

Cầu Người Tâm Đắc

Contents

Cầu Người Tâm Đắc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	16
5. Chương 5	19
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	43
12. Chương 12	49
13. Chương 13	51
14. Chương 14	56
15. Chương 15	59
16. Chương 16	65
17. Chương 17	69
18. Chương 18	73
19. Chương 19	79
20. Chương 20	85
21. Chương 21	90
22. Chương 22	93
23. Chương 23	98
24. Chương 24	105
25. Chương 25	108
26. Chương 26	117
27. Chương 27	121
28. Chương 28	126
29. Chương 29	131
30. Chương 30	137
31. Chương 31	144
32. Chương 32	149
33. Chương 33	152
34. Chương 34	155

Cầu Người Tâm Đắc

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại đô thị, thụ rời đi công hối hận, tiền kỳ tra hậu kỳ trung khuyến công × quyết đoán cứng cõi dương q

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-nguoi-tam-dac>

1. Chương 1

Rốt cục nhận được quyết định của vị khách hàng kia, thời điểm Bùi Vận mang theo máy ảnh trở lại công ty bảo hiểm, đã là giờ cơm trưa.

Anh hạ thấp vành mũ xuống, tận lực che khuất vết sẹo trên gò má. Ngón tay xoa nhẹ vào vết sẹo, không khỏi nở nụ cười.

Cũng khó trách vị khách hàng vừa nãy nhìn thấy anh lại lộ ra thần sắc đề phòng cùng sợ hãi như vậy, còn đặc biệt muốn anh gọi điện về cho công ty xác nhận thân phận, lúc sau mới bất đắc dĩ mở cửa xe để cho anh chụp ảnh.

Dù sao chủ xe cũng là phụ nữ, có tâm lý đề phòng người lạ cũng không phải là chuyện gì đáng kể.

Bùi Vận lý giải mà nghĩ, một bên đi lên lầu, một bên nhẹ giọng ngâm nga giai điệu một bài hát:

*“Chỉ nguyện có được trái tim của người, bạc đầu chẳng phân ly.”**

Bài hát này giai điệu êm tai, ca từ cũng dễ nghe, rất dễ học thuộc lòng. Các đồng nghiệp cơ hồ người người thuộc từng câu chữ, hơn nữa mỗi khi nghe thấy bài hát này vang lên bỗng nhiên cảm thấy phấn chấn, có tinh thần làm việc hơn.

Từ lúc nhân viên công ty sâu sắc yêu thích giai điệu bài hát này, cũng khiến cho tất cả mọi người đồng loạt đổi nhạc chuông điện thoại di động.

“Này, sao bây giờ cậu mới trở lại, xem cái xe thôi cũng có thể xem lâu như vậy.” Đồng nghiệp bất mãn, thái độ xem thường lộ rõ trên mặt, “Chìa khoá xe!”

Bùi Vận ồ một tiếng, cũng không giải thích, mặc cho đồng nghiệp từ trong tay anh hấp tấp lấy chìa khoá xe rồi đi...

Có vẻ khu vực người này phụ trách xảy ra tai nạn giao thông, cần thiết anh ta đi coi hiện trường.

Không để ý tới cơm trưa, Bùi Vận ngồi vào trước máy vi tính, đang định đem ảnh chụp vừa nãy lưu vào, vai lại bị người nào đó vỗ vỗ, tổ trưởng ở phía sau cười đến vạn phần hiền lành. “Tiểu Bùi a, có chuyện này... Đường Đông Hưng số 200, mới xảy ra một sự cố.”

Đường Đông Hưng, không liên quan đến khu vực anh phụ trách.

Bùi Vận nghi hoặc mà nhìn tổ trưởng, có loại linh cảm không lành dâng lên.

“Tại vì... Lão Trần đây, ngày hôm nay thân thể không thoải mái. A, chuyện này... Ngày hôm nay nắng to, các cậu là người trẻ tuổi, chạy nhiều một chút coi như rèn luyện. Nỗ lực của các cậu, lãnh đạo đều có thể thấy được.”

Bùi Vận không lên tiếng, chỉ đưa mắt nhìn về phía cách đó không xa.

Lão Trần trong miệng tổ trưởng, đang cùng những đồng nghiệp khác tán gẫu, tiếng nói vang dội, tiếng cười sáng sủa, dáng dấp khoẻ khoắn trung khí mười phần, không nhìn ra một điểm dị thường.

Trong lòng tuy rõ ràng nhưng Bùi Vận cũng lười vạch trần. Thế đạo gian nan, bát cơm cũng không phải dễ dàng kiếm, thời điểm anh ở bên ngoài tìm việc khắp nơi cũng rất khó khăn.

Bùi Vận xoa xoa dạ dày trống không, đứng dậy: “Tổ trưởng, chìa khóa xe tôi vừa mới đưa anh Phùng...”

“Chuyện khó khăn này, phải biết cách khắc phục một chút!” Tổ trưởng mạnh mẽ mà phát tay, “Tiểu Bùi a, cậu cũng biết, công ty chúng ta, trước mắt không đủ xe. Với lại đường Đông Hưng cũng không xa, hay là cậu...”

Giọng điệu này nghe giống như ra lệnh.

Bùi Vận thở dài, bất đắc dĩ mà liếc nhìn ánh mặt trời chói mắt ngoài cửa sổ, cầm lên ba lô trên đất, tắt máy vi tính, đem máy ảnh nhét vào trong ba lô, “Tôi sẽ đạp xe đi.”

“Đúng rồi! Người trẻ tuổi có khác, phải biết chịu đựng cực khổ sau này mới thành tài được.” Tổ trưởng trên mặt cười như nở hoa, lại dùng sức đánh vào vai phải của anh.

Bùi Vận khước miệng co giật một cái.

Không biết có phải ảo giác hay không, vết thương cũ trên vai tựa hồ lại đau.

Khí trời ba mươi tám độ, mặt trời đang tận hết sức lực mà phóng thích nhiệt lượng, tiếng ve kêu không dứt bên tai. Bây giờ là buổi trưa trời nóng như đổ lửa, trong không khí này mà cưỡi xe đạp, có loại ảo giác không khác gì đem bản thân mình đưa vào bếp lò.

Đường Đông Hưng nói xa cũng không xa, nói gần cũng không tính quá gần. Lái xe ô tô ngược lại rất nhanh, thế nhưng đi xe đạp, ít nhất cũng mất khoảng 40 phút.

Phía sau lưng áo sơ mi rất nhanh bị mồ hôi thần ướt đầm, Bùi Vận nhìn đồng hồ trên tay một chút, tận lực tăng nhanh tốc độ đạp xe.

Giờ này đang là chính Ngọ*, lại gặp thời gian bữa trưa, vạn nhất khách hàng chờ đến thiếu kiên nhẫn, trực tiếp cùng xe tải rời đi, Bùi Vận sẽ không tránh khỏi trách nhiệm trong chuyện này.

(Giờ Ngọ - giờ ngựa – tính từ 11 giờ đến 13 giờ trưa)

Thế nhưng trước khi đi tổ trưởng ngược lại đã giúp anh gọi điện thoại nói rõ tình huống cho khách hàng, đối phương tựa hồ rất dễ nói chuyện, rất phối hợp mà đáp lại, vẫn chưa biểu thị bất kỳ tâm ý giục giã nào.

Mà cho tới bây giờ điện thoại di động của anh vẫn yên lặng không có tiếng động, hiển nhiên vị khách này cũng thật kiên nhẫn quá mức bình thường.

Lúc đến nơi nghĩ là do nguyên nhân nhiệt độ cao, trước mắt mơ hồ biến thành màu đen. Bùi Vận xoa bóp thái dương, đem xe đạp dừng lại bên đường, đi về phía xảy ra chiếc xe xảy ra sự cố.

Đó là một chiếc Jaguar, hình dáng xe trôi chảy sinh động mười phần, bàn luận về đẳng cấp cũng không tính thấp. Chỉ là bọn anh làm nghề này, dạng xe hàng hiệu gì đều đã gặp, Porsche Land Rover cũng thường xuyên nhìn thấy, tuy rằng xe bị đụng đến rồi tinh rồi mù, cũng không cảm giác được chút nào tâm ý đáng tiếc.

Chỉ có điều ——

Bùi Vận gãi gãi đầu, ngưng thần nhìn sang.

Chỉ là đụng vào cột điện ven đường mà thôi, bị xước chút nước sơn dầu chảy ra cũng là bình thường, nhưng sao chiếc xe này tổn thương nghiêm trọng như vậy?

Quả thực giống như đâm đầu trực tiếp vào cột điện.

Dù sao cũng đang là ban ngày, ánh mắt phải kém đến mức nào, đến mức một cây cột điện dựng thẳng đứng ở nơi đó cũng có thể va vào?

Chẳng lẽ là bởi vì đối phương say rượu?

Bùi Vận âm thầm lưu tâm, đi tới bên cạnh buồng lái. Cách cửa xe mơ hồ có thể thấy được, người lái xe kia cũng không biết là chủ xe hay là tài xế, phẳng phất giống như đang ngủ, không thấy rõ tướng mạo.

Bùi Vận lần này càng xác định ý nghĩ của mình, lễ phép gõ cửa kính xe mấy lần.

Đối phương rất nhanh ngẩng đầu lên, cũng không hề có tâm ý hoài nghi, liền kéo mở cửa xe đi ra.

Đó là một người đàn ông khoảng chừng hai mươi tám hai mươi chín tuổi, gương mặt góc cạnh rõ ràng, ngũ quan sáng sủa, mặc trên người một chiếc áo sơ mi trắng tắp. Rõ ràng nhiệt độ bên ngoài trời rất cao, hắn lại có vẻ nhã nhặn trầm tính, trong ánh mắt không hề sợ hãi, cũng không có một chút men say, chỉ hướng về phía Bùi Vận gật đầu: “Làm phiền.”

Âm thanh ôn thuận tao nhã, ẩn chứa từ tính, vừa đúng.

Đơn giản giơ tay nhắc chân đều khí chất phong độ phiên phiên, dáng dấp cực kỳ giống lãnh đạo thị sát công nhân.

Nhịp tim Bùi Vận đột nhiên đập mạnh, anh cố gắng cưỡng bách chính mình trấn định lại, theo bản năng mà đè ép vành mũ đem mặt mình che đi hơn nửa, xoay người lại từ trong ba lô móc ra bình nước khoáng mang theo bên người, đưa tới trước mắt người đàn ông. “Ngày hôm nay quá nóng, ngài trước tiên uống ngụm nước giải nhiệt đi ạ.”

Người đàn ông vẫn chưa đưa tay đón, cũng không trả lời, chỉ không hề động đậy mà nhìn anh.

Bùi Vận tay cứng đờ, nhất thời cảm thấy mất mặt.

Thấy thế nào điệu bộ này, cũng giống như bản thân anh muốn bỏ thuốc hại người, kết quả có tật giết mình, bị đối phương phát hiện.

Có ý tốt đối phương không chịu cảm kích Bùi Vận cũng không có biện pháp, mắt tự nhiên thu tay về bỏ bình nước vào trong ba lô, “Tiên sinh, phiền ngài cung cấp cho tôi một ít tư liệu liên quan tới xe của ngài.”

Người đàn ông lần này mới giật giật, cúi người tiến vào xe, đem tư liệu để ở ghế phó lái đưa cho anh. “Xe vẫn để ở đây không hề di chuyển. Cảnh sát giao thông đã lập biên lai, đây là giấy chứng nhận của tôi, còn có hợp đồng bảo hiểm.”

“Tề Thịnh.” Bùi Vận nhìn tên của người đàn ông trên giấy chứng nhận, nhỏ giọng niệm một câu, lấy ra máy ảnh trong ba lô, chụp lại phần tư liệu, sau đó chụp lại mức độ tổn hại của chiếc xe.

“Đứng xa như vậy, cậu vẫn có thể chụp được sao?” Dựa vào bên cạnh xe Tề Thịnh tựa hồ vô tình hoặc cố ý nói một câu như vậy.

Bùi Vận run tay một cái, camera suýt chút nữa rơi xuống đất, may là anh đúng lúc kéo lại dây đeo, mới miễn cưỡng không để máy ảnh tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Thực sự là quá mất mặt.

Bùi Vận lau mồ hôi, lúng túng giải thích: “Tề tiên sinh, đây là quy định công ty, góc độ xa gần đều phải chụp lại.”

“Há, ” Tề Thịnh nhàn nhạt ứng, “Khổ cực rồi.”

Ở đây dưới dạng bầu không khí này Bùi Vận cảm thấy cả người cũng không được tự nhiên, nhanh chóng chụp xong hình, liền vội vàng cáo từ: “Vậy Tề tiên sinh, chốc nữa sẽ có nhân viên công tác cửa hàng 4S đến đây, ngài trực tiếp theo họ đến cửa hàng sửa xe là được. Không có việc gì tôi liền...”

“Xe của tôi đã không có cách nào mở máy.” Tề Thịnh nhún nhún vai đánh gãy lời nói của Bùi Vận, “Xe tải sẽ nhanh chóng tới đây.”

“Vậy ngài chú ý an toàn, ngày hôm nay quá nóng... Chú ý đề phòng cảm nắng.” Bùi Vận máy móc nói lời quan tâm, lấy ra bình nước khoáng vừa nhét trở về, thả ở trước mũi xe, “Tôi xin phép đi về trước.”

Tránh khỏi ánh mắt của đối phương, Bùi Vận đeo ba lô vào, tùy ý chà xát mồ hôi rơi ở trên mặt, cúi đầu đi về phía xe đạp, dáng dấp chật vật giống như người lưu vong, phía sau thanh âm của người đàn ông lại đột nhiên truyền đến: ” Đã lâu không gặp.”

Hết chương 1

Chú thích:

- Bài hát mà Bùi Vận hát tên là: Nguyễn có trái tim người.

2. Chương 2

Bùi Vận thân thể cứng đờ, ngừng lại bước chân.

Người đàn ông kia chậm rãi đi về phía anh, dừng lại ở sau lưng anh, khẩu khí ôn hoà tuy là dò hỏi nhưng lại khẳng định đến cực điểm: “Tôi nghĩ, tôi hẳn là không nhận sai người?”

Bùi Vận hít thở sâu hai lần, lúc này mới quay người lại, lễ phép cười một cái: “Tề tiên sinh trí nhớ thật tốt.”

“Quá khen, ” Tề Thịnh cũng mỉm cười, “Khi đó ở đại học, cả ngày đi theo phía sau Ninh Nhật như hình với bóng, là cậu đúng không?”

Hai chữ Ninh Nhật vừa nói ra, Bùi Vận vốn đang nở nụ cười dối trá đột nhiên cứng ngắc.

“Cậu tên gì? Hình như gọi... Mai Vận? Hay là...” Tề Thịnh hơi nhíu lên lông mày, tỉ mỉ suy nghĩ hồi lâu, vẫn lắc đầu hơi mang vẻ áy náy cười cười, “Xin lỗi, tôi không nhớ rõ.”

Bùi Vận cũng không ngại: “Đã lâu không gặp mặt, Tề tiên sinh không có ấn tượng cũng là chuyện bình thường.”

Dù sao cũng nhớ tới không sai biệt lắm, Mai Vận hay Bùi Vận, tóm lại chắc chắn không phải là vận may, cũng là được rồi.

Tên của anh sẽ không bao giờ bằng tên của Tề Thịnh, làm người đạt được nhiều may mắn như vậy.

Tề Thịnh Tề Thịnh, kỳ khai đắc thắng*, từ nhỏ liền nhất định là thiên chi kiêu tử*.

(Kỳ khai đắc thắng: Làm việc gì cũng thắng lợi may mắn.)

(Thiên chi kiêu tử: Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu. Đứa con cưng của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại chỉ đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư.)

Nói xong thấy thân hình của Tề Thịnh đột nhiên lung lay một cái, Bùi Vận sững sờ, mới hỏi: “Làm sao vậy? Ngày nóng quá nên bị say nắng sao?”

“Không sao,” Tề Thịnh lắc đầu, hơi hột nói, lại khách khí hướng anh vươn tay ra, “Rảnh rồi, thì liên hệ.”

Ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, đẹp đến mức quả thực không giống tay của đàn ông.

Bùi Vận có một thời điểm hoảng hốt, chậm rãi nắm chặt tay hắn, gương mặt đang chờ nói câu gì khách sáo, lúc này mới đột nhiên chú ý tới nơi thái dương của Tề Thịnh dường như có máu ứ đọng.

Sắc mặt Bùi Vận trở nên nghiêm túc, anh buông tay ra, chỉ chỉ trán của mình: “Nơi này bị thương sao, là do sự cố vừa nãy?”

“Khả năng là thế, giống như đụng một cái, không làm sao chú ý.” Tề Thịnh mạn bất kinh tâm* nói, “Tôi không có việc gì, mấu chốt là xe không thể có chuyện.”

(Mạn bất kinh tâm: Tùy tiện không chịu ràng buộc)

Bùi Vận giận dữ, nhất thời bị nghẹn đến nói không ra lời.

Xem qua rất nhiều sự cố, gặp gỡ không ít người, ngược lại là lần đầu tiên trong đời nhìn thấy người như vậy, không lấy an toàn của mình coi là chuyện to tát, lại đi coi trọng chiếc xe chỉ là vật ngoài thân.

Đặc biệt là lời này từ trong miệng một đại thiếu gia ăn mặc không lo nói ra, thì càng hiện ra hoang đường.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, nhân viên cửa hàng sửa xe 4S đã tới, thuần thục sắp xếp xe tải, Tề Thịnh vội vàng đi theo xem xét tình huống, dáng dấp căng thẳng cẩn thận, dường như đang làm việc gì đó rất đối quan trọng.

Sau khi tất cả sắp xếp xong, Tề Thịnh đang chờ đi cùng nhân viên cửa hàng 4S, cánh tay lại bị người đằng sau kéo lại, Tề Thịnh kinh ngạc quay đầu: “Cậu còn chưa đi.”

Câu nói này khiến Bùi Vận hơi co quắp khoé miệng.

“Xe giao cho bọn họ là tốt rồi, ” Bùi Vận bình tĩnh mà giải thích, “Hay là anh đi bệnh viện nhìn xem. Thời điểm va chạm gặp phải va đập nghiêm trọng, hoặc là do túi khí an toàn đè ép, có lúc dễ dàng bị tổn thương nội tạng mà không tự biết, vẫn là phải kịp thời đi chụp chiếu kiểm tra một chút.”

Tề Thịnh kiên nhẫn nghe anh nói xong, sau đó nghiêng đầu: “Ồ.”

Một bộ dạng khiếm tốn nghe mà không chấp nhận.

Nói xong hắn liền quay người đi về phía xe của nhân viên 4S.

Bùi Vận đột nhiên cảm thấy chính mình mấy năm qua tức giận không có nhiều bằng ngày hôm nay, dùng lực lớn đem Tề Thịnh kéo qua, vẫn kiên trì thuyết phục. “Hiện tại phải đi bệnh viện.”

“Cậu...” Tề Thịnh đang chờ nói chuyện, một trận choáng váng kéo tới, làm cho hắn suýt chút nữa ngã vào trên người Bùi Vận, lại theo bản năng mà ấn ấn đầu.

Trong lòng biết Bùi Vận nói không sai, Tề Thịnh ra hiệu nhân viên công tác rời đi trước, ôm cánh tay tự tiểu phi tiểu* đánh giá Bùi Vận liếc mắt một cái: “Hài lòng chưa?”

(Tự tiểu phi tiểu: cười mà như không cười.)

Bùi Vận nhìn điện thoại di động một chút, tin nhắn trì hoãn nhiệm vụ đã tăng thêm vài cái, thế nhưng chung quy không yên lòng vết thương của đối phương, nhận mệnh mà thở dài: “Thôi để tôi đưa anh đi.”

Tề Thịnh nhú mày: “Làm sao đưa?”

Chỗ này tương đối hẻo lánh, xe cộ lui tới rất ít, đừng nói là xe taxi, Bùi Vận nhất thời không nghĩ ra được, ánh mắt lại rơi vào xe đạp dựng bên đường, không khỏi bật thốt lên: “Nếu không tôi đạp xe chở anh đi.”

Tề Thịnh theo ánh mắt của đối phương nhìn lại, nhất thời có loại ảo giác bản thân tự đào hố nhảy xuống, biểu tình trở nên cứng ngắc một chút, sắc mặt lúc thì trắng lúc thì đỏ, khá là đặc sắc.

Tề đại thiếu gia đương nhiên sẽ không có chuyện không để ý đến thân phận mà ngồi ở sau xe đạp, giống như ở trường học nữ sinh mới biết yêu ngồi ở phía sau xe của bạn trai, vì vậy cuối cùng hai người buồn bực đi bộ con đường mấy trăm mét, ngồi lên xe taxi.

Có lẽ là ánh sáng quá chói mắt cũng có thể là vừa mới va chạm gây nên, thời điểm xe taxi dừng lại bên cạnh hai người, Tề Thịnh chân mềm nhũn suýt chút nữa ngã xuống, may mà được Bùi Vận kéo lại, mất công tốn sức đưa hắn vào chỗ ngồi phía sau sắp xếp ổn định, sau đó chính mình mới kéo cửa xe ngồi xuống ghế phó lái.

Tề Thịnh vừa lên xe liền dựa vào cửa sổ nơi đó nhắm mắt dưỡng thần, Bùi Vận gọi điện thoại hướng tổ trưởng xin nghỉ, kiên trì nói trong nhà nhất thời có việc gấp, lại mặt dày xin nhờ đối phương đem nhiệm vụ trong tay mình giao cho người khác xử lý.

Tổ trưởng tại đầu kia đáp lại cũng không có ý tốt, còn có ý oán giận, Bùi Vận cơ hồ nhắm hai mắt cũng có thể nghĩ ra được đối phương giờ khắc này đang nguyên rửa chính mình.

“Tiểu Bùi a! Tôi nói cậu nghe, chuyện này rõ ràng là cậu không đúng! Cậu đột nhiên tiền trăm hậu tấu*, bỏ lại công việc không chịu trách nhiệm! Trong nhà có khó khăn, tôi cũng biết mà, thế nhưng phải khắc phục một chút! Ai, người tuổi trẻ bây giờ a, thực sự là một chút khổ cũng không chịu được...”

(Tiền trăm hậu tấu: Chém trước râu sau (tiền: trước, trăm: chém, hậu: sau, tấu: râu, thưa). Trong tiếng Việt thành ngữ tiền trăm hậu tấu thường dùng để chỉ những việc làm không chờ đợi cấp trên, cứ làm, cứ hành động trước, xong xuôi mọi chuyện rồi mới báo cáo, thưa gửi.)

Nhịn nhục nghe giáo huấn nửa ngày, Bùi Vận không nói hỏi trời xanh mà thở dài, âm thầm nguyên rửa vô số lần chính mình quần việc không đâu ——

Anh vốn là một nhân viên bảo hiểm điều tra sự cố nho nhỏ, còn là một người mới. Xem trọng tình huống của xe cộ mới là nhiệm vụ của anh, còn chủ xe sống hay chết, liên quan quái gì đến anh?

Bây giờ xin nghỉ việc đã đành còn tự mình đưa người ta đi bệnh viện. Đúng là lo chuyện bao đồng.

“Nói dối có thể mặt không biến sắc như vậy, ” Mới vừa tắt điện thoại, phía sau lại truyền đến một câu hồ hững như vậy, người nói chuyện ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên một chút, không hề tự giác bản thân chính là nguyên nhân khiến Bùi Vận phải làm như vậy, chỉ đơn giản nói thêm một câu, “Làm tốt lắm!”

Bùi Vận chỉ cảm thấy một luồng huyết suất chút nữa xông lên đại não.

Đè nén xuống phần uất ngập tràn, Bùi Vận gần từng chữ nói: “Cảm ơn khích lệ.”

“Há, ” Tề Thịnh nhắc mắt lên, “Đây không phải là khích lệ.”

“ ... ”

Bùi Vận ngậm miệng, cố nén kích động đem điện thoại di động trực tiếp đập vào đầu đối phương làm cho hắn triệt để cảm khẫu.

Tề Thịnh thấy thế, không khỏi ngoắc ngoắc khóe miệng, một lát sau lại cảm thấy một chút không đúng.

Ý định trêu đùa một người, với hắn bây giờ mà nói, tuyệt đối là hành vi hiếm có.

Trong lĩnh vực kinh doanh hắn đã gặp rất nhiều người, gặp người nào nên bày tỏ vẻ mặt gì hắn đã quá quen thuộc, đã từ lâu hắn giống như đeo một chiếc mặt nạ, nho nhã lễ độ, thân thiết ôn hoà lại giấu điếm xa cách.

Làm sao giống như giờ phút này

Đại khái là...nguyên nhân gặp gỡ được đàn em cũ đi.

Đặc biệt là đối phương khi đó, lại cùng mình...

“Chi —— ”

Tắc xi đứng ở cửa bệnh viện, đánh gãy hồi ức của hắn.

Hết chương 2

3. Chương 3

Bác sĩ thay Tề Thịnh kiểm tra một phen, chụp hình X quang toàn thân, may mà bộ phận cơ thể ngược lại không có việc gì, chỉ là đầu do va chạm gây nên dẫn đến việc não bị chấn động nhẹ, kiến nghị nằm viện quan sát một ngày.

Tề Thịnh đối với kết luận chuyện này không tỏ rõ ý kiến, cũng không biểu thị phản đối, chỉ ngồi ở trên ghế chờ đợi, mặc cho Bùi Vận chạy trước chạy sau giúp hắn làm thủ tục nằm viện.

Đại thiếu gia chính là đại thiếu gia, nhất định phải để người khác phục vụ mình.

Bùi Vận bất đắc dĩ nghĩ, làm người tốt thì phải làm đến cùng, đi theo Tề Thịnh tiến vào phòng bệnh, rốt cục thở dài một hơi: “Có cần giúp anh gọi điện thoại cho người nhà tới đây chăm sóc hay không?”

“Không cần, ” Tề Thịnh ở trên giường bệnh nằm xuống, nhắm mắt lại lấy tay gối sau đầu, “Không có ai để thông báo đâu.”

“ ... ”

“Cậu có việc hãy đi về trước đi, ” Tề Thịnh khẽ nói, “Ngày hôm nay khổ cực cậu rồi, cảm ơn.”

Nói là cảm ơn, thế nhưng ngữ khí kia lại coi như là chuyện đương nhiên, không hề có thành ý.

Giá trị lợi dụng không còn lại lập tức bị hạ lệnh trục khách, Bùi Vận hơi co rút khoé miệng, ngay cả lời nói tạm biệt khách khí cũng lười nói thêm nữa, qua loa đáp một tiếng, liền quay người rời đi.

Một cước đã bước ra phòng bệnh, Bùi Vận liền không nhịn được quay đầu lại nhìn một chút.

Tề Thịnh vẫn duy trì tư thế nằm vừa nãy, một bộ dạng mặc cho thế đạo xoay chuyển, hắn vẫn một mình nằm ở đó.

Giờ khắc này Bùi Vận lại khó giải thích được cảm thấy đối phương cô độc đến đáng thương.

Trong ấn tượng của anh Tề Thịnh vẫn là thiên chi kiêu tử cao cao tại thượng, nhưng bây giờ nằm viện, ngay cả một người nhà bên cạnh cũng không có.

Đương nhiên thời điểm anh một mình nằm ở bệnh viện cũng chưa từng có người ở bên cạnh, nhớ lại lúc đó quả thực anh thực sự rất cô đơn.

Ngẫm lại ngày tháng một thân một mình chống đỡ, Bùi Vận khẽ cắn răng, một bên thống hận bản thân suy nghĩ quá nhiều, một bên vẫn là đi trở về.

“Làm sao?” Tề Thịnh nghe đến tiếng bước chân ngay cả mắt cũng không trợn, chỉ lười biếng nói, “Bỏ lại bệnh nhân cảm thấy lương tâm cắn khoăn?”

Bùi Vận hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi tới: “Vừa rồi tiền viện phí là tôi trả.”

Trên đời này làm gì có chuyện nhân viên điều tra bảo hiểm trả tiền cho khách hàng nằm viện.

Lần này người co giật khoé miệng rớt cục đến lượt Tề Thịnh.

“Đúng... Xin lỗi, tôi quên mất.” Tề Thịnh ngược lại cũng sảng khoái, ngồi dậy thân thủ lấy ra ví tiền.

Sau đó cánh tay của hắn cứng lại ở đó, thần sắc cổ quái.

Bùi Vận nhìn chằm chằm phản ứng của hắn, đột nhiên liền hiểu được.

Trước đây thời điểm anh làm công ở nhà hàng, mỗi khi thấy khách hàng ăn xong muốn quýt nợ, trên mặt chính là loại vẻ mặt này.

Chỉ có điều những khách hàng kia còn lâu mới có được biểu cảm đặc sắc như người trước mắt này.

Đúng như dự đoán, Tề Thịnh rút tay về, bằng phẳng mà mở miệng, dù sao đối với hắn cũng không phải chuyện gì to tát, cho nên không có vẻ lúng túng: “Tôi không có tiền.”

“...”

“Thật sự, ” Tề Thịnh sợ anh không tin, sờ sờ túi lại bổ sung, “Tôi hiện tại chỉ có chứng minh nhân dân.”

“Tiền đâu?”

“Ở trên xe, quên cầm.”

“Xe...” Bùi Vận thuận miệng nói một chữ, liền ý thức được không có tiếp tục nói nữa.

Xe ở cửa hàng 4S, không thể nghi ngờ.

Cho nên nếu như vừa nãy anh không quay đầu lại, cái tên này một người ở lại chỗ này, e sợ ngay cả cơm tối cũng không ăn.

Nhìn Tề Thịnh như vậy, tựa hồ cũng không có để người nhà đến đưa tiền cho mình.

Bùi Vận nhận mệnh mà thở dài, liền theo bản năng xoa xoa da dầy trống không, lui lại mấy bước ngồi xuống cái ghế.

Thời đại này khám bệnh thực sự là đắt đỏ, một lần kiểm tra toàn thân, tiền đặt cọc nằm viện, thoải mái tiêu diệt gần hết tiền lương tháng vừa tới tay của anh, làm cho anh trong nháy mắt cơ hồ trở thành người không có đồng nào nghèo rớt mồng tơi.

Khấp toàn thân từ trên xuống dưới của anh cũng chỉ còn lại hai mươi tám đồng, nếu là hiện tại đi ra ngoài tùy tiện ăn chút gì, chỉ sợ tiền cơm tối của hai người không đủ.

Vẫn là thích hợp nhìn một chút có lẽ tốt hơn.

Bùi Vận nâng lên vành mũ, cảm thấy được hôm nay thật đúng là xui xẻo.

Bất quá ngược lại cũng quen rồi.

Gặp gỡ người này... Anh chưa bao giờ gặp may mắn!

“Ai, ” Tề Thịnh đang định lên tiếng, chuông điện thoại di động của Bùi Vận lại đột ngột vang lên ——

“Chỉ nguyện đến trái tim một người, bạc đầu không phân ly.”

Bùi Vận cúi đầu nhìn màn hình một chút, giơ tay lên nghe.

“Anh Bùi?” Bên kia là đồng nghiệp Triệu Tiểu cùng anh đồng thời tiến vào công ty, “Tổ trưởng nói hôm nay khu vực anh phụ trách giao cho tôi, đã xảy ra chuyện gì vậy? Anh không sao chứ?”

“Không có chuyện gì, ” Bùi Vận nhận được thiện ý quan tâm của đối phương tâm tình thoáng tốt hơn một chút, “Chỉ là...”

Liếc nhìn Tề Thịnh tựa hồ lần thứ hai nhắm mắt dưỡng thần, anh đơn giản đáp: “Bạn tôi sinh bệnh, tạm thời không đi được.”

“Úc úc, cậu không có chuyện gì là tốt rồi!” Tiếng nói vang dội, Bùi Vận cơ hồ có thể suy ra đối phương giờ khắc này đang vỗ bộ ngực đáng đắp nghĩa khí nói, “Vậy chuyện của công ty cậu chờ để ý, giao cho tôi là được!”

“Vậy thì làm phiền cậu rồi, ” Bùi Vận cảm kích cười cười, đột nhiên liền nhớ ra cái gì đó, “Đúng rồi Tiểu Triệu, tôi nhớ tới ngày mai cậu trực đêm?”

“Đúng a!”

“Ngày mai tôi làm ca sáng, có thể...” Bùi Vận do dự một chút, hỏi, “Chúng ta có thể đổi ca được hay không?”

“Không thành vấn đề!” Triệu Tiểu đáp lại.

Bùi Vận nói cảm ơn cúp điện thoại, Tề Thịnh dựa người vào thành giường xa xôi lên tiếng: “Nguyễn có được lòng của một người, bạc đầu bất tương ly? Ngược lại là thú vị.”

“Anh nghe lầm rồi, ” Bùi Vận bản năng bật thốt lên, “Là Nguyễn có trái tim của người, bạc đầu không phân ly.”

Tề Thịnh không nói nữa, yên lặng lấy ra điện thoại di động của chính mình mở ra.

Chỉ chốc lát sau đôi tay đẹp mắt kia cầm điện thoại di động đưa tới trước mắt Bùi Vận.

Bùi Vận theo bản năng mà nhìn sang ——

Baidu bách khoa, Trác Văn Quân, (bạc đầu ngâm): Nguyễn có lòng một người,

Bạc đầu bất tương ly.

“ ... ”

Bùi Vận lại đè ép vành mũ, cơ hồ đem nửa bên mặt che khuất toàn bộ.

Liên quan tới vấn đề thường thức văn hóa, anh quyết định vẫn là câm miệng.

Chú ý tới động tác Bùi Vận, Tề Thịnh vô tình nói: “Trong phòng bệnh còn đội mũ làm gì? Cũng không phải bảo vệ.”

Bùi Vận chân chờ chốc lát, vẫn là bỏ mũ ra, cơ hồ bốn mùa không rời khỏi người, ngay cả ở công ty cũng không bỏ xuống, đem vết tích khủng bố bày tỏ với người trước mắt, tự giận mình chờ đợi đối phương có phản ứng giống như những người khác.

Bài xích, chán ghét, hoặc thương hại.

Ngũ quan ngược lại là đoạn chính rõ ràng, nếu là da dẻ bằng phẳng bóng loáng cũng vẫn có thể coi là thanh

tú, thậm chí là tuần lãg.

Chỉ là vào lúc này bên mặt vết tích rõ ràng uốn lượn ở nơi đó, lại phá huỷ toàn thể thị giác.

Tề Thịnh liếc mắt một cái, ánh mắt yên tĩnh, cũng không lộ ra vẻ chấn động kinh ngạc: “Như vậy có phải được không, trời nóng như vậy cậu cũng không ngại nóng sao?”

Chuyện này trái lại khiến Bùi Vận cảm thấy được dễ chịu chút, vốn là nỗi lòng lo lắng cũng bất tri bất giác dễ xuống.

“Hồi đó ở đại học ngược lại không thấy cậu bị như vậy, ” Tề Thịnh gõ gõ ván giường, “Sau đó đã xảy ra chuyện gì?”

Khẩu khí ôn hoà, tựa hồ giống như bạn bè đã rất nhiều năm không gặp mặt, bình thường ngồi xuống ôn lại chuyện xưa.

Bùi Vận cứng ngắc, nửa ngày mới vô tình đáp: “Không cần thận, xảy ra tai nạn xe cộ.”

“An toàn giao thông xác thực phải chú ý.” Tề Thịnh cảm động lây mà gật gật đầu, “Không nghĩ tới bây giờ cậu ngược lại làm nhân viên bảo hiểm...”

Dừng một chút hần lại rất chân tâm nói: “Tôi rất bội phục.”

Tề Thịnh nhìn thấy Bùi Vận tại mọi thời khắc đều đội mũ che đi vết tích, hiển nhiên trận tai nạn xe cộ này ảnh hưởng trái chiều khá lớn. Có những người đối mặt với bóng tối sẽ lựa chọn tránh thật xa, thế nhưng Bùi Vận lại tự mình đứng dậy nghênh đón.

“Kiếm cơm ăn thôi.” Bùi Vận nhún nhún vai.

“Đúng rồi, ” Tề Thịnh giống như lơ đãng hỏi, ” Bây giờ cậu còn liên hệ với Ninh Nhật không?”

Bùi Vận tâm lý đột nhiên căng thẳng, theo bản năng lắc đầu một cái.

Tề Thịnh ồ một tiếng, cũng không hỏi thêm nữa, hai người lần thứ hai rơi vào trầm mặc.

Bởi vì đầu óc ảm đạm, sau khi không khí rơi vào yên tĩnh Tề Thịnh rất nhanh chìm vào giấc ngủ, miễn cho một hồi lúng túng.

Bùi Vận đứng lên, thả nhẹ bước chân đi tới trước cửa sổ, ngẩn người nhìn chăm chăm hàng cây ven đường.

Lúc bọn họ đi học vốn là không hề gặp nhau, nói cụ thể là, căn bản không có cơ hội quen nhau, nếu không có quan hệ với Ninh Nhật, sợ là ngay cả mặt mũi đều không gặp vài lần.

Thế nhưng thời gian qua đi nhiều năm như vậy, hiện tại hai người lại cùng ở chung phòng bệnh, anh thậm chí thật sự có loại ảo giác gặp lại người bạn tốt năm xưa.

Vận mệnh an bài, có thể nói kỳ diệu. Trời cao đối đãi với anh. cũng coi như không tệ.

Sắc trời dần tối, tà dương bắt đầu ở chân trời thò đầu ra. Bùi Vận nhìn một chút điện thoại di động, thấy nhà ăn bệnh viện đã đến giờ cơm, liền không hề có một tiếng động đi ra ngoài.

Hết chương 3.

4. Chương 4

Tại nhà ăn mua hai hộp cơm, suy nghĩ một chút anh liền cố tình thêm tiền bỏ thêm cho đối phương hai món ăn mặn, đem một ít tiền lẻ cuối cùng trên người trả cho nhân viên, mới bụng hộp cơm trở về phòng bệnh.

Chỉ trong chốc lát, Tề Thịnh đã tỉnh lại, dựa vào đầu giường nhìn ra ngoài cửa sổ vẻ mặt hốt hoảng, không biết đang suy nghĩ gì.

Nghe đến động tĩnh Tề Thịnh quay đầu lại, thần sắc hồi phục sáng sủa giống như lúc trước, khẽ mỉm cười: “Cơm bệnh viện?”

“Ừ, ” Bùi Vận cúi người đem hộp cơm để lên trên tủ đầu giường, “Buổi tối... Ăn tạm một chút đi.”

Đối phương xưa nay nuông chiều từ bé, thời điểm học đại học chưa bao giờ tiến vào nhà ăn. Nhưng giờ khắc này tiền trên người anh, cũng vào không nổi nhà hàng.

Bùi Vận khác với Tề Thịnh, trong túi không có tiền quần bách làm cho anh có chút khó có thể mở miệng.

Tề Thịnh mở ra nắp hộp, nhìn tới dầu ăn bám đầy trên thức ăn, không nhịn được nhíu nhíu mày, lại ần ần thái dương: “Tôi... Hiện tại không thấy ngon miệng.”

“Anh choáng váng đầu thì nghỉ ngơi trước đi, đợi lát nữa đói bụng lại ăn, ” Bùi Vận thấy thần sắc hần xác thực phờ phạc cũng không bắt buộc, “Lúc nào cần ăn thì nói với tôi một tiếng, tôi giúp ăn làm nóng.”

Tề Thịnh ừ một tiếng: “Tôi đi gọi điện thoại.”

Bùi Vận cũng không để ý, một người ngồi ở đó mở ra hộp cơm ăn như hùm như sói.

Từ sáng sớm đói bụng đến bây giờ, dạ dày sớm đã phát ra kháng nghị.

Tề Thịnh sau khi trở lại liền tiếp tục dựa vào trên giường an dưỡng, Bùi Vận cũng không đi quấy rối, dọn dẹp hộp cơm của chính mình lại yên lặng ngồi ở một bên chơi điện thoại di động.

Lại qua một canh giờ cửa phòng bệnh vang lên, người tới mặc quần áo đồng phục khách sạn, đeo thẻ tên, tay cầm hộp cơm, thần sắc cung kính: “Quấy rối một chút, xin hỏi là Tề tiên sinh sao?”

Tề Thịnh ngay cả giường đều lười xuống: “Thả ở đây đi, cảm ơn.”

“Tề tiên sinh mời chậm dùng.” Người đến hơi cúi đầu, liền quay người rời đi.

Bùi Vận trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Tề Thịnh lười biếng đứng dậy, mở ra túi đóng gói, đem hộp cơm hương vị đầy đủ lấy ra, vừa đủ dinh dưỡng, phối hợp với cơm đầy mỡ của bệnh viện quả thực quả thực khác biệt một trời một vực.

Mùi thơm thức ăn rất nhanh tràn ngập cả phòng, Tề Thịnh khá là hùng hồn mà hướng Bùi Vận, nhếch cằm dương dương tự đắc: “Có muốn ăn cùng hay không?”

“Anh...” Bùi Vận có chút cà lăm, “Tiền ở đâu ra?”

“Ghi vào hoá đơn là được” Tề Thịnh hơi hợt nói.

“...”

Biết trước như vậy anh sẽ không lo lắng xen lẫn đồng tình đối với người này, quả thực sai vô cùng.

Chênh lệch to lớn khiến Bùi Vận ngay cả lời cũng không muốn nói, uyển chuyển từ chối lời mời của Tề Thịnh cùng hân chia sẻ thức ăn ngon, chính mình buồn bực ngồi ở chỗ đó, đem hộp cơm đã lạnh đối phương không động tới ăn sành sạch sành.

Bọn họ chính xác vốn không nên gặp nhau.

Người và người vốn là không giống nhau, cũng chưa bao giờ cùng nằm trên một quỹ đạo.

Lại như một bữa cơm của đối phương có thể là sinh hoạt phí chừng mấy ngày của anh, một chiếc xe của đối phương chính là con số chỉ sợ cả đời này anh không thể tích góp đủ.

Mười năm trước nhìn không thấu điểm ấy, thời niên thiếu hồ đồ. Mười năm sau vẫn cứ không nghĩ ra, chỉ có thể gọi là trí lực rất thấp.

Tuy nói rằng đã nghĩ tới chính mình lưu lại cũng là dư thừa, Bùi Vận vẫn là hết lòng quan tâm giúp đỡ quyết định ở lại, tại phòng bệnh nằm ở trên mặt đất cứng ngắt lạnh lẽo nửa ngủ nửa tỉnh trải qua một buổi tối, sau đó sáng sớm liền giúp Tề Thịnh kiểm tra xong xuôi làm thủ tục xuất viện.

Tề Thịnh ngược lại là thần thái sáng láng tinh thần toả sáng, Bùi Vận âm thầm xoa xoa lưng eo đau nhức, tâm tình lại trở nên tốt rất nhiều khi nhận lại tiền trả lại của bệnh viện.

Một xấp tiền mặt hồng hồng diêm diêm nằm ở trong tay, tuy rằng so với hôm qua ít đi vài tờ, thế nhưng luôn có loại cảm giác vui vẻ giống như tìm lại được đồ quan trọng đã mất đi.

Vì vậy giọng nói của anh cũng trở nên phấn khích: “Sáng sớm muốn ăn cái gì? Tôi dẫn anh đi.”

“Không cần, ” Tề Thịnh cùng anh đi ra khỏi phòng bệnh đi thang máy xuống tầng, tao nhã lễ phép nói cảm ơn, “Ngày hôm qua thực sự là nhờ có cậu.”

“Thế nhưng...” Bùi Vận lời còn chưa nói hết, liền thấy một chiếc Audi dừng ở trước mặt hai người.

Tài xế mặc đồ Tây kéo mở cửa xe đi ra, cung cung kính kính mở ra cửa sau, hướng về Tề Thịnh dùng tay làm dấu mời: “Tề tiên sinh, tối hôm qua ngài nói có việc một đêm không về, cha của ngài rất lo lắng.”

Tề Thịnh gật gù đầu, tài xế vừa giống như nhớ tới cái gì, từ trong túi áo phục móc ra một xấp tiền mặt đưa lại đây: “Đây là ngài nói tôi mang tới.”

“Ừ, ” Tề Thịnh đếm cũng không đến liền đưa tới một bên trong tay Bùi Vận, “Lúc trước làm phiền cậu.”

Kín kẽ không một lỗ hổng mỉm cười, vừa đúng phong độ, ngăn cách lại lễ phép, ngược lại làm cho Bùi Vận khó giải thích được hoài niệm Tề Thịnh của ngày hôm qua.

Thần nhiên đưa qua, ngón tay trôi chảy lấy ra số tiền thích hợp, Bùi Vận đem tiền còn sót lại trả cho hắn: “Tề tiên sinh khách khí, công ty có quy định, chúng ta không thể thu phí dụng của khách hàng.”

Tề Thịnh không có nhận lại, chỉ không hề động đậy mà nhìn anh.

Bùi Vận suy nghĩ một chút, đơn giản đem tiền nhét vào trong tay tài xế: “Tề tiên sinh, ý tốt của anh tôi

nhận, ngài đừng làm khó dễ tôi.”

Thấy tài xế gương mặt vô tội mờ mịt, Tề Thịnh dùng ánh mắt ra hiệu tài xế nhận lấy: “Cậu đi đâu vậy? Tôi để tài xế đưa cậu về.”

“Không phiền phức Tề tiên sinh, tôi có xe.” Bùi Vận chỉ chỉ xe đạp dựng trong nhà xe cách đó không xa.

Chiếc xe kia tươi đẹp lại dễ thấy, mang theo logo công ty bảo hiểm dựng ở nơi đó.

Tề Thịnh vì vậy cũng không cưỡng cầu nữa, cúi người ngồi vào ghế sau xe: “Rảnh rồi thường liên hệ.”

“Tề tiên sinh vẫn là đừng tìm tôi liên lạc thì tốt hơn, ” Bùi Vận thành khẩn nói, “Tuy rằng chúng tôi là nhân viên điều tra, nhưng chúng tôi cũng không hy vọng khách hàng xảy ra sự cố.”

Một câu lại một câu Tề tiên sinh, khiến Tề Thịnh nhú nhú mày.

Xe nhanh chóng rời đi, lưu lại một đoàn khí thải mờ mịt, tản ra bốn phía.

Bùi Vận đứng tại chỗ đè ép vành mũ, liền đem tiền cất vào trong ví, hài lòng xoa ví đầy cộp giống như thời điểm phát lương hôm qua, hát lên một giai điệu, đi về phía nhà xe.

“Chỉ nguyện có trái tim một người, bạc đầu không phân ly.”

Cách nhau quá xa, bọn họ vốn cũng không phải là người của một thế giới, quả thật cũng không cần tiếp tục giao thiệp.

Không hi vọng, không nghĩ nữa.

Hết chương 4:

Lời edit: Tôi cảm thấy thương cho Bùi Vận quá, bỏ ra hết tiền trên người mu côm cho đối phương, lại nhường đối phương hộp côm ngon hơn. Ai dè Tề Thịnh lại không ăn.

5. Chương 5

Trở lại tắm rửa sạch sẽ, mới cảm thấy uể oải tan biến, nghỉ ngơi nửa ngày lại phải thức dậy buồn bã ỉu xìu đi làm ca đêm. Thật vất vả đến sáng sớm ngày tiếp theo, Bùi Vận đầu vàng mắt hoa ngáp một cái, vốn

định ở nhà nằm trên giường một ngày, kết quả vào buổi trưa đang nằm mơ mộng đẹp lại bị tiếng chuông cửa vang lên liên tiếp quấy rối tinh rồi mù.

Anh mang theo một thân tức giận rời giường đi mở cửa, người tới là một thanh niên chừng hai mươi tuổi trong tay cầm theo hộp cơm, mày rậm mắt to khá là đáng yêu: “Anh Bùi!”

“Diệp Minh?” Bùi Vận xoa xoa đầu mộng mị, “Sao em lại tới đây?”

“Anh quên mất? Lúc trước anh bảo hôm nay được nghỉ ngơi, đã lâu không gặp, em liền tới thăm anh một chút.” Diệp Minh cười híp mắt đi tới, thuận thực đổi giày tiến vào nhà bếp, “Thuận tiện cho anh ném thử món anh em mới học được.”

Bùi Vận đột nhiên cảm thấy đầu càng đau.

Nhìn món ăn vẻ ngoài đáng sợ kia, Bùi Vận lấy dũng khí ném một miếng, kiên trì biểu thị tán thành: “Có tiến bộ.”

“Đúng không, em cũng cảm thấy vậy.” Diệp Minh thật cao hứng, “Chờ lần sau em...”

“Diệp Minh, ” Bùi Vận đánh gãy lời nói của cậu ta, “Kỳ thực em không cần...”

“Không được!” Diệp Minh liền biết được anh muốn nói cái gì, nhanh chóng phủ nhận, “Anh Bùi, anh là ân nhân cứu mạng của em! Có ân báo đáp là phải!”

“...” Báo đáp bằng cách nấu đồ ăn như thế này, chỉ sợ mệnh của anh sớm muộn cũng không còn.

Bùi Vận không nói thở dài: “Đã nói với em bao nhiêu lần, vụ tai nạn xe cộ kia không phải anh cứu em, ngược lại là em bởi vì anh..”

“Kết quả cũng giống nhau!” Diệp Minh hoàn toàn không thêm để ý, lại cẩn thận chỉ vào vai phải của anh, “Nơi này của anh bây giờ còn đau không?”

“Không sao rồi, ” Bùi Vận lắc đầu một cái, “Em tìm được công việc rồi phải không?”

“Dạ, ” Diệp Minh trên mặt tràn đầy kiêu ngạo cùng mong đợi, “Chờ em ký hợp đồng liền mời anh ăn bữa tiệc lớn!”

“Được.” Bùi Vận cũng không khách khí, vỗ vỗ vai cậu ta.

Thấy bàn tay kia duỗi lại đây so với tay mình kích cỡ tương đương, Bùi Vận không khỏi âm thầm cảm khái.

Trong ấn tượng của anh, Diệp Minh vẫn là đứa trẻ mới vừa học lên cấp hai, loáng một cái đã mười năm, đối phương đã sắp tốt nghiệp đại học, tiến vào xã hội rồi.

Luôn có cảm giác nhìn đứa trẻ nhà mình từng bước một lớn lên.

Diệp Minh trên mặt vẫn là nụ cười tràn trề, ngược lại nhiều năm như vậy một điểm cũng không thay đổi, vẫn giữ được nét chân thành vốn có.

Có lúc nhìn đối phương thuận buồm xuôi gió đi đến bước này, anh còn thật không tự chủ có chút ước ao.

Ngày thứ hai thời điểm tiến vào công ty, Bùi Vận nhảy bén cảm giác được có gì đó không đúng.

Ánh mắt các đồng nghiệp nhìn anh tràn ngập quái dị, đặc biệt là lão Trần, trong mắt phần che lấp kia quả thực phải đem anh ăn tươi nuốt sống.

Bùi Vận đè ép vành mũ, bắt đầu yên lặng nghĩ lại mình rốt cuộc làm sao không thận trọng đắc tội người khác mà không tự biết.

“Ai ai, anh Bùi” Triệu Tiểu mới vừa ngồi vào chỗ hướng anh vẫy tay, thần bí cười hề hề, “Anh tới rồi!”

Bùi Vận nghi hoặc mà đi tới, Triệu Tiểu đã kéo lấy tay anh, ghé vào lỗ tai anh thì thầm: “Ngày ấy không phải anh thay thế anh Trần đi xem xe của khách hàng sao?”

Bùi Vận tim đập không khỏi gia tốc, gật gật đầu.

“Vị khách hàng kia lai lịch cũng không nhỏ, còn biết đến lãnh đạo của chúng ta, hôm qua cố ý chào hỏi, khách lệ anh phục vụ đúng mực.”

Bùi Vận biểu tình cứng ngắc, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Công ty coi trọng nhất chính là chất lượng phục vụ của bọn họ, một nhân viên mới có thể nhận đãi ngộ này, cũng khó trách lão Trần không thăng bằng như vậy.

Chỉ là xem đáng đáp các đồng nghiệp, anh quả thực không biết Tề Thịnh là đang giúp anh hay là hãm hại anh.

“Tiểu Bùi, Tiểu Bùi a!” Tổ trưởng từ phía xa gọi vọng lại, trên mặt cười híp mắt, ước chừng do nguyên

nhân này, đối phương hồn nhiên quên mất lúc trước đối với việc Bùi Vận xin nghỉ tỏ ra bất mãn, “Tiêu Triệu đã nói cho cậu rồi đúng không? Thằng nhóc này không sai! Làm rất tốt a! Công ty sẽ không bạc đãi cậu.”

Câu này nghe không biết bao nhiêu lần, Bùi Vận móm móm lỗ tai, vẫn kính cẩn nghe theo gật gật đầu.

“Ngày hôm nay khu vực của cậu tôi giúp cậu sắp xếp cho người khác, cậu không cần đi.”

Bùi Vận ngẩn ra: “Vậy tôi đi nơi nào?”

Không nhận được tiền thưởng còn mất cả công việc, không khỏi cái được không đủ bù đắp cái mất.

“Cậu a, trực tiếp đi đến số 900 Trì Phong đường Đông Hưng đi.”

Trì Phong cái tên này Bùi Vận cũng không xa lạ gì, là cửa hàng xe Jaguar duy nhất tại thành phố A.

Tâm lý có dự cảm không tốt dâng lên, Bùi Vận thử thăm dò hỏi: “Thế nhưng bên kia có những người khác phụ trách...”

“Khách hàng chỉ định muốn cậu qua, nói chỉ muốn một mình cậu, cậu đi đi, đừng lo! Đây chính là khách hàng lớn của chúng ta!”

Tổ trưởng vô tình giơ lên bàn tay béo múp của ông ta: “Khách hàng yêu cầu, chúng ta phải vô điều kiện mà thỏa mãn. Hiểu không?”

Bùi Vận bắt đầu dĩ thử dài.

Ngành dịch vụ chính là như vậy, khách hàng là thượng đế, một câu yêu cầu nhất thời hứng khởi, anh phải bỏ lại tiền phần trăm khả năng có của một ngày, từ thành đông chạy đến thành tây, đi cướp bát cơm của người khác.

Hết chương 5.

6. Chương 6

Thời điểm đến Trì Phong vẫn chưa nhìn thấy hình bóng Tề Thịnh, Bùi Vận theo bản năng mà nhìn một vòng, quên đi cảm giác thất vọng trong lòng, trực tiếp đi đến quầy phục vụ.

Kiểm tra tình huống tổn thất xe cộ, tỉ mỉ chụp hình lại, sau khi cùng với nhân viên cửa hàng 4S bàn bạc xong xuôi giá cả, đã là buổi trưa, Bùi Vận qua loa ở trong phòng ăn ăn cơm, phủi phủi quần áo đứng dậy, nhìn ngó bốn phía...

Ngoại trừ đồng nghiệp phụ trách nơi này dùng ánh mắt không quen nhìn anh, cùng với những nhân viên khác của cửa hàng 4S, thì không còn ai khác.

Chiếm địa bàn của người ta đoạt bát cơm của người ta, cũng khó trách đối phương đối với mình có một chút bất mãn, Bùi Vận lý giải mà nghĩ, hướng đối phương ấy náy cười một cái, tự mình xuống lầu.

Ở lại đây khiến người ta chán ghét, không bằng về công ty thì tốt hơn.

Đẩy ra cửa kính nặng nề, một luồng không khí khô nóng kéo tới khiến Bùi Vận không được tự nhiên giặt giặt thân thể, đột nhiên một đạo thanh âm thản nhiên trong trẻo vang lên: “Xin lỗi tôi đến chậm.”

Bùi Vận dừng lại động tác, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Áo sơ mi trắng chỉnh tề sạch sẽ phối hợp với quần tây, hiện ra thân hình thon dài. Vốn là dáng dấp ung dung tao nhã, phẳng phất không chút nào chịu ảnh hưởng của khí trời, dưới ánh mặt trời hiện ra đặc biệt hấp dẫn ánh mắt người xem.

Lễ phép gật đầu bắt chuyện, Bùi Vận nghiêng người sang, ra hiệu người đàn ông này đi vào trước, cũng thuận tiện cúi đầu, đem vui sướng đột nhiên xuất hiện trong ánh mắt ẩn giấu.

Nếu đến rồi cũng tốt, có thể nhìn thấy, tóm lại là tốt đẹp.

“Vốn tưởng rằng không gặp Tề tiên sinh, tôi đã đem tư liệu giao cho cửa hàng 4S.” Bùi Vận đi lấy đến, một lần nữa giao vào trong tay Tề Thịnh, “Anh nhìn một chút xem, có chỗ nào không hài lòng hay không. Giá cả cụ thể chờ tôi trở lại..”

“Có cậu ở đây, ” Tề Thịnh qua loa lật qua lật lại tư liệu, “Tôi yên tâm.”

Nói xong hần nhắc lên đôi mắt, khẽ mỉm cười: “Xe này rất quan trọng, cho nên mới tìm người đáng tin cậy, làm phiên.”

“Tề tiên sinh nói chi vậy, ” Đối phương khách khí như vậy Bùi Vận cũng trả lễ lại khiêm tốn, “Vì khách hàng phục vụ, là việc nằm trong phận sự của chúng tôi.”

“Ồ?” Tề Thịnh ánh mắt lóe lên trêu tức, “Vậy không biết việc nằm trong phận sự của cậu, có nên cùng khách hàng uống một tách cà phê hay không?”

Bùi Vận ngưng lại nụ cười, chưa bao giờ gặp qua tình huống như thế, càng nhất thời không biết nên làm sao trả lời.

“Vẫn chưa từ chối, chính là ngầm cho phép.” Tề Thịnh đứng lên, phong độ翩翩 hướng về phía anh chấp tay, “Vậy thì đa tạ nể nang mặt mũi.”

Mãi đến tận khi đi vào quán cà phê, Bùi Vận vẫn cảm giác có chút không hiểu ra sao, cũng không biết mình tại sao lại quý thần xui khiến cùng đối phương đến nơi này.

Đối mặt Tề Thịnh anh luôn cảm giác đại não của mình bị nhúng nước, tựa hồ không suy nghĩ được nhiều.

Theo thói quen yên lặng ngồi xuống trong góc, tiếp nhận người phục vụ đưa tới ipad, Tề Thịnh thuận thực lướt vài lần, sau đó đưa tới trước mặt Bùi Vận: “Mấy loại này khẩu vị không sai, cậu chọn một cái đi!

Bùi Vận quét mắt qua bảng giá một lần, không khỏi rung mình lạnh lẽo.

Nói cho cùng bất quá cũng chỉ là một cốc nước mà thôi, ba mươi mốt đồng một cốc, anh cũng cảm thấy quá lãng phí, càng không nói đến một đồng tiếng nước ngoài nằm phía sau giá cả.

“Tôi không khát, Tề tiên sinh khách khí.” Bùi Vận lắc đầu từ chối, “Không biết Tề tiên sinh có chuyện gì?”

Tuy nói cái giá này đối với Tề Thịnh mà nói e sợ không tính là cái gì, thế nhưng vô duyên vô cớ nhận tình cảm này, anh cũng khó tránh khỏi bất an.

Đặc biệt là dùng giao tình của hai người, càng là không quen biết đến trình độ như thế này.

“Không có gì, nếu cậu không chọn, liền giống như tôi đi.”

Tề Thịnh cười cười, không nhìn ý nguyện của đối phương, tự mình chọn hai ly cà phê: “Bạn học cũ đi ra gặp mặt ôn chuyện, có gì không thích hợp?”

Vừa nghe đến hai chữ ôn chuyện Bùi Vận nhất thời cảm thấy được đứng ngồi không yên, vốn là ghê sô pha thư thích mềm mại, giờ khắc này giống như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

“Chúng ta...” Bùi Vận ngay cả nói chuyện cũng có chút khó khăn, “Chúng ta cần phải... Không có cái gì gọi là chuyện cũ.”

“Coi như là vậy, chúng ta cũng không có thâm cừ đại hận.” Tề Thịnh khá là thích thú nhìn anh, “Cậu cần gì phải bày ra tư thế muốn đem tôi phân thân như thế?”

Bùi Vận sững sờ, lúc này mới phản ứng được, chính mình vô ý thức nắm thật chặt dao để trên bàn ăn

Anh giống như điện giật rút tay về, Tề Thịnh dĩ nhiên tiếp tục: “Khi đó năm thứ hai đại học tôi liền ra nước ngoài, bạn học trước kia cũng phần lớn không có tin tức, bọn họ đều thế nào rồi?”

“Tôi không biết, ” Bùi Vận ăn ngay nói thật, “Sau khi tốt nghiệp tôi cùng bọn họ đều không có liên hệ.”

“Thật không nghĩ tới, ” Tề Thịnh cũng không thấy thất vọng, chỉ là rất có cảm khái, “Khi đó nhìn cậu mặc dù có chút hướng nội, cùng mọi người ở chung cũng coi như không tệ, hiện tại lại ai đi đường nấy.

Hình ảnh lúc trước dần dần tràn vào đầu óc, bỏ vào hồi ức tận lực lãng quên, Bùi Vận đột nhiên cảm thấy không tiếp tục chờ đợi được nữa, đột nhiên đứng lên: “Tề tiên sinh nếu như không có chuyện gì khác, tôi trước hết về công ty.”

Tề Thịnh cũng không ngăn trở, chậm rãi nhấp một hộp nước soda, đột ngột nói: “Tôi nghe Ninh Nhật nói qua chuyện của cậu.”

Bùi Vận dừng lại bước chân, tim đột nhiên căng thẳng, ngay cả mặt ngoài bình tĩnh đều duy trì đến có chút khó khăn.

“Ninh Nhật sau khi tốt nghiệp cũng đi nước ngoài, ” Tề Thịnh đứng lên đi về phía anh, con người đen sâu không thấy đáy, khiến người khác cơ hồ sa vào, “Cậu ta nói cho tôi, cậu yêu thích...”

Chậm rãi đến gần bức bách làm cho Bùi Vận sắc mặt trắng bệch thân thể cứng ngắc, khăn trương đến mức tay ở dưới bàn không tự chủ run lên.

“Đàn ông.” Tề Thịnh nói hết lời.

Hai chữ này vừa nói ra, Bùi Vận đầu tiên là sững sờ, lập tức thở ra một hơi, lo lắng đề phòng thật lâu vẫn chưa phát sinh, làm cho anh trái lại cảm thấy toàn thân không khỏi thư giãn.

Lặng lặng mà đánh giá Tề Thịnh nửa ngày, thấy đối phương cũng không dự định tiếp tục, hiển nhiên biết giới hạn ở đâu, Bùi Vận thoải mái mà nở nụ cười: “Nếu biết Tề tiên sinh còn không cảm thấy kinh ngạc, cũng không vì an toàn của mình lo lắng?”

Biết được không trọn vẹn, cũng không phải là một chuyện xấu.

“Đó là đương nhiên, ” Tề Thịnh thản nhiên nói, “Nếu như coi cậu là hồng thủy thì tôi cũng chính là mãnh thú!”

(Hồng thủy mãnh thú: con mãnh thú và dòng nước lũ, ví với tai họa ghê gớm. Ý nói là hai người cũng giống nhau)

Bùi Vận run lên nửa ngày mới phản ứng được tâm ý trong lời nói của đối phương, trợn to mắt, không thể tin nhìn Tề Thịnh.

Người sau chỉ là nhột nhạt nở nụ cười: “Làm sao, không thấy được?”

“...” Bùi Vận ở trong vòng một ngày đối với cùng một người, lần thứ hai á khẩu không trả lời được đại nào trống không.

“Cậu yêu thích đàn ông, tôi cũng yêu thích.” Tề Thịnh cười khanh khách mà đề nghị, khẩu khí kia phảng phất đây giống như một đẳng thức đương nhiên, “Nếu như giống nhau không bằng chúng ta cùng nhau được không?”

Hết chương 6.

Lời edit: Bạn Bùi gần 30 tuổi đầu rồi mà vẫn dễ thương không nhìn thấy người ta thì thất vọng, nhìn thấy rồi lại cảm thấy vui vẻ. Người đầu mà đáng yêu dữ:))

7. Chương 7

Bùi Vận tim đập mạnh một cái, cuống quýt cười ha hả che giấu chính mình không được tự nhiên: “Tề tiên sinh thật là diễm.”

“Tôi là nghiêm túc.”

Bùi Vận ngậm miệng một chút.

“Không vội vã, cậu đi về trước suy nghĩ một chút, ” Tề Thịnh ngược lại không giục, giống như cùng đồng bọn nói chuyện hợp tác làm ăn, “Nghĩ xong điện thoại cho tôi nhé, gửi tin nhắn cũng được.”

Thái độ của hắn không nhanh không chậm, ngữ điệu ôn hoà làm người nghe cảm thấy giống như gió xuân ấm áp, lại có tâm ý bình tĩnh, nghĩ là đối với đề nghị của chính mình vô cùng có tự tin.

Nói xong hắn thân thủ móc danh thiếp ra, danh thiếp đưa tới một nửa suy nghĩ một chút liền để qua một bên, kéo lại cánh tay Bùi Vận.

Đột nhiên xuất hiện nhiệt độ cùng ràng buộc khiến Bùi Vận theo bản năng muốn rút tay về, không ngờ Tề Thịnh khí lực cũng không phải yếu, anh nhất thời càng không thể tránh thoát.

“Đừng nhúc nhích.” Tề Thịnh cũng không ngẩng đầu lên, từ trong lòng lấy bút lông, ở trên mu bàn tay viết lên một chuỗi số điện thoại di động.

Bùi Vận theo bản năng mà nhìn lại, bật thốt lên: “Số này không phải là của anh.”

“Ồ?” Tề Thịnh nhíu mày, “Câu đối với phương thức liên hệ của tôi, nhớ tới ngược lại là rất quen thuộc.”

“...” Bùi Vận lần thứ ba không có gì để nói.

Mặc dù anh tự xưng là người có da mặt mỏng, thế nhưng vào lúc này mặt không tự chủ đỏ lên: “Đây là công việc bình thường của chúng tôi.”

“Đây là dãy số riêng của tôi, ” Tề Thịnh đánh gãy lời nói của anh, kiên trì giải thích, vô tình hay cố ý nhỏ giọng, tiếng nói ôn thuận bên trong mơ hồ dẫn theo một tia mê hoặc, “Đại đa số mọi người cũng không biết.”

Bùi Vận không có cảm thấy được vinh hạnh.

Ngược lại biểu tình của anh có chút trở nên cứng ngắc, sắc mặt càng thêm khó coi.

Cuối cùng anh cơ hồ chật vật chạy trốn chết.

Dọc theo đường đi Bùi Vận đều có chút hoảng hốt, vội vã trở lại công ty chuyện thứ nhất chính là rửa tay

Dùng sức mà đem bút tích trên tay rửa sạch sẽ, mãi đến tận khi một con số cũng nhìn không ra được mới thôi.

Anh đương nhiên sẽ không đi gọi điện thoại cho đối phương, chỉ coi chuyện này chưa từng xảy ra ném ra sau đầu. Nhiều nhất thỉnh thoảng nhớ tới thì sẽ có một ít hồi hộp, chỉ đến thế mà thôi.

Anh cũng không phải người ngu, Tề Thịnh chỉ là đùa cợt, anh nhìn ra rõ ràng.

Đối phương nhất thời hưng khởi, không cần phải theo đối phương đi đến cùng.

Ký ức chưa phai, nghĩ lại mà kinh. Canh bạc thất bại, tất cả ngu xuẩn chỉ một lần là đủ.

Những ngày kế tiếp Tề Thịnh vẫn chưa tìm đến anh.

Liên quan tới sự cố lần này của đối phương, Bùi Vận tự nhận đã tận tâm tận lực, chuyện bồi thường về sau không quá liên quan tới anh, Bùi Vận lại giống như lúc trước bất luận gặp phải khách hàng nào đều chỉ là gặp mặt ngắn ngủi, sau đó không để lại vết tích.

Ngược lại là Diệp Minh gọi điện thoại đến báo hỉ, đối phương thuận lợi cùng tập đoàn tài chính nổi tiếng ký hợp đồng, hoàn thành ước mơ tha thiết thời đại học sinh, còn lấy được một phần tiền lương không ít.

Bùi Vận từ đáy lòng mà mừng thay cho cậu, chúc mừng cậu nhóc vài câu, đối phương ở đầu bên kia nhảy nhót giống như đứa trẻ: “Anh Bùi! Em muốn mời anh ăn cơm.”

Bùi Vận nghe cậu nhóc nói hai chữ ăn cơm không tự chủ run một cái, cũng may lúc này Diệp Minh không nhắc lại là tự mình xuống bếp, mà là báo ra một cái tên nhà hàng. “Em đã đặt bàn trước rồi, tại nhà hàng Tôn Phẩm đó, thời gian là bảy giờ tối nay. Anh Bùi anh nhất định phải tới.”

Nói xong cậu nhóc thậm chí không có cho Bùi Vận cơ hội trả lời liền cúp điện thoại.

Bùi Vận điện lại rất nhiều lần nhưng đối phương lại không tiếp, chắc là do sợ anh từ chối.

Nhà Hàng Tôn Phẩm cái tên này Bùi Vận đã nghe qua, một nhà hàng kiểu Pháp đường hoàng ra dáng, người phục vụ một nửa đều là người ngoại quốc, giá cả đắt đỏ, có người nói bếp trưởng nơi đó từng làm việc tại khách sạn nổi tiếng ở Pháp, cho nên tại thành phố A, khá là nổi tiếng.

Người trẻ tuổi bây giờ, bản thân còn chưa học được việc kiếm tiền thế nhưng lại học được cách xài tiền phung phí.

Bùi Vận nghĩ, liền không khỏi thở dài.

Tôn Phẩm nằm tại tầng cao nhất quảng trường trung tâm thành phố A, bên cạnh chính là khu vực văn phòng làm việc CBD, bao gồm cả công ty Diệp Minh cũng ở nơi đó.

Sau khi tan việc Bùi Vận cố ý trở lại thay đổi chính trang, lại đem thẻ ngân hàng bỏ vào trong túi.

Bất kể nói thế nào, cũng không có đạo lý để cho Diệp Minh tính tiền.

Anh chưa bao giờ ăn món ăn Pháp chính tông, mà là mặc như vậy tiêu chuẩn sẽ không sai. Vấn đề duy nhất là, anh mặc như vậy không tiện đội mũ quanh năm không rời người, đem cả gương mặt thần nhiên bộc lộ bên ngoài như thế, làm cho anh cảm thấy có chút không dễ chịu.

Trong thành thị người đến người đi, xen lẫn nhau vội vã đi ngang qua, mang theo gương mặt uể oải hoặc tê dại, làm gì có lòng thanh thản để ý người đi đường gặp thoáng qua.

Bùi Vận một đường thuận lợi đi tới chỗ hẹn, cũng chưa nhận được bất kỳ một ánh mắt dè dàng nào, từ giữa trung tâm quảng trường theo đường hầm dưới lòng đất đi lên.

Diệp Minh đã chờ ở nơi đó, thật xa liền hướng anh vẫy tay, mặt mày cười đến cong cong: “Anh Bùi! Bên này!”

Bùi Vận theo tiếng đi qua, thời điểm thấy rõ diện mạo của Diệp Minh hôm nay, anh hơi ngừng lại một chút.

Đứa trẻ trong ấn tượng bây giờ cầm cặp công văn, mặc âu phục giày da, dáng dấp cao ngất ngược lại thật sự là thành thực mấy phần, chỉ có gương mặt thanh tú kia, còn mơ hồ có thể nhìn ra tính trẻ con truc trặc mới vừa rời khỏi vườn trường.

Điều này làm cho Bùi Vận không khỏi tối tăm cảm khái thời gian trôi cực nhanh.

“Em ngày mai sẽ phải rời khỏi nhà, đi thành phố S.” Diệp Minh một bên cùng anh đi thang máy, một bên lên tiếng nói, gương mặt thanh xuân mà kiêu ngạo, tràn đầy ước mơ cùng tự tin đối với tương lai.

Hăng hái, phong nhã hào hoa.

Bùi Vận nhìn gò má của cậu nhóc, nhất thời có chút hoảng hốt.

Dáng dấp kia thật sự giống người nào đó trong ấn tượng, ở trong mắt mọi người quả thực là hạc đứng trong bầy gà, không có cách nào mai một.

Chỉ có điều dù sao vật đổi sao dời, người kia hiện tại ngược lại cũng trầm ổn nội liễm rất nhiều.

Diệp Minh đặt bàn dựa vào cửa sổ, cách cửa không tính quá xa, nói yên tĩnh cũng không yên tĩnh, thế nhưng có thể thường thường được cảnh đêm phồn hoa nơi đô thị bậc nhất này.

Người phục vụ đến đưa cho bọn họ thực đơn, kiên trì mà chuyên nghiệp, nụ cười giống như luyện ra tương tự hoàn mỹ: “Chúc ngài dùng cơm vui vẻ.”

Từ khi bắt đầu khai vị rượu, ăn xong một đĩa thức ăn, lại ăn thêm mấy món khai vị khác. Bùi Vận xoa xoa bụng căn bản không lấp đầy, nghe Diệp Minh hưng phấn mặc sức tưởng tượng công việc mới của cậu nhóc, ánh mắt lại vững vàng nhìn chăm chăm người phục vụ cầm trong tay mâm thức ăn đi tới.

Anh thật sự rất muốn nói với những người nước ngoài kia, trong dạ dày đã sớm tiêu hoá đồ ăn khai vị rồi,

ăn thôi cũng phải chịu tội như vậy.

Đang ngóng trông mà đợi món chính rốt cục được đưa lên, Bùi Vận cảm giác mình thật giống như con sói đói bụng thật lâu từ trong mắt hiện ra ánh sáng màu xanh lục, cầm lấy dao qua loa cắt mấy miếng sườn bỏ lại đưa vào trong miệng.

Chờ đợi đã lâu được ăn thịt nóng hổi thực sự rất là mê người, Bùi Vận thỏa mãn mà híp mắt một cái, chỉ cảm thấy nhân sinh chuyện đẹp nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi ——

Lúc đói bụng đúng lúc có thịt ăn.

Đáng tiếc rất không khéo cảm giác hưởng thụ này rất nhanh bị một đạo âm thanh đột ngột xuất hiện triệt để đánh gãy, tuy rằng âm điệu kia rất là ôn hoà lễ độ: “Bùi tiên sinh, thật là khéo?”

Hết chương 7.

8. Chương 8

Bùi Vận tay cầm dao nĩa dừng lại ở giữa không trung.

Mà chủ nhân của thanh âm chạy tới giữa hai người, trên mặt mang theo nụ cười quen thuộc thoải mái tự nhiên, thân hình thon dài che khuất trước bàn ăn.

“Ồ?” Bùi Vận còn chưa mở miệng, Diệp Minh đã nghi hoặc mà gãi gãi đầu, ở bên cạnh lên tiếng, “Vị... Tiên sinh này, chúng ta có phải đã gặp nhau ở nơi nào rồi không?”

Kết quả Tề Thịnh không quan tâm tới cậu ta, quan sát Bùi Vận một phen, cuối cùng ánh mắt vững vàng mà nhìn chằm chằm vết sẹo trên mặt đối phương, mãi đến tận khi Bùi Vận không được tự nhiên quay đi, mới lại hỏi: “Đi cùng người khác, không cần che mặt lại sao?”

Bùi Vận chậm rãi thả xuống bộ dao nĩa trong tay, cố nén nhịp tim đập căng thẳng, ngẩng đầu lên nhìn thẳng: “Tề tiên sinh cũng quá quan tâm.”

“Có đúng không?” Tề Thịnh vẫn như trước tao nhã lễ phép nở nụ cười, bên trong nụ cười kia lại rõ ràng có vẻ không thích, “Đây chính là đáp án cậu dành cho tôi?”

Dứt lời hắn liền quay đầu liếc nhìn Diệp Minh đầu óc mơ hồ, rất có phong độ mà tiếp tục: “Vậy thì quấy rầy, rất xin lỗi tôi lúc trước không biết cậu đã có...”

“Tề tiên sinh!” Bùi Vận thành linh đứng dậy đánh gãy hần, “Chúng ta đi ra ngoài nói, Diệp Minh, em chờ anh một chút.”

Tề Thịnh nhú mào, lại quay sang nhìn Diệp Minh, sau đó lại nhìn chằm chằm bóng lưng Bùi Vận rời đi.

Ánh mắt óng ánh biểu tình rộng rãi, tuổi trẻ lại ưa nhìn.

Quả nhiên... là loại hình rất dễ khiến người khác yêu thích.

Bùi Vận đi thẳng đến chỗ rẽ cầu thang hiểm có người đi lại mới dừng lại, Tề Thịnh đuổi tới, dù bận vẫn ung dung ôm lấy cánh tay đặt trước ngực: “Lâu như vậy vẫn chưa trả lời tôi, có người yêu cũng không nói thẳng, cậu quả thực không chịu trách nhiệm.”

“Diệp Minh cậu ấy...” Bùi Vận đang chờ giải thích, liền ngậm miệng thay đổi vấn đề, “Tại sao lại là tôi?”

“VẬY dĩ nhiên là ——” Tề Thịnh câu lên đôi môi, thân thể chậm rãi, áp gần về phía Bùi Vận, bức bách khiến đối phương lui về sau, mãi đến tận khi lưng của đối phương chạm vào tường mới chịu dừng lại, âm thanh cũng giảm thấp xuống mấy phần, trong lời nói tràn đầy thâm tình mà chân thành, “Tôi muốn ở cùng với em.”

Ánh sáng ở cầu thang cũng không tối, ở đây bên trong bóng tối này lại càng tô điểm cho con người của hắn, đen láy ôn nhu như nước, mà tràn ngập chân thành.

Bùi Vận chân mềm nhũn, tay theo bản năng mà đè lại tường, tuy rằng biết rõ lời này của đối phương không có mấy phần thành thật, tim lại vẫn như cũ ầm ầm nhảy lên, đến nửa ngày mới nghi hoặc mà hỏi tiếp: “Tề tiên sinh cũng không thiếu bạn tình?”

Anh cũng không tự ti.

Chỉ là anh bây giờ không phải thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi năm đó, đối với thế giới còn có ước mơ hồ đồ.

Cái gì xứng cái gì không xứng, cái gì nên làm cái gì không thể làm, đến tuổi này anh có thể tự mình nhận biết.

Không phải là thật, cũng không nên dễ dàng đòi hỏi.

Tề Thịnh nở nụ cười bởi vì Bùi Vận gọn gàng dứt khoát vấn đề có chút lúng túng, ngồi dậy tránh nặng tìm nhẹ mà đáp: “Biết gốc biết rễ, tóm lại là tốt đẹp.”

Bùi Vận bỗng nhiên tỉnh ngộ mà gật gật đầu.

Người nắm giữ quá nhiều chính là bi ai, ngay cả tìm bạn giường cũng sợ người khác ghi nhớ, cũng khó trách phải tìm người đáng tin cậy.

Anh tự nhận anh không phải là người nhất kiến chung tình, với lại dù có chân thành phảng chừng cũng không có kết quả tốt đẹp, Tề Thịnh thẳng thắn giải thích như vậy ngược lại cũng hợp tình hợp lý, so với lúc trước giả vờ giả vịt làm cho anh thoải mái hơn nhiều lắm.

Lời thành thật tuy không lọt vào tai, thế nhưng so với lời dối trá vẫn tốt hơn, anh vẫn là tình nguyện lựa chọn về trước.

Ngược lại Tề Thịnh, lời nói chân thực mà nói ra khỏi miệng hắn liền có vẻ hơi ảo não, xoa xoa thái dương mới nói: “Tôi là nghiêm túc.”

“ ... ”

“Hiện tại ở bên cạnh tôi... Cũng không có người nào khác.”

“ ... ”

“Em xem có thể cho tôi một cơ hội hay không, nếu như em cảm thấy thẳng thắn nhóc trong nhà hàng thích hợp hơn tôi, tôi cũng không bắt buộc.”

Bùi Vận vẫn là không có lên tiếng.

Tề Thịnh cũng không giục, chỉ chuyên chú nhìn anh, chờ đợi anh trả lời.

Bùi Vận liền bình tĩnh nhìn hắn một hồi, hít một hơi thật sâu: “Được.”

Ngoại trừ trốn chạy, anh căn bản không cự tuyệt được người trước mắt này.

Ngược lại anh... Cũng đã không có gì có thể mất đi.

Tề Thịnh nhất thời lộ ra một mặt giống như bị sét đánh, hiển nhiên đối phương đơn giản lưu loát trả lời nằm ngoài sự dự liệu của hắn, giật mình hỏi: “Em, em không muốn suy nghĩ một chút sao?”

“Cần thiết sao?” Bùi Vận tự giấu nở nụ cười.

Thấy đối phương hiển nhiên còn ở vào trạng thái chấn động không bình tĩnh nổi, Bùi Vận lắc lắc đầu, cho hấn một bậc thang đi xuống:

”Tề tiên sinh không cần để ý, nếu như lúc trước anh chỉ là đùa cợt một chút, vừa này tôi... nói câu đó cũng chỉ là đùa mà thôi.

Tề Thịnh sắc mặt một hồi xanh một hồi đỏ khá là phức tạp, cuối cùng hoảng hốt mà tiến lên một bước, vưng vàng ôm lấy Bùi Vận.

Bùi Vận mặc hấn ôm không có biểu tình gì, hồi lâu tay mới chần chờ chậm rãi nhấc lên, ôm lưng hấn, không xác định mà cảm thụ nhiệt độ cùng xúc cảm chân thật.

Trời mới biết hiện tại anh phải tốn rất nhiều sức lực ức chế cảm giác cổ vũ như sấm trong lồng ngực.

Vốn là ngày hôm nay, anh chỉ đến muốn cùng Diệp Minh ăn bữa cơm mà thôi.

Nhân sinh quả nhiên thật thú vị, vĩnh viễn sẽ không để cho bạn biết trước được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.

Trận này Diệp Minh cái gọi là mời khách, cuối cùng lại bị Tề Thịnh xen ngang vào.

Bùi Vận thực sự không thể không bội phục năng lực của Tề Thịnh mặt không thay đổi bình tĩnh cùng mấy người bạn đi cùng chào hỏi, sau đó rất là thần nhiên tiến vào bàn của bọn họ.

Sau đó hấn còn khá là trấn tĩnh, ở trong ánh mắt hoặc hiếu kỳ hoặc không được tự nhiên của hai người còn lại, ưu nhã hoàn thành trọn bộ quy trình ăn món ăn Pháp.

May là Diệp Minh rất thức thời không có hỏi nhiều, thấy Tề Thịnh không có phản ứng, có người ngoài ở đây, cậu ta cũng không thể nói chuyện với Bùi Vận nhiều, chỉ vui đầu ăn sạch sành sanh món ăn của mình.

Bùi Vận thực sự ăn không biết vị, thật vất vả đợi đến khi Tề Thịnh uống hết đồ uống cuối cùng lau miệng, liền không nhịn được giục: “Không còn sớm, đi về trước đi.”

Tề Thịnh phong độ phiên phiên đứng dậy: “Tôi đưa hai người về.”

Tự mình lái xe đưa Diệp Minh về nhà, liền theo lời đem Bùi Vận đưa đến dưới lầu, Tề Thịnh dừng xe, chuyển hướng về phía Bùi Vận đang ngồi ghế phó lái, thấy đối phương rõ ràng có chút xuất thần, nặn nặn tay của đối phương, hơi có chút đắc ý hỏi: “Còn đứng đó làm gì?”

Bùi Vận quay đầu, biểu tình vẫn dẫn theo một tia mê man không rõ: “Anh lái xe rất vững vàng, kỹ xảo

cũng rất tốt.”

Tề Thịnh nhất thời dở khóc dở cười, không nghĩ tới anh đang suy tư việc này, tùy ý nói: “Đó là tự nhiên.”

“Nếu là như vậy, ” Bùi Vận lẩm bẩm nhắc tới, “Vậy lần trước sao lại xảy ra sự cố nghiêm trọng như vậy? Lẽ nào...”

Nói đến chuyện này về mặt của anh trở nên nghiêm túc: “Anh say rượu đúng không? Vậy tiền bồi thường không nên từ công ty bảo hiểm...”

Tề Thịnh mặt đen, gơ tay nhéo mặt của đối phương, nghiêng răng nghiêng lợi: “Bùi, Vận!”

“ ... ”

“Tôi nên làm gì cho em câm miệng đây?” Tề Thịnh lấy ngón tay chỉ vào môi của Bùi Vận, “Dùng nơi này?”

Nói xong hắn liền chậm rãi ấn xuống môi của mình: “Hay là nơi này?”

Hết chương 8.

9. Chương 9

“Tôi đi về trước.” Bùi Vận đẩy cửa xe ra, trên mặt xẹt qua vết hồng khả nghi, may là tia sáng tối tăm không hiện ra rõ lắm, suy nghĩ một chút liền quay đầu lại nói, “Ngủ ngon.”

Tề Thịnh chỉ là gật gật đầu, ngồi ở chỗ tài xế cũng chưa hề di chuyển, mãi đến khi tận mắt thấy Bùi Vận dĩ nhiên rời đi chỗ trong xe, mới bỗng đứng lên tiếng hỏi: “Em sống ở nơi này?”

Bùi Vận không biết tại sao hắn lại hỏi như vậy, liền đi tới nói: “Ừm.”

Tề Thịnh ngửa đầu nhìn một chút khu chung cư ở trong buổi tối càng hiện ra âm u rách nát, ngay cả hàng hiên cũng không có mấy chiếc đèn sáng. “Thuê?”

“Ừm.”

“Một người ở?”

“Ừm.”

“Vậy còn không mời tôi đi lên ngồi một chút?”

“Ừm...”

Mới vừa theo thói quen ừ một tiếng Bùi Vận liền phản ứng lại không đúng, Tề Thịnh cũng đã đúng lúc theo lời của anh xuống xe, gợn gàng đóng cửa xe khóa lại, trên mặt nụ cười kia làm sao có loại mùi vị kế hoạch được như ý: “Thịnh tình không thể chối từ, tôi liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

Bùi Vận á khẩu không trả lời được.

Tề Thịnh ngược lại là cực kì trấn định, tự nhiên cầm lấy tay của anh: “Tầng mấy?”

“... Tầng một.”

Tề Thịnh tiếc nuối thở dài, phát hiện tay Bùi Vận hơi run lên, nghi hoặc mà hỏi: “Em làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì, ” Bùi Vận không được tự nhiên rút tay về, cúi đầu tìm kiếm chìa khóa, “Đi vào trước đi.”

Bên trong căn phòng dường như cho người ta ấn tượng giống như khu chung cư này, đồ đạc phần lớn là đồ cũ. Rất nhiều nơi bụi tường đã nứt ra rơi xuống, cũng không có trang trí gì, chỉ tản ra một luồng khí tức niên đại xa xưa.

May là được Bùi Vận quét tước coi như sạch sẽ, một phòng ngủ một phòng khách, một bếp một phòng vệ sinh, so với bên ngoài ảm đạm thì vẫn còn tốt hơn nhiều.

Tề Thịnh hướng bốn phía quan sát liếc mắt một cái: “Một người thuê một phòng, làm sao không kiếm người thuê cùng?”

Bùi Vận vội vàng rót nước cho hắn, thuận miệng nói: “Không quen.”

Nhiều năm như vậy sống ở đây, ngày qua ngày đã sớm thích ứng một người, ngược lại mơ hồ e ngại trong cuộc sống có một người khác gia nhập.

Tề Thịnh tiếp nhận chén giấy để ở một bên, lại cứng rắn hỏi: “Thằng nhóc kia làm gì, sao lại cùng em ăn cơm.”

Bùi Vận ngẩn người, không rõ ý hẩn, mà vẫn ngoan ngoãn mà đáp: “Cậu ấy mới vừa tìm được công việc, chúc mừng một chút.”

“Há, vậy bình thường em không cùng cậu ta đi vào trong đó?”

“Hôm nay là lần thứ nhất đi, ” Bùi Vận quả thực có loại ảo giác đang bị lực lượng cảnh sát kiểm tra, “Lúc trước ăn cơm căn bản chính là tự tay cậu ấy làm rồi mang tới.”

“Ồ?” Tề Thịnh đột nhiên nguy hiểm mà nheo mắt lại, “Cậu ta còn làm cơm cho em ăn?”

Bùi Vận lần này triệt để không biết nên làm sao trả lời.

“Em có đói bụng hay không?”

Bùi Vận nhanh chóng lắc đầu một cái.

Tề Thịnh tư duy nhịp điệu quá mức nhanh, làm cho anh thực sự có chút không phản ứng kịp.

“Có muốn ăn bữa ăn khuya hay không?”

Bùi Vận liền vội vàng lắc đầu.

“Tôi đi làm.”

“ ... ”

Sau đó Tề Thịnh vẫn chưa chờ anh phản ứng, tự mình đi tới nhà bếp, còn đóng cửa lại.

Bùi Vận lưu lại tại chỗ sững sờ một lúc lâu, cũng không biết Tề Thịnh đang có ý đồ gì, mà chung quy không yên lòng chính mình đi tới nhà bếp, vẫn là thả nhẹ bước chân đi tới đẩy cửa ra ——

Tề Thịnh đang bày ra một dạng tư thế chuyên nghiệp, nghiêm túc nấu mì ăn liền. =)))

Bùi Vận lần này thực sự không nhịn được cười ra tiếng: “Anh có phải là đói bụng không? Để tôi giúp anh nhé.”

“ ... Tôi biết làm! Tề Thịnh nghiêm mặt đi tới, mở ra tủ lạnh lấy hai quả trứng gà, ”Em ra ngoài ngồi chờ đi.”

Suy nghĩ một chút Tề Thịnh tốt xấu ở nước ngoài sống mấy năm, năng lực xuống bếp chỉ sợ sẽ không có vấn đề quá lớn, Bùi Vận cũng không tiếp tục kiên trì, đi tới phòng khách ngồi xuống, xa xa nhìn hình bóng trong phòng bếp bận rộn, tay không tự chủ được nhắc lên, dè dặt tiếng tim đập.

Thực sự là gay go, biết rõ không nên vọng tưởng, nhưng vẫn là không khống chế được cảm xúc ầm ập kia, lan tràn toàn thân.

Tề Thịnh rất nhanh liền đem mì thêm trứng chần dùng bát mức ra bưng đến trước mặt anh, mặt đầy kiêu ngạo tự tin nói: “Nếm thử đi.”

Bên trong bốc lên khí nóng, viền mắt Bùi Vận không nhịn được có chút ảm ướt, cúi đầu ăn một miếng.

Sau đó anh trợn mắt há mồm, cảm thấy được viền mắt càng thêm ươn ướt.

Được rồi nguyên liệu nấu ăn bị tàn phá như vậy, thực sự làm cho người ta đau lòng.

Anh đột nhiên có chút hoài niệm tay nghề của Diệp Minh.

Mùi vị này, quả thực rất giống lúc trước lần thứ nhất Diệp Minh xuống bếp... Đặc biệt.

“Làm sao không ăn?” Tề Thịnh ở trước mặt anh quơ quơ, “Đang suy nghĩ gì?”

Bùi Vận bật thốt lên: “Diệp Minh.”

Tề Thịnh nhất thời sầm mặt lại rồi.

Hắn không biết mình đêm nay mình đang làm cái gì, ấu trĩ hệt như thằng nhóc vắt mũi chưa sạch, để chứng minh bản thân không thua thằng nhóc đẹp đẽ kia, đầu óc nóng lên chạy đi thử làm bữa ăn khuya, cực khổ nửa ngày rồi, kết quả đối phương vẫn là tâm tâm niệm niệm nghĩ đến người khác.

Bùi Vận phát hiện không đúng, cuống quýt giải thích: “Thời điểm cậu ấy vừa bắt đầu học nấu ăn, mùi vị làm ra so với bát mì này... Rất tương tự.”

Tề Thịnh tàn bạo mà nhìn chăm chú đối phương một lúc lâu, bưng bát lên đi về phía thùng rác.

Đột nhiên eo bị đối phương từ phía sau ôm lấy, cường độ cánh tay chậm rãi nắm chặt, Bùi Vận thanh âm yếu ớt trầm thấp truyền đến: “Cám ơn anh...”

Ngoại trừ ba chữ này, anh quả thực không biết còn có ngôn ngữ gì có thể biểu đạt tâm tình vào giờ khắc

này.

Trời mới biết anh có bao nhiêu cảm kích vào một ngày ở chung, thậm chí trong hoảng hốt có loại ảo giác quá khứ hết thấy đều là đáng giá.

Tề Thịnh thân thể cứng lại, trên mặt xẹt qua thần sắc phức tạp.

Yên lặng mặc cho đối phương ôm nửa ngày, Tề Thịnh mới quay đầu lại, biểu tình đã khôi phục nhất quán thông dong: “Vây em đến ăn hết tất cả.”

“... Được.”

“Như vậy Bùi tiên sinh, ” Tề Thịnh câu lên khóe môi, cười khanh khách mà tuyên bố, “Chúng ta như vậy liền coi là, chính thức yêu nhau đi?”

Bùi Vận không trả lời.

Qua đến nửa ngày mới có một tiếng “ừ” không xác định tràn ra, nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Hết chương 9.

Lời edit: Lớn rồi còn đi so với thằng nhóc mới ra trường, đã thế tưởng anh sẽ nấu ngon hơn người ta, ai dè...

10. Chương 10

Hai người trưởng thành nói chuyện luyện ái, đương nhiên sẽ không chỉ là dặt tay ngấm trăng ngấm thơ ở bên nhau đơn thuần như vậy.

Huống chi một người trong đó, còn là đại thiếu gia ở nước ngoài mấy năm, nhiệm phải tác phong của người nước ngoài.

Bùi Vận nào nghĩ tới từ trên người Tề Thịnh, trái lại sâu sắc cảm nhận được hàm nghĩa quân tử khiêm tốn.

Nắm tay ôm ấp cũng rất thường xuyên, đi làm đưa đón cũng là chuyện thường có, ngay cả vào nhà uống trà nói chuyện trời đất cũng không biết bao nhiêu lần...

Tuy rằng nội dung nói chuyện mười lần thì luôn có tám lần đều là kí ức kỷ niệm năm xưa.

Bùi Vận cũng không mong muốn đề cập đến sinh hoạt vườn trường, nhưng nhìn đến bộ dạng Tề Thịnh tràn ngập cảm giác hoài niệm không đành lòng phá hỏng hứng thú của đối phương, cũng là thỉnh thoảng đề cập đến một ít chuyện không quá quan trọng với anh.

Thế nhưng Tề Thịnh vẫn án binh bất động, tình cảm giống như bát cực đồ quả thực không còn biết trời đâu đất đâu.

May mà cơ năng sinh lý vẫn còn phát huy công dụng chứng minh hết thấy bình thường, có lúc ôm nhau, Bùi Vận thậm chí còn có thể rõ ràng cảm giác được bộ vị cứng rắn ở dưới thân của đối phương, khiến cho anh không khỏi có chút thay lòng đổi dạ, thế nhưng Tề Thịnh vẫn là nhẵn nhụi không phát tác.

Đến thời gian liền thu dọn quần áo chủ động đứng lên nói lời tạm biệt, phong độ tốt đến mức làm người ta ngửa răng.

Điều này làm cho Bùi Vận thỉnh thoảng cảm giác câu hỏi của mình lúc trước thực sự có chút thiếu sót.

Người cần bạn tình đâu phải là Tề Thịnh rõ ràng là Bùi Vận anh mới đúng.

Đương nhiên cũng chỉ có thể tưởng tượng.

Đối phương cũng không có ý này, anh cũng không thể miễn cưỡng.

Tuy nói anh sống sắp đến ba mươi năm da mặt cũng không tính quá mỏng, nhưng anh vốn là thiên tính hiền hoà không tự ý tranh thủ, hơn nữa lần đầu tiên trong đời nói chuyện luyến ái, đối phương còn là Tề Thịnh nhân vật như vậy, anh hoàn toàn nằm ở cực diện bị động.

Chỉ có ở một điểm lập trường của anh cực kỳ kiên định ——

Dù cho ban ngày đi làm mệt mỏi nữa, chỉ cần Tề Thịnh đến anh cũng muốn đích thân làm bữa ăn khuya, tuyệt đối không cho đối phương bất kỳ cơ hội xuống bếp.

Cứ như vậy an an ổn ổn qua một chút, bão mùa hạ không hề có điềm báo trước đổ bộ thành phố A, liên tục có mưa rào cơ hồ muốn nhấn chìm cả thành phố.

Đối với phần lớn người đi làm mà nói, chuyện này có ý nghĩa xuất hành bất tiện, tàu điện ngầm, xe bus chen chúc rất phiền phức. Mà đối với tính chất công việc của Bùi Vận mà nói, phiền phức không chỉ như thế.

Bởi vì nguyên nhân mưa rào, nhiều diện tích đất thành phố A bị ngập nước, rất nhiều xe cộ mặc dù đậu ở chỗ này cũng bởi vì nước nhấn chìm gặp tai bay vạ gió. Huống chi ngày mưa đường trơn tầm mắt bị ngăn cản vẫn có nhóm người dừng cầm lái xe ra phố.

Vì vậy ngày thường Bùi Vận làm việc coi như có quy luật vào lúc này lại bận rộn giống như con quay, tới nơi này xử lý sự cố, liền lập tức không ngừng không nghỉ chạy tới chỗ nghỉ tạm, một ngày hận không thể ngoại trừ ngủ lúc ăn cơm anh đều phải tăng ca.

Thật vất vả làm đến hôm trước ngày nghỉ ngơi, xử lý nhiệm vụ cuối cùng, không hề ngoại lệ lại là sự cố xe bị nhấn chìm.

Đường núi rất nhỏ, mặc dù không dài, thế nhưng địa thế vốn là thấp hơn dễ dàng bị nước đọng. Bùi Vận cẩn thận mà lái xe của công ty đi qua, tận lực đi qua chỗ nước cạn, tìm kiếm vị trí thích hợp dừng xe.

Không ngờ một tin nhắn ngắn gửi tới: Ngày mai tất cả nhân viên công tác không được nghỉ ngơi, đi làm bình thường.

Bùi Vận tùy ý nhìn lướt qua, chân đạp van ga không tự chủ run lên.

Kết quả xe của anh cũng không may mắn mà lái vào bên trong vùng nước đọng.

Sau đó thân xe loáng một cái, xe quang vinh mà sà xuống.

Bùi Vận không nói gì mà nhìn ngó ngoài cửa sổ, đang chờ cùng khách hàng liên lạc một chút nói rõ tình huống, chỉ thấy cách đó không xa có một chiếc Chevrolet màu xanh lam, chủ xe đang dò xét nửa người tại ngoài cửa xe, hung hăng nhìn về phía anh phát tay: “Sư phụ! Tôi ở đây!”

Thì ra chính là chiếc xe kia... Cũng không phải xa.

Bùi Vận bất đắc dĩ gọi điện thoại qua, quả nhiên thấy chủ xe hướng anh phát tay sau đó giơ lên điện thoại: “Sư phụ! Xe của tôi bị chìm trong nước rồi! Anh nhanh chóng tới xem một chút!”

Bùi Vận dừng một chút, ở trong lòng trước tiên âm thầm bổ thêm câu đề nghị, mới nói: “Xe của tôi cũng vậy.” =))))

“... Vậy làm sao bây giờ?”

Bùi Vận trầm mặc chốc lát: “... Tôi đi tới.”

Nước đọng chiều sâu khoảng chừng đến vị trí cẳng chân, Bùi Vận mất công tốn sức mà đi tới, giúp khách hàng chụp hình ghi chép tình huống gọi xe tải, cự tuyệt ý tốt của khách hàng lời mời thịnh tình cùng anh ta nói chuyện phiếm trong lúc chờ xe tải, tự mình đi về phía xe, gọi điện thoại hướng công ty nói rõ tình huống.

Mới vừa cúp điện thoại, điện thoại di động liền vang lên, Bùi Vận tưởng cứu viện công ty gọi điện anh xác nhận địa chỉ, xem cũng không xem liền ấn nút nghe: “Xin chào, tôi bây giờ đang ở đường núi số 30, sự cố xe bị chìm dưới nước.”

Đầu kia an tĩnh chốc lát, mới hỏi: “Còn đang bận bịu?”

Thanh âm quen thuộc khiến Bùi Vận nhất thời một cái giật mình, thân thể đều không tự chủ được ngồi thẳng mấy phần: “Tề Thịnh?”

Tề Thịnh đáp một tiếng: “Em chừng nào thì mới có thể tan tầm?”

Bùi Vận cười khổ: “Em cũng chưa biết nữa, chắc có thể một lúc nữa”

Đang nói, anh liền thấy chủ xe đối phương đi về phía anh, cũng không ngại người dính đầy nước, thật xa liền ồn ào: “Sư phụ, ngược lại tôi ở kia cũng không có chuyện gì, đến nơi này của anh ngồi một chút?”

Tề Thịnh ở bên kia cũng nghe được động tĩnh, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, ” Đối phương đều tới đây Bùi Vận cũng không có đạo lý cự tuyệt, một bên mở cửa xe để cho đối phương ngồi vào đến vừa nói, “Đang đợi xe tải.”

Đầu kia âm thanh rõ ràng cảm giác trở nên khó chịu: “Chỉ cần xe khách hàng có chuyện, em đều cùng họ chờ đợi.”

“... Không phải.” Bùi Vận do dự một chút, mới nói, “Xe của em cũng bị chìm.”

“... Bùi tiên sinh.”

“... Dạ.”

“Em có thể đáng tin cậy một chút không?”

Một bộ khẩu khí hận thiết bất thành cương*.

(Thiết bất thành cương: sắt không rèn được thành thép)

Bùi Vận thực sự cảm thấy được rất là oan uổng, không nhận được giải thích: “Thật sự, hơn nữa còn tương đối nghiêm trọng.”

“Đúng đúng! Tôi làm chứng!” Khách hàng ngược lại là một điểm không sợ người lạ, rất nhiệt tình mà ở bên cạnh bổ sung, “Xe của anh ấy thật sự bị hỏng!”

Tề Thịnh liền an tĩnh, một lúc mới nói: “VẬY em chú ý an toàn.”

Cúp điện thoại khách hàng cười híp mắt vỗ vỗ vai Bùi Vận: “Anh gọi điện cho vợ báo cáo sao?”

Bùi Vận hơi run, đè ép mũi, sức lực không đủ mà hàm hồ đáp một tiếng.

”Ai, có đối tượng chính là tốt, về nhà muộn còn có người nhớ, cũng không giống đàn ông độc thân chúng tôi.

Khách hàng mang theo ý ước ao thì thào nửa ngày, ánh mắt lại sáng ngời: “Sư phụ, tôi lái xe chưa từng xảy ra sự cố, đây lại là lần đầu tiên. Anh nói cho tôi một chút, gặp phải tình huống như vậy nên xử lý kiểu gì?”

“ ... ”

Khách hàng họ Đồng, tên một chữ Được. Hơn nữa người cũng như tên, tương đối rộng rãi. Ngoại trừ công tác cùng cần phải xã giao, Bùi Vận thường ngày cũng không quá mức nói chuyện với người lạ, nhưng là thực sự không chịu nổi đối phương sinh động, đơn giản cùng anh ta nói một chút hạng mục cơ bản cần chú ý.

Đồng Được nghe được gật đầu liên tục cảm ơn, dáng dấp khiêm tốn lại thành khẩn khiến Bùi Vận đều có chút không biết làm thế nào. Đợi xe tải đến đem xe hai người kéo đi, Đồng Được kéo anh, nhiệt tình mời mọc: “Nhà tôi ở gần đây thôi, anh đi ngồi một chút ăn cơm rau dưa? Sau này còn phải làm phiền anh chăm sóc nhiều đấy!”

Bùi Vận lắc đầu một cái đang chờ từ chối, ánh mắt lại tại hình ảnh mơ hồ cách đó không xa, bỗng nhiên đông cứng lại, lại không xác định mà dụi dụi con mắt, chỉ lo sinh ra ảo giác.

Thân hình thon dài, áo sơ mi sạch sẽ thoả đáng, ống quần cuốn lên, đang lội nước đi về phía anh.

Bùi Vận tim đập trong nháy mắt gia tốc, trong mắt đột ngột nổi lên nước mắt.

Nhiều năm trước chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày đối phương sẽ từng bước chủ động đi về phía anh.

May là trong lúc tuyệt vọng gắng gượng vượt qua, bằng không làm sao có thể đợi đến ngày này.

Hết chương 10.

Lời edit: Tôi không tin bạn Tề có thể nhẫn nhịn vậy đâu.

11. Chương 11

Tề Thịnh đứng tại chỗ cách bọn họ không xa, quét mắt về phía Đồng Dục đứng ở bên cạnh, thanh âm ôn hoà gọi: “Bùi Vận, đi.”

Thần thái tự nhiên, thông dong lại ôn nhu.

Bùi Vận tim đập nhanh hơn nhiều lần.

“Ồ?” Đồng Dục tò mò hỏi, “Đó là anh em của anh a? Đây nghĩa khí! Vậy tôi đi trước, sau này lại liên hệ, hai người chậm rãi tán gẫu!”

“Anh...” Bùi Vận âm thanh có chút nghẹn, “Làm sao anh lại tới đây?”

“Không có việc gì, muốn tới thăm em một chút.” Tề Thịnh nghiêm nhiên hoá thành hình tượng tình nhân hoàn mỹ, “Trở về đi, xe của tôi dừng ở bên kia.”

Dọc theo đường đi Bùi Vận một lời chưa nói, Tề Thịnh chuyên tâm lái xe cũng không nói chuyện, mãi đến tận khi đưa anh vào trong nhà, mới nói: “Tôi đi trước.”

Bùi Vận hơi run: “Anh...”

“Nhanh chóng thay quần áo, đừng để bị lạnh.” Tề Thịnh khẽ mỉm cười, “Công ty còn có chuyện, tôi phải trở về xử lý.”

“Tề Thịnh.” Bùi Vận đột ngột mở miệng.

Tề Thịnh nghi hoặc mà ừ một tiếng, một giây sau bả vai hắn bị đối phương đè lại. Một đạo bóng tối phủ tới đây, chuẩn xác không có sai sót dán lên môi của hắn.

Tề Thịnh sửng sốt, hai tay suýt chút nữa không phản ứng lại nên đặt ở nơi nào.

Cửa bộp một tiếng đóng lại.

Rốt cục lấy lại tinh thần Tề Thịnh giơ tay ôm chặt eo chặt đối phương, cấp tốc đối khách làm chủ, nhắm

mắt lại cúi đầu hung hăng hôn trở lại.

Môi lưỡi dây dưa hai người lảo đảo cùng ngã ở trên ghế sa lon, mãi đến tận khi hôn toàn bộ môi của đối phương, Tề Thịnh mới hài lòng buông anh ra, thấy Bùi Vận bởi vì hô hấp không kịp đổ cả mặt mà thở dốc, tiến lên trước chặn lại cái trán của đối phương trầm thấp mà cười, ánh mắt nhu hòa sủng nịch, giống như đang nói chuyện với người thân quý nhất trên đời: “Sao lại không có kỹ xảo như vậy?”

“ ... ”

“Còn như vậy tôi thật là muốn trở về không được.” Tề Thịnh xoa xoa đầu đối phương, rất nhanh điều chỉnh biểu tình ôn hoà thanh minh, đáng đáp không nhìn ra vừa mới lúc này còn đang đắm chìm trong tình dục, “Nghỉ sớm một chút.”

Mãi đến tận khi Tề Thịnh đi một lúc lâu, Bùi Vận vẫn như cũ cảm thấy được tim âm âm nhảy lên, thậm chí có chút thất vọng mất mát.

Anh ngồi dậy dựa vào trên ghế sa lon, từ đâu đó móc ra điều thuốc lúc trước Đồng Dực cố gắng nhét vào tay anh, ở trên khay trà sỡ soạn bát lửa đốt thuốc bỏ vào trong miệng, thở ra vòng khói tự giễu cười cười.

Rõ ràng đều là người sắp ba mươi tuổi, làm sao còn giống như thằng nhóc vắt mũi chưa sạch mới biết yêu, rung động không khống chế được như vậy, không thể ức chế mà sa vào.

Thế nhưng ngược lại từ trước đến bây giờ vẫn là như thế, đối phương từ trước đến giờ săn sóc chu đáo không thể xoi mói, mà anh, định sẵn nhất định là thất bại thảm hại.

Sau đó Bùi Vận liên tục bận rộn một tuần lễ, mới rốt cục có cơ hội nghỉ ngơi, ngẫm lại mấy ngày nay bởi vì nguyên nhân công tác cùng người nào đó rất có xa cách khiến anh cũng có chút băn khoăn, sau khi tan tâm liền theo bản năng mà bấm dãy số thuộc lòng ——

Tắt máy.

Tuy nói đó là dãy số cá nhân, lại cũng chưa từng có thời điểm gọi không được. Hôm nay đã xảy ra chuyện gì?

Bùi Vận chân chờ chốc lát, vẫn là bấm điện thoại công tác của đối phương.

Qua hồi lâu điện thoại mới được kết nối, bên kia hoàn cảnh rất là âm ỉ, Tề Thịnh âm thanh xa xa truyền đến, hàm hàm hồ hồ nghe không rõ: “Ừm... Tôi ở bên ngoài... Có chuyện gì?”

Bùi Vận mơ hồ có thất vọng, phỏng chừng đối phương đang có xã giao, không nhắc nhở chính mình ngày kế nên nghỉ ngơi, đơn giản quan tâm vài câu liền cúp điện thoại.

Vừa vặn rốt cuộc dùng có thời gian rảnh nghỉ ngơi các đồng nghiệp nháo muốn buổi tối liên hoan, Bùi Vận muốn trở về nghỉ lại bản thân dù sao cũng không có việc gì, liền không chịu nổi nhiệt tình của mọi người, cũng là đơn giản cùng nhau đi.

Sau khi cơm nước no nê đã đến mười một giờ đêm, vì nguyên nhân bão mới vừa đi, tòa thành thị vứt bỏ không khí khô nóng lúc trước, không khí buổi tối đặc biệt dễ chịu, còn có một tia mát mẻ.

Bùi Vận uyển chuyển từ chối lời đề nghị của đồng nghiệp đưa anh về nhà, tự mình một người thần nhiên tự đắc mà đi về nhà.

Chỗ ở của anh cách nhà hàng nói gần không gần, nói xa ngược lại cũng không tính quá xa, bước đi khoảng chừng cũng chỉ cần hơn nửa canh giờ.

Mắt thấy chung cư quen thuộc ở trong tầm mắt càng ngày càng gần, Bùi Vận giờ giờ lên khoe miệng, ngay cả tâm tình đều trở nên tốt lên, không khỏi nhẹ giọng ngâm nga một giai điệu quen thuộc ——

“Chỉ nguyện có trái tim một người, bạc đầu không phân ly.”

Ca khúc nghe qua rất nhiều lần, nhưng là sẽ hát, muốn hát, chỉ có câu này.

Đèn cảm ứng ở khu chung cư đã hỏng rất lâu, lại gặp đêm hôm khuya khoắt đa số mọi người đều đã ngủ, hàng hiên đen thui đến mù người. Bởi vì anh sống ở lầu một, Bùi Vận cũng không tập trung lực chú ý, chỉ lo vùi đầu lấy ra chìa khóa.

Sau đó anh liền bị một vật gì đó ngáng chân một chút, cả người suýt chút nữa trực tiếp ngã xuống tiếp xúc thân mật với đất.

Thật vất vả đỡ tường đứng vững, Bùi Vận sợ hãi không thôi lấy điện thoại di động ra nhìn xem.

Mà đối phương cũng bởi vì động tĩnh này ngẩng đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau ——

Gia hỏa ôm chân cuộn mình ngồi ở trên bậc thang trước cửa nhà giống như thần giữ cửa, không phải Tề Thịnh còn có thể là ai?

“Tôi chờ em thật lâu, em, em rốt cục đã trở về rồi, ” Tề Thịnh nheo mắt lại quan sát anh nửa ngày, lộ ra nụ cười trẻ con, giơ tay ôm cổ anh, “Tôi nhớ em...”

Bùi Vận tim đập một chút lộn nhịp.

Sau khi Tề Thịnh dựa sát vào trong mũi truyền đến mùi rượu rõ ràng nồng nặc, Bùi Vận không khỏi nhú nhú mày: “Anh uống nhiều rồi?”

“Còn... tốt...” Tề Thịnh lẩm bẩm, “Ngược lại... Còn có thể... Lái xe... Tôi đây...”

Hắn nói tới ngược lại không hề tự giác, Bùi Vận nghe được nhưng là một thân mồ hôi lạnh, cúi người dùng sức kéo hắn lên: “Đều như vậy còn dám lái xe? Anh không bị cảnh sát bắt sao?”

“Ừm... Tôi số may...” Tề Thịnh cười hắc hắc, theo lực muốn đứng dậy, sau đó cả người liền trực tiếp đặt ở trên người Bùi Vận.

“Anh quả thực...” Nhìn bộ dạng này của đối phương, dáng dấp không hề có tâm ý hối cải, Bùi Vận không khỏi giận dữ, cùng con ma men giăng đạo lý cũng không thể chiếm tiện nghi, đành phải một tay cố hết sức ôm eo đối phương, một tay kia lấy chìa khoá mở cửa.

Thật vất vả sờ soạn đem Tề Thịnh kéo vào căn phòng ném ở trên giường, Bùi Vận mở đèn, cúi đầu liếc nhìn người đàn ông vừa dính vào giường liền yên lặng ngủ không nhúc nhích.

Tề Thịnh vốn rất đẹp, vào lúc này khuôn mặt bởi vì chất rượu tác dụng hơi ửng hồng, lông mi thật dài khẽ run, đôi môi môi mím thật chặt, ngủ say giống hệt như đứa nhỏ ngây thơ vô hại, so với thường ngày đoạn chính nhả nhặn, nhiều hơn phần mê người không dời nổi mắt.

... Không thể không nói, xác thực vui tai vui mắt.

Nếu như quên đi tư thế ngủ chồng vó lên trời kia. =)))

Đợi Bùi Vận tắm rửa sạch sẽ lau tóc đi ra, chỉ thấy Tề Thịnh thay đổi một loại tư thế nằm ở nơi đó ——

So với lúc trước hơi thu liễm chút, mà vẫn như cũ chương tai gai mắt.

Bùi Vận nhìn cái giường vốn cũng không lớn đã không hề còn đất dung thân của mình đành phải thở dài, nhận mệnh mà dự định đi ra ngoài ngủ ghế sofa.

Thời điểm tắt đèn anh dừng một chút liền quay đầu lại, quỷ thần xui khiến thả nhẹ bước chân đi về, ở bên cạnh Tề Thịnh ngồi xổm xuống, quan sát tỉ mỉ đối phương.

Ngón tay ở giữa không trung di chuyển miêu tả một chút gương mặt đẹp đẽ của đối phương, thấy đối phương vẫn không có động tĩnh chắc là do đã ngủ say, đại não Bùi Vận hoảng hốt, liền không tiếp tục nghe chủ nhân sai khiến, không tự chủ được ngừng thở áp sát tới.

Chỉ là đôi môi đơn giản đụng chạm anh vẫn như cũ cảm thấy được bên tai nóng lên, luôn có loại cảm giác chột dạ thừa dịp người gặp nguy, đang chờ rời đi, không nghĩ lại bị đối phương dùng lực kéo một cái, đột nhiên không kịp chuẩn bị mà trực tiếp đặt ở trên người Tề Thịnh, đôi môi ngược lại dán càng chặt hơn.

Bùi Vận thất kinh mà muốn thoát ra, đối đầu với ánh mắt Tề Thịnh, trong mắt đối phương vẫn có mấy phần say rượu vẫn đục mờ mờ, lại rõ ràng dẫn theo tia tiểu ý, mơ hồ không rõ mà mở miệng: “Em.. em vừa đang làm gì?”

“...”

“Em cưỡng hôn tôi?”

“...” Bùi Vận cảm giác mình vô cùng uất ức.

Anh nhiều nhất cũng chỉ là lén lút lút lút muốn ăn chút đậu phụ, làm sao bị đối phương vừa nói như thế, liền thành ý đồ cưỡng gian bất chính.

“Em... Yêu tôi.” Câu cuối cùng đã không giống với ngữ điệu lúc trước cao lên, dẫn theo tâm ý muốn xác định.

Bùi Vận nhắm mắt, nhìn thần sắc đối phương hiển nhiên say đến lợi hại, cắn răng, trầm thấp ừ một tiếng.

Cũng chỉ có thời điểm này, anh mới có can đảm nói ra suy nghĩ trong lòng.

Thoải mái thừa nhận đánh đổi, anh đã trả giá quá nhiều.

Quá khứ cùng hiện tại giống nhau, Bùi Vận tâm tư nhất thời có chút loạn, không chú ý tới Tề Thịnh trong nháy mắt có vẻ phức tạp.

Sau một khắc anh bị ôm chặt lấy, người dưới thân trở mình, đem anh đặt dưới thân hắn.

“Anh...” Bùi Vận ngược lại không nghĩ phản kháng, chỉ thân thủ nghi hoặc mà tại trước mắt hắn quơ quơ, “Anh uống say?”

“Ừm...” Tề Thịnh âm thanh dẫn theo say rượu trầm thấp khàn khàn ỏ vào thời điểm này trái lại nhuộm một tia gợi cảm, “Cho nên tôi nghĩ muốn tỉnh rượu...”

Muốn dùng phương thức gì tỉnh rượu, không thể nghi ngờ.

Bùi Vận không lên tiếng, chỉ là quay đầu lấy tay cánh tay che khuất mặt, buông lỏng thân thể.

Ở phương diện này anh tuy rằng biết rõ, nhưng cũng vẫn luôn chỉ là lý luận suông không hề có kinh nghiệm thực chiến, dù cho có tâm lý chuẩn bị, thân thể bản thân không tự nhiên vẫn là không cách nào che giấu.

Cảm nhận được anh cứng ngắc cùng căng thẳng, Tề Thịnh giương mắt, gương mặt khiếp sợ cùng khó mà tin nổi: “Ninh Nhật... Ninh Nhật không phải nói em yêu thích đàn ông sao... Em làm sao...”

Bùi Vận nhin xuống thân thể truyền đến hàng loạt cảm giác khó chịu, thấy Tề Thịnh khắp cả mặt mũi đều là mồ hôi, nhắc cánh tay giúp hắn xoa xoa lưng tung, tức giận nói: “Em cũng yêu thích chó, chẳng lẽ em lại muốn cùng chó làm chuyện đó à?”

“Ừm...” Tề Thịnh cảm thấy được lời này cũng quá kì quái, tác dụng của rượu làm cho đại não hắn luôn luôn sáng tỏ lúc này quả thật có chút hồ đồ, lại ngoẹo cổ nghĩ một hồi, mới đột nhiên ghé vào lỗ tai anh cắn một cái, mơ hồ oán giận, “Em mắng tôi?”

Đối với hành vi xuyên tạc của đối phương, Bùi Vận thực sự có chút bất đắc dĩ, không thấy động tác nhỏ của hắn, đột nhiên hỏi: “Anh biết em là ai không?”

Tề Thịnh không giải thích được nhìn anh, tựa hồ cảm thấy được vấn đề anh hỏi tương đối ngớ ngẩn, lại ác ý mà cắn rái tai của anh: “Bùi Vận, lẽ nào em cũng uống say?”

Bùi Vận khẽ thở dài một cái, vụng vụng nhìn chăm chăm con mắt của hắn, rốt cục chủ động nhắc thân lên tiếp nhận.

Tiếng thở dốc tận lực nhẫn nhịn dần dần không nhịn được tăng thêm, cuối cùng biến thành rên rỉ suy tư lôi kéo người ta, phối hợp với tiếng hô hấp ồ ồ, cùng tiếng va chạm của thân thể, ở trong phòng dần dần lan tràn ra.

Chưa bao giờ trải qua kịch liệt như vậy, Bùi Vận dường như đã tiêu hao hết tinh lực, sau khi tắt cả bình phục lại anh cũng không đoái hoài tới, chỉ cảm thấy uể oải vạn phần, cứ như vậy duy trì động tác cùng đối phương ôm nhau ngủ say.

Hết chương 11.

Lời edit: Nước thịt thôi =)))

12. Chương 12

Giấc ngủ này mãi đến tận khi mặt trời lên cao, Bùi Vận dụi dụi con mắt, mơ mơ màng màng nhìn người đàn ông diện mạo tuấn lãng áp ở trên người anh gần ở trong gang tấc, lại có loại cảm giác không thật cùng khủng hoảng dâng lên.

Bùi Vận ần ần mi tâm, không tự chủ cười khổ một tiếng.

Anh cũng thật là không tiền đồ, cư nhiên vừa nắm giữ, liền bắt đầu sợ sệt mất đi.

Kết quả phần hoảng hốt này tại sau khi anh giật giật thân thể triệt để đánh nát, bên eo cùng phía sau truyền tới đau nhức làm cho anh hít một ngụm khí lạnh, trong nháy mắt tỉnh táo vạn phần.

Vốn là vẫn còn ngủ say Tề Thịnh cũng bị động tĩnh này đánh thức, mới vừa mở mắt ra liền cau mày nhắm lại, mạnh mẽ ấn lại thái dương của chính mình.

Tư vị say rượu, đúng là không tốt lắm.

Hít thở sâu đến mấy lần hần mới điều chỉnh xong, chống đỡ nửa thân thể quan sát tình hình thực tế bốn phía, mảnh vỡ ký ức lúc này mới dần dần ghép lại, cái gì cũng không nói thêm nữa trực tiếp kéo Bùi Vận: “Đi.”

Bùi Vận sững sờ: “Làm gì?”

“Giúp em rửa ráy.”

Bùi Vận liền là sững sờ: “Em chính mình có thể...”

“Tối hôm qua tôi quên mất mang...” Tề Thịnh đang nói liền dừng lại, rõ ràng có chút ảo não, đơn giản cương quyết ôm chầm lấy anh, “Hay là để tôi đi, vạn nhất chính em rửa không sạch sẽ...”

“Được!” Bùi Vận tối hôm qua đều không cảm thấy được nhiều xấu hổ, hiện tại bây giờ nghe cũng không vào, gương mặt đỏ ửng mà nghiêng đầu đi, “Tùy ý anh.”

Ở trong phòng tắm bị bày thành tư thế cực kỳ biệt nữ, Bùi Vận đành phải đem mặt mạnh mẽ chôn ở bên trong cánh tay, tuy rằng động tác của Tề Thịnh cẩn thận lại ôn nhu, thế nhưng cảm thụ được tình huống khác thường vì chất lỏng theo chân chảy xuống, anh vẫn cứ có loại kích động thẳng thắn tìm cái lỗ chui xuống.

“Em...” Sau lưng Tề Thịnh rõ ràng muốn nói lại thôi, xoắn xuýt nửa ngày mới mở miệng, “Chuyện tối ngày hôm qua, em... có gì muốn nói với tôi hay không?”

Bùi Vận nghe vậy nhanh chóng quay đầu lại: “Có!”

Không ngờ tới đối phương thẳng thắn như vậy, Tề Thịnh có chút lúng túng: “Em muốn nói gì..”

“Anh lần sau uống rượu, ” Bùi Vận nghiêm túc nói, “Tuyệt đối đừng lái xe nữa, thật sự rất nguy hiểm. Em đã từng gặp rất nhiều sự cố say rượu, hậu quả đều rất nghiêm trọng.”

Tề Thịnh biểu tình cứng đờ, nhếch miệng nhìn anh: “Em chỉ cần nói chuyện này?”

“Ừm.” Bùi Vận thở phào một cái, khẳng định gật đầu.

Từ tối hôm qua đã muốn nói, vẫn luôn ghi nhớ đến bây giờ, rốt cục không cần tiếp tục kìm nén cảm giác thực sự tốt đẹp.

Tề Thịnh thần sắc nhất thời không thể nói được quái dị: “... Bùi Vận.”

“Hả?”

“Em thực sự là...”

“Cái gì?” Bùi Vận không hiểu hỏi.

Sau đó hắn bị Tề Thịnh từ phía sau lưng vững vàng ôm lấy eo.

Bùi Vận giật giật, thấy không tránh thoát cũng liền không cưỡng cầu nữa, đơn giản lẳng lặng mặc cho đối phương ôm.

Thời khắc này hạnh phúc lại tươi đẹp, anh cơ hồ hi vọng thời gian có thể dừng lại như vậy——

Ngoại trừ luôn cảm thấy thân thể trần truồng dính nhau cảm giác có điểm lạ.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Nửa ngày Tề Thịnh xoa xoa cái trán, ghé vào lỗ tai anh khẽ cười thành tiếng, “Xem ra tôi thực sự là phải phụ trách tối cùng.”

Bùi Vận tim đập nhanh lần thứ hai.

Mặc dù khẩu khí của đối phương vẫn là hời hợt, thế nhưng đã nói ra, chính là chuyện của tương lai.

Sau lần đó ngày qua ngày vô cùng an ổn.

Duy nhất khiến Bùi Vận nhức đầu là, trải qua lần này Tề Thịnh rõ ràng thực tủy biết vị, không tiếp tục khắc chế, thường thường liền nhào tới vận động một hồi,—— =__=

Có lúc xoa hông của mình anh làm phản mà bắt đầu tưởng niệm Tề Thịnh quân tử nho nhã lễ độ lúc trước.

Ít nhất dù sao cũng tốt hơn hiện tại bộ dạng giống như sắc lang cả ngày ăn không đủ no.

Nghĩ đi nghĩ lại, khoe miệng hơi vểnh lên, lúc này Tề Thịnh đang ở nơi cửa anh qua đêm, nhìn thấy đối phương như vậy, cả người không khỏi sợ hãi: “Em đang có ý đồ gì?”

Bùi Vận vừa cười cười, để chén nước trong tay xuống, tỉ mỉ mà nhìn hắn: “Em là đang suy nghĩ, thượng...”

“Em muốn thượng tôi?” Tề Thịnh thay đổi sắc mặt.

Đáng thương Bùi Vận một ngụm nước suýt chút nữa hết mức phun ở trên mặt đối phương.

Tề Thịnh chỉ cảm thấy phía sau cảm giác nguy hiểm xẹt xẹt tăng lên, đề phòng mà nhìn Bùi Vận.

Bùi Vận thở dài, đứng lên lấy tay xoa xoa mái tóc mới vừa tắm rồi như tơ vò của hắn, tự mình vào phòng.

Thời điểm đi học không hề nghĩ tới sẽ có một ngày người này sẽ ở bên cạnh mình.

Những năm này từ oan ức không cam lòng đi tới nhẹ như mây gió, đối lấy năm tháng yên tĩnh như bây giờ, cũng coi như là đáng giá.

Tề Thịnh cũng đứng dậy đi theo vào phòng, nào nghĩ tới mới vừa bước vào, điện thoại di động của Bùi Vận giống như ý định cùng hắn đối nghịch vang lên ——

13. Chương 13

“Chỉ nguyện có trái tim một người, bạc đâu không phân ly.”

Bùi Vận thuận lợi đưa qua ấn nút nghe: “A lô? Diệp Minh?”

Tề Thịnh cũng không đi quấy rối, yên lặng ngồi vào bên cạnh anh.

“Ừm, đúng, rất tốt, a, vậy chúc mừng người. Không cần, cậu đừng... A...”

Đang nói điện thoại âm cuối đột nhiên gương lên, mang ra một tia khí tức mập mờ.

Đầu kia kinh ngạc hỏi: “Anh Bùi? Anh làm sao vậy? Không có sao chứ?”

“Không...” Bùi Vận quay đầu lại, trừng mắt kẻ cầm đầu mặt đầy vô tội, “Vừa đụng vào tủ, được, không nói nữa, trước hết như vậy.”

Cúp điện thoại eo đã bị người nào đó mạnh mẽ ôm lấy, âm thanh mơ hồ không rõ lắm bả truyền đến: “Đêm hôm khuya khoắt mà gọi điện thoại, thằng nhóc kia có ý đồ gì?”

“Anh đang nói nhăng nói cuội gì đó?” Bùi Vận đề lại tay của hắn đỡ khóc đỡ cười, “Diệp Minh mới vừa hoàn thành công việc.”

“... Bao giờ em đến nhà tôi?”

Đề tài biến đổi quá nhanh khiến Bùi Vận ngẩn người, chần chờ một lúc mới hỏi: “Tại sao?”

“Ở nơi này còn phải giao tiền thuê, có cái gì tốt? Ngược lại chỗ của anh cực kì gần công ty của em.” Tề Thịnh nói như là chuyện đương nhiên, “Lẽ nào chúng ta không nên ở cùng nhau?”

“Nhưng...” Bùi Vận đối với hắn lời cự tuyệt thực sự không nói ra được, lại cứng rắn nuốt trở vào, “Em dọn dẹp một chút, hai ngày nữa chuyển.”

“Đúng rồi, ” Bùi Vận đột nhiên nhớ tới lời Diệp Minh vừa nói, “Ngày mai tan tâm anh đừng tới đây.”

“... Tại sao?”

“Diệp Minh cậu ấy...” Bùi Vận do dự một chút vẫn là ăn ngay nói thật, “Ngày mai trở về, buổi tối tụ họp một chút.”

“Há, ” Tề Thịnh kéo dài tiếng nói, biểu tình giống như đã hiểu, không nhìn ra tâm tình, “Cậu ta còn không biết chuyện em yêu thích đàn ông?”

“... Ừm.”

“Tôi hiểu được, ” Tề Thịnh săn sóc mà khẽ mỉm cười, “Vậy chính xác anh không nên tới quấy rầy.”

Bùi Vận lại không khỏi rùng mình một cái.

Không biết có phải là ảo giác của anh hay không, luôn cảm thấy bên trong nụ cười của đối phương có một loại mùi vị bụng dạ khó lường.

Ngày thứ hai Bùi Vận từ công ty đến nhà không bao lâu, Diệp Minh quả nhiên đúng giờ đi qua, mang theo bao lớn bao nhỏ đặc sản thành phố S.

Mới ở bên ngoài rèn luyện một đoạn thời gian ngắn như vậy cậu nhóc rõ ràng thành thực không ít, giờ tay nhắc chân không còn non nớt ngây ngô như trong ấn tượng của Bùi Vận, ngược lại nhiều hơn mùi vị trầm ổn.

Bùi Vận than thở nhận lấy đồ trong tay đối phương, hướng cậu ta quơ quơ túi đựng đồ ăn trong tay: “Ày, đều là món em thích ăn.”

“Anh Bùi quả nhiên đạt đến một trình độ nào đó!” Diệp Minh đôi mắt sáng lấp lánh, “Anh cũng không biết, mấy ngày này mỗi ngày bận bịu, luôn phải ăn ở bên ngoài, quả thực là thống khổ vạn phần.”

“Vậy em nghỉ ngơi một chút, ” Bùi Vận ra hiệu hắt tại ghế sofa ngồi xuống, “Anh đi chuẩn bị cơm tối.”

“Đừng đừng đừng!” Diệp Minh cuống quýt ngăn cản, “Em đã lâu lắm không xuống bếp! Để cho em làm đi!”

Nhìn thái độ Diệp Minh một bộ nóng lòng muốn thử, Bùi Vận nhúc nhích đầu ấn ấn dạ dày sắp chịu đủ tàn phá mình, Diệp Minh lại đột nhiên kỳ quái hỏi: “Anh Bùi, anh tìm bạn cùng phòng?”

Bùi Vận sững sờ: “Sao vậy?”

Diệp Minh chỉ chỉ kệ bếp.

Một cái chén nước đề xuống một tờ giấy, chữ bên trên tiêu sái giống như rồng bay phượng múa: *”Buổi tối trở về chậm trễ, không cần chờ tôi ăn cơm.”*

Kí tên còn rất phách lối viết một chữ *Thịnh*.

Bùi Vận nhớ lại nụ cười không có ý tốt của người đàn ông kia thời điểm chính mình tiến hắt ra khỏi cửa, khóe miệng co giật một cái——

Tên kia còn ấu trĩ như vậy?

“Ừ, ” Qua loa đáp một tiếng, Bùi Vận cầm giấy cần qua thận gấp kỹ thu hồi, suy nghĩ một chút lại nói, “Qua vài ngày nữa anh sẽ chuyển khỏi nơi này.”

“Tại sao? Không phải nơi này sống rất tốt sao?” Diệp Minh một bên thái rau một bên kỳ quái hỏi, “Tiền thuê nhà đến kỳ? Hay là chủ nhà trọ không cho mướn?”

Bùi Vận có chút không muốn mà nhìn bốn phía nơi đã từng sống đến mấy năm: “Anh đến nhà một người bạn.”

“Anh Bùi cũng thật là một giọt máu đào hơn ao nước lã. ” Diệp Minh oán giận, “Ba mẹ em sau khi xuất ngoại nói anh tới nhà em sống anh cũng không chịu, em muốn đến đây sống anh cũng không đồng ý, một cái chớp mắt có một người bạn xuất hiện, anh liền lập tức chạy theo người ta!”

Bùi Vận cười gượng hai tiếng, đang muốn nói thêm, chuông cửa lại vào lúc này vang lên.

Vào lúc này Tề Thịnh e sợ còn đang tăng ca, còn có ai sẽ tới?

Bùi Vận nghi hoặc mà đi tới kéo cửa ra, bóng người quen thuộc mỉm cười đứng ở cửa, nhà nhận lại có lẽ phép: “Xin lỗi tôi quấy rầy, vốn tưởng rằng chậm một chút sẽ trở về, thế nhưng công ty ngày hôm nay lại không cần phải tăng ca.”

“ ... ”

Nói xong Tề Thịnh cũng không chờ anh trả lời, liền nghênh ngang thay đổi giày vào nhà, hơi có chút thị uy mà quét mắt Diệp Minh tại nhà bếp, đem áo vest trong tay đưa tới trong lồng ngực Bùi Vận.

Bùi Vận theo bản năng mà tiếp nhận, Diệp Minh trong nhà bếp đã nghe tiếng đi ra, kinh ngạc mở to mắt: “Tề tổng? Đúng là ngài?”

Tề Thịnh cau mày đánh giá cậu ta liếc mắt một cái: “Người mới?”

“Đúng a, tôi mới từ thành phố S trở về. Lần đầu gặp gỡ liền cảm thấy Tề tổng nhìn rất quen mắt, thời điểm huấn luyện nhìn lại tư liệu công ty mới biết. Không nghĩ tới Tề tổng lại là bạn học cũ của anh Bùi, bây giờ còn thành bạn cùng phòng a, thật là khéo!”

Diệp Minh nhiệt tình bắt chuyện: “Tề tổng ngài ngồi trước, tôi rót nước cho ngài.”

Tề Thịnh ngồi xuống, nhìn Diệp Minh chạy vào nhà bếp rót nước bưng tới cho hắn, trình độ quen thuộc

quả thực lại như chủ nhân khác trong nhà này, sắc mặt không khỏi âm trầm, bắt đầu âm thầm cân nhắc có muốn thẳng thắn tìm cơ đuổi thẳng nhóc này đi hay không.

Sắc mặt hắn vẫn luôn âm trầm duy trì đến khi ba người cùng ngồi xuống bàn ăn cũng không thể giảm bớt, Diệp Minh hiển nhiên cũng phát hiện đối phương không quen, thêm vào việc lãnh đạo ở đây, cuối cùng cũng có chút gò bó, chỉ cúi đầu không một tiếng vang ăn cơm.

Tay nghề của Diệp Minh Bùi Vận ăn được vốn là thống khổ vạn phần, phối hợp Tề Thịnh xen vào như thế, lại càng không còn muốn ăn, đơn giản qua loa ăn vài miếng liền để đĩa xuống.

Tề Thịnh nhìn anh liếc mắt một cái, đột nhiên chuyển hướng Diệp Minh: “Cậu và Bùi Vận, làm sao lại quen biết?”

Diệp Minh ở dưới áp xuất hạ thấp cũng vẫn luôn không dễ vượt qua, nhất thời thụ sủng nhược kinh* mà đáp: “Thời điểm tôi lên cấp hai, có một lần xảy ra tai nạn xe cộ, là anh Bùi đã cứu mạng tôi.”

(Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà kinh sợ)

“Cấp hai? Hai người quen biết rất lâu rồi.” Tề Thịnh nhíu mày, quét mắt nhìn vết sẹo trên mặt Bùi Vận, “Cho nên thương tổn của em ấy, là bởi vì cứu cậu mà lưu lại?”

“Đúng đấy!” Diệp Minh hung hăng gật đầu, “Anh Bùi với tôi chính là đại ân nhân! Hơn nữa những năm này anh ấy...”

Bùi Vận xoa bóp thái dương, nghe Diệp Minh bắt đầu vô tâm mà nói mấy năm qua bản thân cậu ta đã chăm sóc anh rất nhiều, nhìn lại một chút sắc mặt Tề Thịnh càng ngày càng không vui, yên lặng thay mình chia buồn một chút.

“Nhiều năm ân tình như vậy, cũng thật là phải báo đáp, ” Tề Thịnh kiên nhẫn nghe xong, ngoài cười nhưng trong không cười mà kiến nghị, “Vậy cậu thẳng thắn lấy thân báo đáp thế nào?”

Bùi Vận tại dưới bàn mạnh mẽ đá hắn một chút, nhắc nhở mà nguyệt hắn một cái.

“Híc, ” Diệp Minh lúng túng nắm tóc, “Tề tổng ngài đang nói đùa?”

“Nếu biết tôi đang nói đùa, ” Tề Thịnh thờ ơ mà nói, “Cậu cũng không cần suy nghĩ.”

“ ... ”

Bùi Vận lại đập hắn một cước, cười khổ điều đình: “Tề tổng chính là người như vậy, thích nói một chút

chuyện đùa, Diệp Minh em đừng để tâm.”

Tề Thịnh hừ một tiếng, lúc này cuối cùng cũng coi như không tiếp tục bắt nạt Diệp Minh

Hết chương 13.

14. Chương 14

Đợi Bùi Vận đi rửa bát, Tề Thịnh chậm rãi xoay người, đi tới bên bàn trà ánh chừng một chút túi đặc sản Diệp Minh mang tới: “Cơm cũng ăn xong rồi, đồ vật cũng đưa tới, cậu còn có chuyện gì sao?”

Tề Thịnh khí tràng thực sự quá mạnh, khiến Diệp Minh cơ hồ quên mất chính mình là đến thăm Bùi Vận, mà là đến bái phỏng thủ trưởng, nhanh chóng thức thời nói lời từ biệt: “Không có không có, kia, vậy tôi liền đi trước, không quấy rầy ngài nghỉ ngơi.”

Kết quả chờ Bùi Vận từ phòng bếp vừa ra tới, Diệp Minh không biết đã đi đâu, chờ anh chỉ có Tề Thịnh ôm cánh tay đứng ở đó.

Bùi Vận bắt đầu dĩ thử dài: “Diệp Minh đâu rồi?”

Tề Thịnh lúc này mới có động tác, không nói hai lời kéo cánh tay của anh, đem người ấn xuống ghế sofa, dứt khoát gỡ bỏ quần áo. Ngày hôm nay hắn vốn không muốn lại đây, thế nhưng tới gần lúc tan việc, lại chẳng biết vì sao lại đứng ngồi không yên.

Cũng may là hắn đến, một buổi tối biết rõ, đã đầy đủ làm cho hắn cảm giác nguy hiểm tăng lên đạt đến một đẳng cấp nào đó ——

Hắn cùng với Bùi Vận tuy rằng nhận thức gần mười năm, nhưng lúc trước cơ hồ bọn họ giống như hai người chưa từng quen biết.

Những năm này đều là Diệp Minh hoành hành ngang ngược, giả sử Diệp Minh có tâm tư gì, hắn đâu còn đất dung thân.

Đột nhiên xuất hiện thô bạo khiến Bùi Vận không ứng phó kịp, đau đến cắn răng, vẫn là kiên trì chịu đựng, mãi đến tận khi cảm thấy vết sẹo bên mặt xúc cảm ướt nhẹp mới trở nên khẩn trương, cuống quýt quay đầu nỗ lực tách ra.

Tề Thịnh lại vẫn như cũ đuổi tận cùng không buông.

Đã có một lần hấn trong lúc vô tình phát hiện thời điểm Bùi Vận trong lúc ý loạn tình mê, sẽ theo bản năng mà xoay mặt đi tận lực che khuất vết sẹo, mỗi lần như vậy hấn đều cúi đầu tinh tế hôn lên đôi môi của đối phương, vì vậy cũng đổi lấy biểu tình yếu đuối hiếm thấy xen lẫn run rẩy kịch liệt của đối phương, hưởng thụ âm áp căng mịn bao lấy.

Động tĩnh ghé sa lon lay động cùng tiếng vang kéo kết vang lên từ nhỏ đến lớn dần, lặp đi lặp lại dần dần rồi trở về sự yên tĩnh....

Bùi Vận vô lực nằm trên ghế sa lông, gõ đầu Tề Thịnh đang nằm trên người mình: “Anh đến cùng đang suy nghĩ gì? Diệp Minh vẫn chỉ là đứa nhỏ.”

“Có đúng không?” Tề Thịnh hừ lạnh, “Hơn hai mươi tuổi, có đứa nhỏ lớn như vậy?”

Bùi Vận nhất thời nghẹn lời.

“Thằng nhóc kia, ” Tề Thịnh rầu rĩ bổ sung, “Nhìn không thuận mắt.”

“Diệp Minh là người không sai... A...”

Lời còn chưa dứt đôi môi Bùi Vận liền bị người nào đó mạnh mẽ lấp kín gặm cắn, gấn bó dây dưa đối phương cắn răng nghiêng lợi nói: “Ồ cùng với tôi, em còn muốn người khác.”

“ ... ”

“Tôi không quan tâm hai người từ trước quen nhau như thế nào, thế nhưng hiện tại, ” Tề Thịnh hai mắt đỏ lên buông anh ra, tập trung gằn từng chữ nói, “Em là của tôi”

Bùi Vận xoa tóc của hấn, có chút không nói được gì.

Ăn dấm chua như vậy... thực sự không có đạo lý.

“Em nhớ kỹ, ” Tề Thịnh đem mặt vùi vào hõm cổ anh, âm thanh nặng nề nhìn không ra tâm tình, “Tôi tuyệt đối không thể khoan dung!”

Bùi Vận cong khóe miệng, thân thủ vững vàng ôm lấy hấn.

Người đàn ông văn nhả luôn luôn khắc chế, đáng đáp tức đến nổ phổi, ngược lại thực có chút đáng yêu.

“Em nói, anh phản ứng lớn như vậy, ” Bùi Vận thuận miệng trêu chọc giảm bớt bầu không khí, “Chẳng lẽ

là có bóng tôi?”

Vốn là chỉ một câu nói đùa, không nghĩ tới Tề Thịnh bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt chợt biến: “Em đang nói cái gì?”

Nhìn thấy Bùi Vận thần sắc ngạc nhiên hẳn mới ý thức tới chính mình phản ứng quá khích, lập tức đổi chủ đề: “Đúng rồi, thời điểm em cứu thằng nhóc kia, còn chưa tốt nghiệp đại học đúng không?”

Nhắc tới lúc trước Bùi Vận thần sắc ảm ảm, lại vô tâm suy nghĩ phản ứng dị thường của Tề Thịnh, chỉ nói “... Đúng.”

“Thằng nhóc kia có ảnh hưởng đến việc học của em hay không?”

“... Hoàn hảo.”

“Lúc đó Ninh Nhật có đến thăm em không? Cậu ta và em thân thiết như vậy, thế nhưng lại không cùng tôi đề cập đến việc này.”

Tề Thịnh giật giật, thanh tĩnh lại dựa vào trên người Bùi Vận, đem người ôm vào trong lồng ngực: “Hồi đó ở đại học mỗi lần tôi gặp em đều là nhìn thấy em đi cùng Ninh Nhật, cậu ta đi nơi nào em đều nhất định đi theo phía sau cậu ta, giống như đuôi nhỏ vậy.”

Đang nói hẳn giống như nghĩ tới cái gì, hiển nhiên rất đặc ý với trí nhớ tốt của mình: “Em còn cầm máy ảnh chụp trộm cậu ta đúng không? Thời điểm tôi phát hiện còn từng nói với em...”

“Xa như vậy, có thể thấy được không?” Bùi Vận trầm thấp nói.

“Đúng đúng, ” Tề Thịnh hơi có chút hoài niệm mà cười ra tiếng, “Cho nên vài ngày trước tôi gặp chuyện, không xác định có phải là em hay không, buột miệng nói câu này, không nghĩ tới em dĩ nhiên cũng còn nhớ.”

“... ”

“Vào lúc ấy, ” Tề Thịnh cúi đầu, lại không nhanh không chậm hỏi, “Em kỳ thực yêu thích Ninh Nhật đúng không?”

Bùi Vận trầm mặc một lúc lâu, gương mặt thẳng tắp nhìn về phía hắn, kiên quyết lắc đầu một cái: “Em không thích cậu ta.”

Tề Thịnh tay đặt ở trên vai đối phương cứng lại, biểu tình ngưng đọng

Bùi Vận không hề hay biết, chỉ thẳng thắn bổ sung, khẩu khí luôn luôn lạnh nhạt ít có một tia gợn sóng: “Hơn nữa rất không thích.”

Tề Thịnh hơi thay đổi sắc mặt, thậm chí có chút khó coi.

Sân khấu vắng lặng lúng túng mới để cho Bùi Vận ý thức được không đúng, há miệng muốn giải thích, nhìn đối phương thần sắc không vui, rốt cục không tiếp tục.

Biết bao may mắn có thể thân mật như bây giờ, cần gì phải nhắc lại chút chuyện cũ năm xưa phá hoại bầu không khí?

Tề Thịnh ngược lại cũng không nói thêm nữa, chỉ là từ trên người Bùi Vận ngồi dậy, dìu đối phương đi rửa ráy, đưa đối phương trở về phòng, ở bên cạnh đối phương lặng yên nằm xuống, cánh tay theo thói quen mà vòng lấy hông của đối phương, nhàn nhạt bỏ lại vài chữ: “Nghỉ sớm một chút đi, ngủ ngon.”

Tất cả vẫn trước sau như một sẵn sàng tỉ mỉ, thế nhưng không biết có phải ảo giác của Bùi Vận hay không, thật giống như hai người lại khó giải thích được nhiều hơn một phần xa cách.

Bùi Vận tuy rằng không rõ lắm đối phương ngày ấy tại sao lại khó giải thích được không vui, mà sau mấy ngày Tề Thịnh ngược lại cũng không biểu hiện ra tình huống khác thường gì, làm cho anh lúc này mới yên lòng lại.

Tỉ mỉ suy nghĩ một chút, cũng tự trách mình nhất thời nhện không được tâm tình vui vẻ, dù sao Ninh Nhật cùng Tề Thịnh quan hệ thân cận từ trước đến giờ, đối phương nảy sinh tâm ý giữ gìn cũng là chuyện bình thường, sau này chú ý ngôn ngữ cũng là phải.

15. Chương 15

Nửa tháng sau, Bùi Vận vẫn là theo lời Tề Thịnh, chuyển ra địa phương đã ở đến mấy năm.

Mặc dù đối với nơi này anh rất không muốn chuyển đi, thế nhưng dù như thế nào, dù sao vẫn là người kia quan trọng hơn.

Tuy nói là phòng ở thuê, thế nhưng mấy năm tích lũy, đồ vật cũng không phải số ít. Diệp Minh vốn định đến giúp anh thu thập, không nghĩ tới một hạng mục của công ty vừa vận nhất thời thiếu người, mà cơ hội rèn luyện tốt như vậy, dĩ nhiên rơi vào trên đầu người mới như cậu ta.

Cơ hội tới có thể nào không quý trọng, sau khi Bùi Vận nhận được thông báo “không cẩn thận” nhấn nhầm của Tề Thịnh, kiên quyết cự tuyệt ý tốt của Diệp Minh, không cho cậu ta bất kỳ chỗ trống nào xuất lực.

Ngày ấy dọn nhà Tề Thịnh lái xe tới đón anh, thấy quần áo cùng đồ sinh hoạt của anh bất quá chỉ có thể nhồi vào thùng đựng hành lý không lớn, thế nhưng sách lại chiếm đầy một cái va ly lớn, trong đó thậm chí còn có sách giáo khoa thời đại học, không khỏi nhíu nhíu mày: “Mấy quyển sách này hiện tại cũng không dùng được, ném thôi, em còn giữ làm cái gì?”

Bùi Vận cũng không giải thích, chỉ lầm lũi di chuyển sách vở nặng nề.

Tề Thịnh không chịu nổi dáng dấp nhìn đối phương cật lực, một bên suy nghĩ làm sao tìm cơ hội đem những quyển sách kia ném đi, còn phải không để Bùi Vận biết được.

Nhà của Tề Thịnh nằm tại tiểu khu Kim Hoàn phủ đệ, hoàn cảnh tương đối thanh tịnh, khu phố buôn bán phần hoa cũng không xa. Kim Hoàn được mệnh danh là khu nhà giàu nổi danh tại thành phố A, so với khu chung cư kiểu cũ của Bùi Vận lúc trước điều kiện quả thật khác nhau một trời một vực.

Vào thang máy một bước đi vào nhà Tề Thịnh, Bùi Vận quả thực có loại ảo giác chim sẻ một giây bay lên đầu cành cây biến thành Phượng Hoàng, trong nhà có một người phụ nữ trung niên đang quét dọn phòng khách, thấy hai người mở cửa đi vào quay đầu lại bắt chuyện: “A Thịnh, đã về rồi? Ồ, đây chính là...”

“Bùi Vận, ” Tề Thịnh giới thiệu, “Tiền thăm, lúc trước cháu từng nói với thăm, sẽ có người tới ở.”

“Ồ đúng đúng, trí nhớ của thăm ngày càng kém rồi.” Tiền thăm vỗ vỗ trán của mình, “Cậu thanh niên, đem đồ vật thả xuống, tôi đi giúp cậu thu thập phòng khách.”

“Không cần phòng khách, ” Không chờ Bùi Vận mở miệng Tề Thịnh dĩ nhiên nói, “Cậu ấy sẽ ngủ chung phòng với cháu.”

Tiền thăm miệng há to đến mức quả thực có thể nuốt xuống một quả trứng gà.

Bùi Vận mặt cũng đỏ đến mức quả thực có thể nóng bằng một quả trứng gà luộc.

Chỉ có người khởi xướng bình tĩnh dị thường, cầm hành lý Bùi Vận liền đi về căn phòng của mình.

Bùi Vận lúng túng hướng Tiền thăm lên tiếng chào hỏi, liền cuống quýt đi theo.

“Cha mẹ tôi cũng không ở nơi này, cũng rất ít khi tới đây, chỉ có Tiền thăm định kỳ sẽ đến quét tước. ” Tề Thịnh một bên đặt đồ vật vừa nói, “Tiền thăm ở nhà chúng tôi làm đã hơn mười năm, là người rất đáng tin, em không cần gò bó.”

Bùi Vận gật gật đầu, Tề Thịnh nhìn về phía va ly chất đầy sách kia, tùy ý tìm mấy quyển sách vở ngoài coi như mới, đặt ở trong tủ sách của hắn, còn thừa lại thì lại thật bất hạnh mà bị hắn ôm lấy, tiện tay nhét vào góc thư phòng.

Nhìn sách vở vẫn luôn coi là bảo bối được đãi ngộ như vậy, khoé miệng Bùi Vận không khỏi giật giật.

“Em nói xem, ” Thân thể bị Tề Thịnh ôm từ phía sau lưng, thanh âm thật thấp vang lên bên tai, phun nhiệt khí, “Chúng ta như vậy, có tính chính thức bắt đầu trải qua thế giới hai người hay không?”

Bùi Vận thật vất vả bình phục, mặt lại bắt đầu đỏ lên.

“Vậy để ăn mừng...” Tề Thịnh ác ý mà nhéo mũi đối phương một cái, “Tối nay chúng ta có phải nên động phòng hoa chúc một hồi hay không?”

Bùi Vận da mặt mặc dù không tính quá mỏng, nhưng đối với loại chuyện thân mật giữa người với người như thế này luôn luôn là tay chân luống cuống, lại càng không biết nên làm sao đáp lại, đẩy hẳn ra đi thu dọn quần áo của mình.

Tề Thịnh nhìn bóng lưng đối phương giống như chạy nạn, tâm tình rất tốt mà cười ra tiếng.

Cũng không biết từ khi nào bắt đầu lại thích trêu chọc đối phương đến vậy, Bùi Vận đối mặt với hắn càng câu nệ nội liêm, hắn càng có kích động đùa giỡn, sau đó tự đắc mà thưởng thức đáng đáp đối phương quần bách.

Mặc dù là đêm động phòng hoa chúc, thế nhưng cũng phải ăn cơm trước.

Buổi tối Bùi Vận bắt đắc dĩ bị Tề Thịnh kéo tới một nhà hàng gần đó, còn rất phách lối chiếm một căn phòng VIP.

Vậy mà nhân viên phục vụ vừa mới lên món ăn, điện thoại di động của Tề Thịnh lại vào lúc này vang lên.

Tề Thịnh tùy ý mà liếc nhìn, nhấn nút nghe chờ hững hờ một tiếng.

Sau đó thần sắc của hắn nhất thời thay đổi, hướng về Bùi Vận báo cho đối phương biết sau đó liền đi ra ngoài nghe.

Chuyến đi... này khiến Bùi Vận đợi đã lâu, mãi đến tận khi đồ ăn nóng hổi sắp trở nên nguội lạnh, Tề Thịnh mới trở về, hơn nữa sắc mặt có chút khó coi.

Nhìn thấy món ăn trên bàn vẫn chưa được động tới hắn dừng một chút: “Em làm sao còn chưa ăn?”

Đối phương đẩy người đều là mùi thuốc lá gay mũi khiến Bùi Vận lời chưa kịp ra khỏi miệng liền nuốt xuống, chỉ quan tâm hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là công ty có một số việc.”

Tề Thịnh nói, đem áo khoác trong tay treo trên kệ áo ở bên cạnh: “Cơm nước đều nguội.”

“Ừ, nếu không em gọi phục vụ hâm nóng lại?” Bùi Vận đứng lên, thành linh bị Tề Thịnh từ phía sau lưng ôm chặt lấy, lại một lời cũng chưa nói.

Chuyện công việc của Tề Thịnh Bùi Vận cũng không giúp đỡ được gì, thấy ý đồ của đối phương không nói gì, chỉ là xem dáng dấp như vậy hiển nhiên là suy nghĩ không thông, lại nắm chặt tay của hắn, thức thời không hỏi nhiều nữa.

Bữa cơm tối này có thể thấy được Tề Thịnh ăn được cũng không vui, hơn nữa tâm tình trầm muộn vẫn luôn kéo dài đến khi hai người cùng về đến nhà, ngay cả việc gọi là động phòng hoa chúc trước đó cũng bị mất hứng thú, Bùi Vận cũng lặng thinh không đề cập tới, đơn giản tắm rửa xong liền nằm xuống.

Tuy rằng điều kiện so với lúc trước tốt hơn ngàn vạn lần, thế nhưng đổi chỗ ngủ mới Bùi Vận luôn cảm thấy có chút không thích ứng, cảm giác bồn chồn tâm lý lo lắng làm cho anh trước sau đều không thể ngủ, lại sợ lẫn qua lộn lại ảnh hưởng đến Tề Thịnh, đành phải nhẫn nhịn duy trì tư thế không nhúc nhích..

Mãi đến tận khi đêm dần khuya, nghe đến tiếng Tề Thịnh hô hấp vững vàng, anh mới cẩn thận ngồi dậy, dự định định đi ngủ ghế sofa cứng rắn.

Thế nhưng anh vừa mới động Tề Thịnh liền giơ tay, chuẩn xác không có sai sót ôm chặt lấy hông của anh, đem anh ấn về trên giường: “Đi chỗ nào?”

“Khả năng có chút không quen giường, ” Bùi Vận ngoan ngoãn mà nói, “Muốn đi bên ngoài hút thuốc.”

“Ngủ không được?” Tề Thịnh vươn mình ngồi xuống, “Vậy vừa vặn, chúng ta cùng nhau đi.”

“ ... ”

Cùng Tề Thịnh sóng vai đứng ở trên ban công rộng lớn lạnh lẽo mà nhìn bóng đêm phía trước, Bùi Vận đốt thuốc bỏ vào trong miệng, Tề Thịnh chưa tiếp nhận bật lửa trong tay anh, chỉ là chếch thân lại đây, lấy tay ngăn trở gió buổi tối, cầm gạt tàn thu thập tàn thuốc rơi xuống.

Mặt của hai người gần trong gang tấc, ánh sáng tỏa ra gương mặt chuyên chú của Tề Thịnh, rõ ràng ngũ quan ưa nhìn đến kì lạ, nhưng vẫn có một tia mùi vị không chân thực.

Khí tức ám muội như có như không khiến Bùi Vận kích động một cái, thân thủ cầm lấy thuốc trong miệng, không tự chủ được vòng qua vai Tề Thịnh, nhắm mắt lại niệm phong môi của hắn.

Tề Thịnh đầu tiên là sửng sốt một chút, hai tay chậm rãi nhấc lên, nắm eo đối phương.

Đôi môi khiêu khích, thăm dò, tách ra, lại mê muội dường như dán lên. Tề Thịnh hô hấp càng trầm hơn, ngay cả trong mắt đều nhuộm sắc thái dục vọng, không thể kiềm được, đem người đặt ở trên lan can ban công.

Phía sau lưng bị đập vào lan can mà đau đớn, trùng hợp lại chạm vào gác tàn thuốc khiến phần lưng bỏng rát, Bùi Vận theo bản năng mà nghiêng đầu đi đẩy hẳn một cái, hai người đắm chìm trong tình dục lúc này mới đồng thời phục hồi tinh thần lại.

Tề Thịnh hơi thở hỗn hển, ôm lấy Bùi Vận lui lại mấy bước nằm đến trên ghế sofa, để cho đối phương dựa vào lồng ngực của mình, ngửa đầu nhìn nửa vầng trăng u ám xen lẫn mấy vì sao lẻ loi trên bầu trời, như có như không gây tóc của đối phương, đột nhiên nói: “Trước đây thời điểm tôi ở nước ngoài, sống ở trong một cái trấn nhỏ.”

Thấy Bùi Vận lẳng lặng nghe, hẳn lại nói tiếp: “Bên kia còn kém rất rất xa phần hoa nơi này, trên đường cũng không thấy được mấy người, thế nhưng bóng đêm đặc biệt đẹp, hai người tại trên sân cỏ ngắm sao, là có thể xem hơn phân nửa bầu trời đêm.”

Bùi Vận cơ hồ có loại kích động muốn hỏi đối phương người cùng hẳn ngắm sao hiện tại đang ở nơi nào, nhưng vẫn là mạnh mẽ nhịn được.

“Thế nhưng tôi nhất định phải về nước, ” Tề Thịnh một tay gối dưới đầu, lạnh nhạt nói, “Sản nghiệp của cha tôi mặc dù có rất nhiều, thế nhưng nếu như tôi không trở lại, hết thảy đều sẽ thuộc về hai người em trai của tôi.”

Bùi Vận yên lặng, dưới tình huống này tất cả ngôn ngữ đáp lại đều hiện ra hoàn toàn không thích hợp.

“Bình thường một nhà ba người là cuộc sống ra sao, với tôi chỉ có ấn tượng khi còn bé, từ khi việc làm của cha phát triển, cha mẹ lại không ngừng cãi vã, mãi đến tận khi tách ra, mỗi người đều có gia đình riêng, có con riêng.”

“Tôi nếu như muốn biết bọn họ tình trạng gần đây làm sao, thật sự giống như người ngoài, hẹn thời gian đi gặp mặt. Thời điểm duy nhất cha nhớ đến tôi, chính là dò hỏi tình trạng tài chính của công ty.”

“Ái tình là cái gì? Đại nào nhất thời tình cảm bạo phát, thời gian trôi đi tình cảm phai nhạt dần nghĩ lại cảm tình lúc trước chẳng là cái thá gì. Gặp lại người đã từng ân ái cũng không niệm tình cũ, thời điểm tách ra cũng không cảm thấy đáng tiếc, quay đầu lại có thể cùng với người khác thề non hẹn biển, thậm chí so với trước đây trải qua càng tốt hơn.”

Tề Thịnh cũng không để ý đối phương trầm mặc, tự nhiên tiếp tục: “Bùi Vận, cha mẹ em hiện tại có sống tốt không?”

Bùi Vận há miệng, nhất thời hoảng hốt: “Em cũng không biết.”

Tề Thịnh giương mắt, kinh ngạc nhìn đối phương.

“Em...” Bùi Vận chần chờ trao nắm tóc, “Em đã rất lâu chưa có về nhà gặp họ rồi.

“Tại sao?”

“...”

“Không tiện nói cũng không sao, ” Nhìn ra Bùi Vận lúng túng Tề Thịnh cũng không tiếp tục ép buộc, “Vừa nãy tôi nhận được điện thoại, công ty năm nay toàn lực hợp lại làm một hạng mục lớn, bị em trai tôi vận dụng quan hệ cướp lấy toàn bộ.”

Bùi Vận a một tiếng, vắt hết óc suy nghĩ hồi lâu cũng không biết nên nói cái gì cho phải, cuối cùng đành phải thử thăm dò khuyên nhủ: “Chuyện kia... Anh đừng quá để ở trong lòng, tiền tài đều là vật ngoại thân.”

“Em nói không sai, hướng hồ xí nghiệp cạnh tranh, vốn là mạnh được yếu thua.” Tề Thịnh ôm đối phương cười cười, “Thế nhưng công ty lại có rất nhiều công nhân chờ ăn cơm.”

Bùi Vận á khẩu không trả lời được.

Anh vẫn luôn dù sao cũng là một người chỉ cần nuôi sống bản thân, thế nhưng lập trường Tề Thịnh, anh không có cách nào lĩnh hội cũng không có cách nào chia sẻ cùng đối phương.

Từ khi đêm đó, sau khi Tề Thịnh ít có nghiêm túc mà nói ra nhiều chuyện của bản thân như vậy, kể tiếp một tháng, hần cơ hồ mỗi ngày đều bận rộn chân không chạm đất.

Hết thấy nghỉ ngơi toàn bộ thủ tiêu, mỗi ngày buổi tối trở về đã là đêm hôm khuya khoắt, mang theo một thân mùi rượu xen lẫn mùi thuốc lá cùng gương mặt tiêu tụy uể oải.

Chỉ là mỗi ngày sáng sớm trước khi ra khỏi nhà liền khôi phục dáng dấp chính tề thoả đáng nhả nhận lễ độ tinh thần toả sáng, đêm trước không chịu nổi gánh nặng cùng lo lắng mây may không nhìn ra.

Đối mặt với Bùi Vận cảm thán hần chỉ khẽ mỉm cười: “Trên mặt dù có đẹp mà không có tinh thần thì cũng vứt đi.”

Bùi Vận không nói được chính mình nghe lời này cảm giác gì, chỉ là Tề Thịnh như vậy, ngược lại càng tránh không được làm cho anh không thể ức chế mà sinh ra tâm ý lo lắng.

Chuyện của công ty Tề Thịnh Bùi Vận hoàn toàn không biết, cũng không xen vào được, việc duy nhất có thể làm, cũng chính là tại buổi tối không cần trực đêm, từ bỏ thói quen ngủ sớm đợi đến khi đối phương trở về, đi làm phần bữa ăn khuya đơn giản, an ủi một chút dạ dày bị rượu tàn phá của đối phương.

Hết chương 15

Lời edit: Ngọt ngào vậy thôi sắp ngược rồi:(

16. Chương 16

Lại qua một thời gian, bên ngoài lại nổi lên mưa rào tầm tã, nơi nào cũng không đi được. Bùi Vận ở nhà buồn bực ngán ngấm mà nằm một ngày, nhìn ngoài cửa sổ âm u nước mưa vẫn chưa dừng, thật dài thở ra một hơi.

Trước đây thời điểm như vậy cũng không cảm thấy thế nào, hiện tại lại cố tình đặc biệt cô quạnh.

Con người quả nhiên có lòng tham, càng nắm giữ càng muốn được nhiều hơn.

Đối với một người sản sinh ý lại thật đúng là gay go.

Bùi Vận suy nghĩ lung tung nửa ngày, dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, thở dài vẫn là thuận lợi bám dây số Tề Thịnh thử vận may.

Đối phương âm thanh ổn định từ tính rất nhanh thông qua điện thoại truyền đến: “Chuyện gì vậy?”

“Không có gì, ” Bùi Vận liếc nhìn bên ngoài màn mưa, “Mưa rất lớn, lái xe phải cẩn thận.”

“Không cần lo lắng, ngày hôm nay có tài xế đưa tôi.”

“Lại về muộn à?”

“Ừm.”

“Lại có xã giao?”

“Không có, ” Ngữ khí Tề Thịnh buông lỏng một chút, “Chỉ là lưu lại nơi này xem xét tình huống.”

Bùi Vận bật thốt lên: “Đêm nay em mang cơm tối cho anh nhé!”

Nói xong anh mới ý thức được đề nghị này có vẻ hơi quá rồi, không khỏi nín thở.

Cùng Tề Thịnh bên nhau mấy ngày nay, chỉ là công việc của hai người, ngay cả người bên cạnh, đều không ai hiểu rõ.

Anh có lo lắng, Tề Thịnh chắc chắn cũng có suy tính, về điểm này hai người ngược lại là vạn phần ngầm hiểu nhau.

Quả nhiên, Tề Thịnh chần chờ mới nói: “Chuyện này, có thể không tiện lắm hay không?”

“Anh yên tâm, ” Bùi Vận nắm tóc, “Em chỉ đưa đến dưới lầu, không đi lên.”

“... Tôi không phải ý này, ” Tề Thịnh lo lắng nói, “Chỉ là mưa lớn như thế...”

“Không sao, ” Bùi Vận vô tình nhún nhún vai, “Xử lý sự cố hiện trường mưa bão em đều trải qua, loại này tính là gì?”

Tề Thịnh rốt cục không từ chối nữa: “Được, em đến thì điện thoại cho tôi.”

“Biết đến.” Thấy Tề Thịnh đồng ý Bùi Vận đáp một tiếng, bắt đầu suy nghĩ khẩu vị đối phương, đầu bên kia điện thoại bất thành linh truyền đến một câu nói, “Bùi Vận?”

Bùi Vận căng thẳng trong lòng: “Cái gì?”

“Cám ơn em.” Thanh âm ôn hòa nhẹ nhàng nhợt nhạt mà truyền đến, sau đó liền ngắt kết nối.

Động tác này lưu lại di chứng chính là ngay cả cơ hội trả lời Bùi Vận cũng không có, anh không khỏi nổi da gà suýt chút nữa không thể tin được mình có nghe lầm hay không.

Đợi đến khi Bùi Vận đem thức ăn tự tay làm dự tính ra cửa, lúc trước mưa to giàn giụa đã biến thành mưa nhỏ tích tích lịch lịch, làm cho anh âm thầm cảm khái ông trời có mắt.

Chỉ là mặc dù như thế, loại khí trời này đón xe cũng tương đối khó khăn, Bùi Vận tại ven đường đứng hai mươi phút, cuối cùng bỏ qua cái ý niệm này, nhận mệnh mà đi tới trạm xe buýt gần đó ——

Tối om om tất cả đều là người.

Thời điểm vất vả cùng đoàn người từ trên xe buýt xuống dưới, Bùi Vận cảm giác mình sắp bị chen lấn đến khó thở.

Cũng may hộp cơm được anh vững vàng che ở trước ngực, ngược lại cũng không xảy ra sự cố đổ nước canh.

Mới vừa đi mấy bước điện thoại di động liền vang lên, anh một bên cầu nguyện tuyệt đối đừng là công ty vì thiếu người gọi anh đi làm việc, một bên ấn nút nghe.

Thanh âm quen thuộc vang lên: “Em ra cửa chưa?”

Bùi Vận run lên, có dự cảm không tốt lắm dâng lên.

Đầu bên kia điện thoại truyền tới tiếng huyên náo khiến Tề Thịnh cũng biết mình vừa hỏi một câu phí lời, liền bổ sung: “Em tới chỗ nào rồi? Không đi quá xa đi?”

Bùi Vận liếc nhìn văn phòng gần trong gang tấc đèn đuốc sáng choang: “Em... Em vừa ra cửa.”

“Vậy thì tốt, ” Tề Thịnh rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, “Phía tôi bên này nhất thời có bữa tiệc xã giao.”

“Không có chuyện gì, ” Bùi Vận có chút hơi thất vọng, vẫn là đáp, “Dù sao em cũng vừa mới đi, vậy em liền trở về. Anh chú ý an toàn.”

“Ừm.” Tề Thịnh đơn giản đáp một tiếng, chắc là vội vã xuất phát, “Kia trước tiên như vậy, tạm biệt.”

Bùi Vận liếc nhìn cơm nước còn nóng trong tay, thở dài, đang chờ trở lại bến xe buýt, đi được hai bước liền dừng lại, gọi điện thoại cho Diệp Minh.

Diệp Minh hiện tại đang đi xuống lầu một, tuy rằng làm thêm giờ hồi lâu bộ dạng vẫn là thật cao hứng, có thể thấy được đối với công việc này cực kỳ yêu thích: “Anh Bùi? Làm sao anh lại tới đây? Đến xem em sao?”

Bùi Vận a một tiếng: “Em nói xem?”

“Em nói chắc chắn là không, làm gì có chuyện anh chủ động đến tìm em như thế?” Diệp Minh nhìn thấy hộp cơm anh cầm trong tay, rất có tự mình biết mình mà oán giận, “Là tìm đến Tề tổng đúng không? Em biết mà, trọng sắc khinh bạn.”

Bùi Vận tay run một cái, chột dạ quay đi.

“Anh Bùi anh đồ mặt làm gì?” Diệp Minh không hiểu gãi gãi đầu, thú vị mà nói tiếp, “Chẳng lẽ anh thật sự động tâm với Tề tổng? Cũng đúng, Tề tổng diện mạo đẹp đẽ như vậy, ngay cả em là đàn ông cũng không nhìn được nhìn nhiều thêm mấy lần. Hai người suốt ngày ở cùng nhau, sáng chiều đối lập khó tránh khỏi...”

Bùi Vận nghe không vào, gơ tay gõ đầu cậu nhóc: “Cẩn thận Tề tổng nghe thấy sẽ khai trừ em.”

Chiều này uy hiếp quả nhiên hữu hiệu, Diệp Minh cúi mặt xuống mặt lằm bằm: “Biết rồi, em chỉ đùa một chút thôi. Hai người không phải quen biết từ hồi đại học sao? Nếu như muốn anh đã sớm tỏ tình rồi.”

“Đúng vậy, ” Bùi Vận cùng cười cười, lại không quá tự nhiên mà nói: “Cũng không cần phải chờ tới bây giờ.”

Diệp Minh không nghe ra tâm ý trong lời nói của anh, lại nghi hoặc mà hỏi: “Thế nhưng anh Bùi, anh và Tề tổng quen nhau như vậy, làm sao không nghĩ để cho anh ấy sắp xếp một công việc ở công ty cho anh? Anh cũng không phải không có năng lực.... Làm việc ở đây dù sao cũng tốt hơn làm nhân viên điều tra suốt ngày dầm mưa dãi nắng?”

Bùi Vận liền ngẩn người.

Tề Thịnh chưa bao giờ đề cập tới, anh ngược lại cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc này.

Suy nghĩ một chút anh lắc đầu bật cười: “Như bây giờ cũng rất tốt, không cần phải phiền toái như vậy.”

“Được rồi được rồi, là do em bận tâm vớ vẩn.” Diệp Minh hừ một tiếng, chỉ chỉ hộp cơm của anh, “Anh mang cơm cho Tề tổng sao, vậy cùng em đi lên thôi.”

“Em đi trước đi, anh không đi đâu.” Bùi Vận đơn giản đem hộp cơm giao cho đối phương, xoay người đi ra ngoài, “Tề tổng nói anh ấy nhất thời có bữa tiệc.”

“Làm sao có khả năng?” Diệp Minh kinh ngạc dò hỏi, khiến Bùi Vận dừng lại bước chân.

Quay đầu lại thấy Diệp Minh không hiểu mở to mắt: “Hôm nay không có xã giao? lúc tan việc Tề tổng còn tới đây một chuyến, nói cho mọi người không có chuyện gì thì nghỉ sớm một chút. Ngay cả Trần bí thư đều nghỉ làm rồi, Tề tổng hiện tại đang ở văn phòng mà, đi, em mang anh đi lên!”

“Nhưng là...”

“Nhưng mà cái gì a? Anh cũng không phải đến đánh cắp tình báo thương mại.” Diệp Minh không nói lời gì kéo anh, dẫn anh đi về phía thang máy, “Đến đâu đã đến, đi hỏi anh ấy một chút chứ.”

Đơn giản hướng Bùi Vận giới thiệu bộ ngành từng tầng, đến tầng văn phòng làm việc của Tề Thịnh, Diệp Minh móc ra thẻ công tác xác nhận thân phận, cửa lớn theo tiếng mà mở ra.

“Anh vào đi, em ở đây chờ anh. Văn phòng Tề tổng nằm ở phòng thứ hai từ dưới lên.”

Diệp Minh hướng anh phát tay một cái: “Đưa xong em dẫn anh đi xem hoàn cảnh công tác của em, sau khi em đi làm rồi anh chưa từng đến xem.”

Dọc theo hành lang Bùi Vận càng đi càng là do dự, chẳng biết vì sao luôn cảm thấy không rõ lo sợ bất an, lại sâu sắc mà hít sâu hai cái.

Có cái gì cần lo lắng? Chuyện xui xẻo nhất cũng đã trải qua, hiện tại coi như kết quả hỏng bét cũng có thể làm sao.

Hết chương 16.

17. Chương 17

Cố gắng hít thở sâu, Bùi Vận đi tới cửa phòng làm việc của Tề Thịnh gõ hai lần.

Cũng không có tiếng vang, không có một bóng người.

Có lẽ là Tề Thịnh đã rời đi đến bữa tiệc, chỉ là Diệp Minh không biết mà thôi.

Bùi Vận nghĩ như thế, đang chờ rời đi, đã thấy gian phòng cuối mơ hồ lộ ra tia sáng. Anh xoắn xuýt, vẫn là chậm rãi đi lên phía trước.

Nơi đó nhìn đáng đáp hẵn là phòng hội nghị, cửa lại mở hé, hiển nhiên người bên trong cũng chưa nghĩ tới thời gian này sẽ có người trực tiếp đi tới.

Từ trong khe cửa có thể nhìn thấy Tề Thịnh đứng ở đó, tựa hồ đang cùng với người nào đó nói chuyện, Bùi Vận đang nghĩ nên rời đi trước đừng nên quấy rầy đối phương, đột nhiên một chuỗi âm thanh kích động vang lên:

“Anh rốt cuộc là lên cơn điên gì? Tại sao lại muốn ở cùng tên kia.”

Thanh âm này Bùi Vận cũng không xa lạ gì, sắc mặt cũng cùng đồng thời trắng bệch.

Đối phương tiếng nói trong sáng, cứ việc cách mấy năm chưa từng nghe thấy, anh lại vẫn là không có cách nào quên ——

Bạn cùng phòng thời đại học là người mà anh tín nhiệm nhất, anh cũng tự cho người đó là anh em tốt, nhiều năm như vậy một người duy nhất nhớ tới cảm giác vạ phần khó chịu giống như nuốt phải một con ruồi!

Ninh Nhật.

“Em ấy như thế nào, ” Tề Thịnh như trước bình tĩnh, “Không phải do cậu nói là được.”

“Anh...” Âm thanh Ninh Nhật đều đang phát run, hiển nhiên bị tức đến lợi hại, “Anh cùng Bùi Vận yêu nhau, chính là vì giận em?”

Từ góc độ Bùi Vận, vừa vặn có thể nhìn thấy biểu tình của Tề Thịnh, khóe miệng đối phương như trước mang theo nụ cười làm người ta nhìn không thấu, mạn bất kinh tâm* nói: “Đúng thì đã làm sao?”

(Mạn bất kinh tâm: tùy tiện không chịu ràng buộc)

Bùi Vận tim từ từ chìm xuống, đại não vì một tiếng trống rỗng, quả thực không biết nên làm phản ứng gì, chỉ là ôm chặt hộp cơm, cứng đờ đứng ở đó nghe.

“Anh cũng đừng quên, ” Ninh Nhật nghiêng răng nghiêng lợi, “Thời điểm học đại học, anh đã từng nói cậu ta rất phiền phức cứ lẻo đẻo sau lưng em, mỗi lần cậu ta theo tới ngay cả nhìn anh cũng không muốn nhìn.”

Tề Thịnh biểu tình có hơi dao động, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Con người sẽ thay đổi.”

“Em đã giải thích với anh, em và Tề Kỳ chỉ là bất ngờ!” Ninh Nhật tiếng nói cũng thay đổi, “Ngày đó em tại nhà anh đợi anh cả đêm, không phải anh cũng trắng đêm không về! Lão Chu nói thời điểm ông ấy đi đón anh còn có người khác, khi đó anh đã cùng cậu ta có quan hệ đúng không?”

“Khi đó thật không có, ” Tề Thịnh bằng phẳng mà nở nụ cười, tuy rằng Bùi Vận nhìn sang luôn cảm thấy nụ cười kia có mấy phần cảm giác tàn nhẫn, “Là từ khi cậu và Tề Kỳ cùng nhau đi vào quán bar.”

“Đó là công sự!” Ninh Nhật tức giận quát, “Cùng là vì giận em, nên anh mới tàn nhẫn khiến bản thân mình ở cùng với người mình không thích.”

Bùi Vận chân mềm nhũn lưng chặn lại tường, đột nhiên cực kỳ hối hận hành vi tùy tiện của bản thân tối hôm nay tới đây!

Nếu như cái gì cũng không biết, thì tốt biết bao.

Ít nhất còn có thể tiếp tục vô tri sống trong sự giả tạo của đối phương.

“Cậu cũng vậy thôi.” Tề Thịnh hồ hững hờ, “Đồng nghiệp cần thiết đêm hôm khuya khoắt đi quán bar sao?”

Hắn nhấn mạnh âm cuối, lại từ từ hoà hoãn lại: “Coi như lúc trước tất cả đều là bất ngờ, vận dụng giao thiệp của cha cậu đi giúp tên đó cướp hạng mục của tôi, lẽ nào cái này cũng là trùng hợp?”

“Nếu như không làm vậy, ngay cả mặt em anh cũng không chịu gặp.” Ninh Nhật âm thanh cũng cao mấy độ, cuối cùng không khỏi dẫn theo một tia tâm ý cầu khẩn, “A Thịnh, chúng ta đừng tiếp tục như thế này được không? Mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, hoà nhau thôi.”

Ở trong ấn tượng của Bùi Vận, tính tình của Ninh Nhật luôn luôn cực kỳ kiêu ngạo, hiện tại rốt cục cũng chịu thua: “Em cố ý tới tìm anh, không phải là vì cãi nhau với anh.”

“...”

“Quá khứ của chúng ta, dù sao cùng nhau nhiều năm như vậy...”

Không nghe Tề Thịnh trả lời.

Bùi Vận cũng không muốn xem Tề Thịnh phản ứng.

Tề Thịnh, cùng Ninh Nhật. Cùng nhau, nhiều năm như vậy...

Chân tướng đến đột nhiên không kịp chuẩn bị, lại không cho anh một lối thoát cứ như vậy mà ập đến.

Đại não bị xung kích liên tục thực sự quá mức cho phép, bí mật có chút không rõ nhiều năm như vậy ghen ở trong cổ họng, cũng coi như có đáp án.

Bùi Vận không hề có một tiếng động dựa vào trên tường nửa ngày, mới yên tĩnh đi ra, ngay cả bước chân cũng có chút phù phiếm.

“Anh Bùi?” Chờ ở kia Diệp Minh đứng thẳng người, “Cuối cùng anh cũng ra rồi, Tề tổng ăn chưa... Ồi..”

Ánh mắt Diệp Minh mê hoặc mà rơi vào hộp cơm Bùi Vận cầm trong tay: “Tề tổng không ở đó? Vậy sao anh còn đi vào lâu như vậy?”

“Ừm, ” Bùi Vận hàm hồ đáp một tiếng, đem thành quả lao động lúc trước bận bịu nửa ngày hiện tại lại chỉ hiện ra dư thừa nhét vào trong tay đối phương, cố gắng câu lên khóe miệng, “Cũng là em cầm đi, đói bụng thì hâm nóng một chút rồi hãy ăn. Anh còn có việc, phải đi về trước.”

Diệp Minh tiếp nhận, thất vọng a một tiếng, lại hỏi: “Anh không gọi điện thoại hỏi một chút Tề tổng đang ở nơi nào sao?”

Bùi Vận bình tĩnh nói: “Không cần.”

Mấy chuyện tự rước lấy nhục, vẫn là đừng làm thì hơn.

Thời điểm đi ra toà nhà mưa đã tạnh, chỉ là trên đường lầy lội bất kham, đi trên đường chậm rãi bước từng bước thật là mất công tốn sức.

Bùi Vận cũng không nghĩ đón xe, chỉ mờ mịt đi trở về, bất tri bất giác, liền đi tới chung cư cũ kỹ lúc trước đã thuê đến mấy năm.

Trước cửa sổ lầu một mơ hồ sáng lên ánh đèn, chẳng lẽ là chính mình lúc gần đi quên tắt đèn?

Bùi Vận bước nhanh đi tới trước cửa, theo bản năng mà móc chìa khóa ra mở cửa.

Chìa khóa đến nửa ngày cũng không lọt được vào lỗ khoá, Bùi Vận đang suy tư là xảy ra chuyện gì, cửa lại bị mở ra, một cậu thanh niên trẻ tuổi đứng ở nơi đó.

Cậu ta cũng chừng hai mươi tuổi, trên mặt non nớt còn mang theo ước mơ đối với tương lai, không hiểu ra sao nhìn Bùi Vận: “Anh tìm ai?”

Phòng khách có cô gái, xem ti vi đang cười đến ngửa tới ngửa lui, âm thanh giống như chuông bạc truyền đến: “A Đào! Anh mau đến xem a...”

“Xin lỗi, ” Bùi Vận giật mình một cái, “Tôi, tôi đi nhầm.”

“... Nha, ” Cậu thanh niên không khách khí đóng cửa.

Phía sau có tiếng đối thoại của hai người truyền đến

“Vừa rồi là ai a?”

“Không có chuyện gì, đoán chừng là người uống nhiều rượu.”

Bùi Vận vô lực ngoắc ngoắc khóe môi, mơ màng đi ra ngoài.

Đúng vậy, anh làm sao sẽ quên mất.

Ngay cả nơi này cũng không về được.

Hết chương 17.

Lời edit: Thấy thương bạn Bùi quá đi:((ngã vào vết xe đổ hai lần rồi.

18. Chương 18

Đứng ở trước chung cư, không khí ngội lạnh thổi đến mức khiến đại não hồ đồ tỉnh táo một chút, Bùi Vận vỗ vỗ mặt, xoa xoa đôi mắt khô khốc, sau đó sửa lại quần áo một chút, buồn bã ỉu xiu, mà đi về phía nhà của Tề Thịnh.

Vừa đi vừa phỉ nhổ chính bản thân mình.

Thực sự là uất ức, đã nói ngã một lần sẽ khôn ra, thế nhưng lại ngã cùng một chỗ đến hai lần.

Thế nhưng anh ngược lại vẫn cảm thấy tốt, mười năm qua đi đến giờ vẫn không thể thông minh hơn một chút, tốt xấu cũng nên lưu lại cho bản thân một đường lui.

Bùi Vận không nhấn chuông cửa, chỉ vào thang máy trực tiếp lên lầu, lấy ra chìa khóa bỏ vào lỗ khóa xoay một cái. Mới vừa phát ra một điểm động tĩnh, cửa liền lập tức bị mở ra, phảng phất chủ nhân trong nhà vẫn luôn chờ ở nơi đó.

Bùi Vận giương mắt, đối diện biểu tình của Tề Thịnh.

Đối phương thần sắc nhất quán ung dung hơi trắng bệch, dường như phảng phất xen lẫn căng thẳng: “Trở về rồi?”

Bùi Vận không hề có một tiếng động thở dài, tránh ra ánh mắt của hắn gật gật đầu.

“Có đói bụng hay không?” Tề Thịnh lại hỏi, dáng dấp quan tâm trước sau như một, tri kỉ lại ôn nhu, khiến Bùi Vận quả thực bội phục khả năng diễn xuất kín kẽ không một lỗ hổng của đối phương, “Tôi đi làm cho em bữa ăn khuya.”

Bùi Vận lần này không tiếp tục cản hấn, trầm thấp ừ một tiếng.

Tề Thịnh xoay người, giống như chạy nạn tiến vào nhà bếp, lại quay đầu nhìn một chút Bùi Vận ngồi trên ghế sa lon, chỉ cảm thấy căng thẳng lúc này mới nói lỏng.

Ninh Nhật đi rồi hấn vốn định trở lại, trước khi đi theo thói quen đến dưới lầu dò xét một phen, kết quả đúng dịp thấy Diệp Minh đang say sưa ngon lành mà hưởng thụ bữa ăn khuya.

Tuy nói thời điểm công nhân tăng ca, vẫn luôn mua cơm hộp về ăn ở công ty, hấn luôn ngoảnh mặt làm ngơ, thế nhưng hộp cơm cùng món ăn quen thuộc vẫn để cho hấn dừng lại bước chân.

Đáng thương Diệp Minh đang ăn miệng đầy cơm nước, nhìn thấy là hấn kinh hãi đến biến sắc, liều mạng nuốt xuống, còn thiếu chút nữa là bị nghẹn, lại dùng ống tay áo lau miệng, quơ tay múa chân mồm miệng không rõ mà kể lại.

Bùi Vận không chỉ tới, còn đi lên lầu, hơn nữa vừa rời đi không lâu.

Ba câu nói có thể tổng kết thông tin, Tề Thịnh tốn khí lực nửa ngày mới hiểu được Diệp Minh đang nói cái gì, sau đó liền lập tức lao xuống tầng.

Người tự nhiên là không đuổi kịp, đối phương ngay cả nhà cũng không về, điện thoại di động cũng không tiếp.

Hấn và Ninh Nhật đối thoại Bùi Vận đến cùng nghe được nhiều hay ít, hấn không biết được, hiện nay cũng không có chỗ có thể tìm ra, đành phải ở trong căn nhà trống rỗng chờ đợi, càng chờ lại càng cảm thấy hoảng hốt, lại càng không khỏi nôn nóng.

Hấn cũng chẳng biết vì sao, chỉ là càng mơ hồ cảm thấy sợ sệt, nhìn thấy bộ dạng đối phương hoặc tức giận hoặc thất vọng.

Bây giờ nhìn lại, ngược lại là hấn lo xa rồi.

Vì vậy thời điểm Tề Thịnh bưng mì cùng rau trộn từ phòng bếp đi ra, tâm tình của hấn rất tốt, thậm chí còn hát lên.

Mà Bùi Vận luôn không tin tài nấu nướng của hấn, thuận theo mà cầm đĩa lên.

Vẫn là trình độ khiến người ta không dám ăn, Bùi Vận lại từ tốn ăn đặc biệt chậm rãi, tỉ mỉ mà thưởng thức mùi vị.

Tề Thịnh lúc này mới đột nhiên cảm thấy không đúng.

Bên trong nhiệt khí lượn lờ, đối phương vẫn luôn cúi thấp đầu, không có nói hơn một câu.

Tuy rằng thời điểm Bùi Vận ở cùng với hắn cũng không nói nhiều, đa số đều là hắn nói còn đối phương ở bên cạnh yên tĩnh lắng nghe, thỉnh thoảng đối phương sẽ nói hai câu, hoặc là ậm ừ đáp lại.

Nhưng đối phương hiện tại tuyệt đối bình tĩnh cùng trầm mặc như vậy, tâm ý không hề có một chút bài xích, trên mặt cũng không có một tia cảm kích giống như thời điểm lần thứ nhất hắn xuống bếp, ngược lại hiện ra một tia mới lạ, làm cho hắn không biết nên làm thế nào.

Hắn một lòng giả tạo, lại thêm hoảng loạn, Bùi Vận đã đem mì cùng món ăn ăn sạch sành sanh, ngay cả nước canh cũng không để lại.

Tề Thịnh nhíu nhíu mày, dò hỏi: “Nước canh là đồ bảo quản sau này đừng uống, đối với thân thể không tốt.”

Bùi Vận không có chút nào dị nghị mà đáp một tiếng, bưng hộp mì trống không đứng dậy ném vào nhà bếp, đi ra đứng ở bên cạnh hắn, khách khí nói cảm ơn: “Cảm ơn nhiều.”

Tề Thịnh cứng đờ.

“... Mùi vị cuối cùng rất khó quên, ” Bùi Vận nghiêm túc nói, dù như thế nào mùi vị này anh sẽ luôn vững vàng nhớ kỹ, “Tôi hiện tại đi dọn dẹp hành lý.”

Tề Thịnh vội đứng lên, dụng cụ điều khiển từ xa từ tay tuột ra, nện trên mặt đất.

Hắn cũng không có thời gian để ý, chỉ vững vàng nhìn chằm chằm Bùi Vận: “Em có ý gì?”

“Trước em nghe được cái gì? Tôi có thể giải thích.” Thấy đối phương không đáp hắn khó giải thích được hoảng loạn trong lòng, vẫn miễn cưỡng duy trì phong độ trên mặt, “Có mấy lời, tôi chỉ là vì...”

Bùi Vận lắc đầu một cái, tâm bình khí hòa mở miệng: “Tề Thịnh.”

Những câu nói kia anh nghe được rất rõ ràng, không hề hiểu lầm dị nghị, cũng tự nhận cũng không có gì cần phải tỉ mỉ phân tích.

Chỉ có điều ——

“Thời điểm ban đầu anh nói muốn đi cùng với tôi, ” Bùi Vận chậm rãi hỏi ra nghi hoặc vẫn luôn tồn tại trong đầu, vừa chỉ vị trí tim của mình, “Có thấy được nơi này có ý nghĩa gì không?”

Tề Thịnh biểu tình có chút cứng ngắc, nói không ra lời.

Bùi Vận đợi nửa ngày, lại hỏi: “Lúc đó nguyên nhân anh muốn cùng với tôi, là bởi vì thích đúng không?”

“ ... ”

Bùi Vận hiểu rõ mà gật gật đầu: “Vậy bây giờ thì sao?”

Tề Thịnh trên mặt hiện lên thần sắc xoắn xuýt, lại trầm mặc như trước.

Thực sự là, nói dối liên tục cũng không ngại, quả thực thành thực đến mức làm người ta nghiến răng.

Bùi Vận thở dài: “Khi đó anh nói, biết gốc biết rễ, là bởi vì tôi quen biết hai người, đúng không?”

Tề Thịnh ở trong ánh mắt của anh chậm rãi ngồi xuống, từ trong túi tiền lấy ra điều thuốc đốt lên.

“Hai người...” Bùi Vận suy tư hạ, “Là từ lúc nào ở chung với nhau?”

“Trước đây thật lâu đã quen biết.” Tề Thịnh rất cục mĩnh, “Thế nhưng lên đại học mới...”

“Năm thứ nhất đại học có đúng không?” Bùi Vận hiểu rõ mà cười cười, “Tôi hiểu.”

Thanh mai trúc mã tình cảm xảy ra vấn đề, phản bội đả kích, tịch mịch thất lạc, tự nhiên cần có người làm bạn, mà anh có thể chứng kiến hồi ức của Tề Thịnh, vừa đúng thành ứng cử viên phù hợp nhất.

Tề Thịnh khi đó đột ngột nói muốn ở cùng với anh, không phải là không có cảm thấy được kỳ quái, chỉ là không dám muốn hỏi, cũng không nguyện suy nghĩ nhiều.

Dù sao tất cả mọi chuyện đến quá mức đột nhiên, anh chỉ nghĩ thầm làm sao vững vàng nắm chặt, làm sao cam lòng truy căn cứ để mà đánh nát, để rồi khiến nó trong nháy mắt biến mất.

Hiện tại cuối cùng cũng coi như có đáp án, kỳ thực cũng không có gì không cam lòng.

Hạnh phúc khi đến không tốn sức chút nào, đi được tự nhiên cũng nhất định vô thanh vô tức.

Tề Thịnh hơi thay đổi sắc mặt: “Em vẫn là muốn dời ra ngoài?”

Bùi Vận ừ một tiếng.

Trước đây ý nghĩa kỳ lạ, lừa mình dối người cũng liền thôi, hiện tại tự nhiên không có cách nào tiếp tục như thế.

Tề Thịnh lần thứ hai đứng lên, không chú ý theo bản năng mình kéo lại cánh tay đối phương: “Em không cần vội vã như vậy.”

“Làm sao?” Bùi Vận lẳng lặng nhìn hắn, “Vậy tôi phải ở chỗ này, chờ Ninh Nhật đến đây?”

Tề Thịnh bị nói tới trên mặt có chút không nhịn được: “Cậu ta không thể...”

“Vậy anh dự định, ” Bùi Vận nhìn thẳng hắn, gần từng chữ hỏi, “Đời này vẫn luôn cùng với tôi?”

Tề Thịnh đột nhiên cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Hắn không phải lần đầu tiên từ trên mặt Bùi Vận gặp qua thần sắc cố chấp như vậy, bắt đầu cảm thấy được thú vị, sau đó có chút hơi cảm động, mà hiện tại, đáy lòng lại trực tiếp hoảng loạn.

Ánh mắt ấy chăm chú nghiêm túc, thật sự không để lại một chỗ trống nào.

Có quá nhiều nhân tố gia tăng làm cho hắn không xác định được, nào dám vì một người cược toàn bộ vào canh bạc.

Không đợi được đáp lại, Bùi Vận rũ mắt xuống không hề có một tiếng động than thở, lý giải mà gật gật đầu: “Trước khi quyết định, vẫn là cần nghĩ cho rõ mới tốt.”

Lại như anh nhận định một người, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa việc nghĩa chẳng từ nan, tâm tâm niệm niệm chưa từng hối hận.

Tề Thịnh nửa ngày mới chần chờ lên tiếng: “Em không trách tôi?”

Bùi Vận bật cười, lắc đầu một cái, từ trong tay đối phương rút tay về: “Tôi trước tiên đi dọn dẹp.”

Mặc dù chỉ là một hồi giả tạo, cũng tăng thêm không ít sắc thái khiến người ta cảm thấy thú vị, ít nhất đầy đủ hồi ức khiến anh nhớ rất lâu.

Sinh mệnh ngắn ngủi như vậy, bất kỳ một đoạn quan hệ đều là anh tình tôi nguyện, suốt ngày tính toán được mất lòng sinh oán hận, sống như vậy rất mệt mỏi.

“Muộn như vậy, ” Tề Thịnh ngăn cản anh, “Coi như phải đi em cũng nên ngày mai...”

“... Sợ cái gì?” Bùi Vận tĩnh yên tĩnh, khẽ cười, “Tôi cũng không phải con gái.”

Tề Thịnh đứng thẳng bất động tại chỗ một lúc lâu, lại cụt hứng ngồi xuống, móc điều thuốc ra. Tay còn đang hơi run, mấy lần cũng không đốt lửa.

Đối phương tuy rằng từ trước đến giờ hiền hoà, nhưng hẳn cũng rõ ràng, người như vậy một khi hạ quyết tâm, muốn ngăn cũng ngăn không được.

Bùi Vận đến nhà Tề Thịnh kỳ thực không ở bao lâu, rất nhiều thứ còn ở trong valy chưa từng lấy ra, cho nên thu thập cũng là dị thường đơn giản nhanh chóng.

Dem hành lý mang tới cửa, Bùi Vận lại giống như nghĩ tới cái gì, vội vàng vàng tiến vào phòng sách.

Lúc trước mang đến valy đựng sách vở còn bị tùy ý để lại một góc, anh cúi người cẩn thận ôm lấy, lau lớp bụi dính trên đó, suy nghĩ một chút sức lực của một người thực sự không mang được nhiều đồ vật như vậy, đành phải tiếc hận đưa chúng nó thả lại chỗ cũ ——

Anh cơ hồ có thể đoán trước cái valy đựng sách này rất nhanh sẽ bị Tiền thẩm ném đi hoặc bán đồng nát.

Rất nhiều người cùng mọi chuyện đều là như thế này, nhớ tới liền lật lại xem, mà cuối cùng vẫn là chạy không thoát vận mệnh triệt để bị vứt bỏ.

Kéo hành lý rời khỏi nhà, Bùi Vận hướng về phía Tề Thịnh không nhúc nhích đứng ở cửa, biểu tình tự nhiên đến mức giống như chỉ là một lời tạm biệt đơn giản: “Không cần đưa tiễn, vào nhà đi.”

“ ... ”

Bùi Vận thở dài, thực sự không đành lòng thấy Tề Thịnh một mặt mang vẻ phức tạp, nhìn thấy đối phương như vậy anh cũng cảm thấy mệt mỏi: “Anh cũng đừng bận tâm.”

Tề Thịnh sắc mặt càng thêm khó coi.

Bùi Vận không để ý tới phản ứng của hắn nữa, đem cửa lớn đóng lại ngăn cách chính mình với Tề Thịnh, tự mình đem mũ đội vào, đi về hướng thang máy.

Gương trong thang máy chiếu rọi ra dáng dấp của anh, khiến cho anh tự giễu cười cười —— hoá trang này, quả thực rất giống tên sát thủ biến thái.

Tuy nói vốn là không có gì có thể lưu ý có thể mất đi, mà nơi này vẫn là...

Hết chương 18.

Lời edit: Bạn Thịnh rõ ràng là yêu người ta rồi, thế nhưng lại không có đủ can đảm bước tiếp, bạn bị ngược cũng là đáng lắm!!

Trên người tiền mặt không nhiều, nửa đêm đi đường vòng đến ngân hàng rút tiền ra cũng rất phiền phức, Bùi Văn đơn giản tìm một nhà trọ nhỏ, ở tạm một đêm.

Ngày thứ hai anh đành phải thống khổ vạ phần mang theo đôi mắt đen như gấu trúc, nhẫn nhịn khó chịu mà đi làm.

Kết quả vừa vào công ty Triều Tiểu mới vừa cười hì hì vỗ vai anh một cái: “Anh Bù? Thất tình sao?”

79

“Không thể nào? Là thật?” Triệu Tiểu mới vừa nhìn phản ứng của anh kinh hãi, “Xin lỗi a tôi tùy tiện nói một chút!”

Bùi Vận không nói gì mà nhìn nhìn trần nhà.

Vì chăm sóc tâm tình của anh Triệu tiểu mới vừa xung phong nhận việc chủ động giúp đỡ anh hơn nửa công tác, vì vậy mang tới hậu quả chính là, cơ hồ hết thấy đồng nghiệp đều biết hiện trạng đau đớn anh bị “Bạn gái” đá.

Cuối cùng ngay cả tổ trưởng cũng biết được tin tức, tự mình đến an ủi anh, tuy rằng giọng nói chẳng có vẻ gì là quan tâm.

“Tiểu Bùi a, cậu còn trẻ, chúng ta đều là người từng trải, a, có câu nói, thiên nhai nơi nào không cỏ thơm! Lần sau giới thiệu cho cậu cô gái tốt hơn! Mà có chuyện này... Chuyện cá nhân mặc dù trọng yếu, cũng không nên đem tâm tình cá nhân đối diện với khách hàng! Không thể ảnh hưởng công tác, biết chưa?”

Bùi Vận thật dài thở ra một hơi, cung cung kính kính tiếp thu lãnh đạo giáo huấn, quyết đoán mà chỉ chỉ tin nhắn trên điện thoại di động nằm trên bàn: “Tổ trưởng, nhiệm vụ đến, tôi đây liền đi.”

Tổ trưởng lúc này mới hài lòng gật đầu rời đi.

Điều tra tư liệu khách hàng chỉ cảm thấy cái tên kia đặc biệt nhìn quen mắt, Bùi Vận suy nghĩ hồi lâu, lại nhìn một chút loại hình xe, rốt cục nhớ lại, đầu đầu vạn phần ần ần thái dương.

Kia chính là người phụ nữ gặp sự cố cùng ngày với Tề Thịnh, giảng co anh cả một buổi sáng, đối với anh đề phòng vạn phần lại cố tình cực kỳ dây dưa xoắn xuýt.

Đã cách lâu như vậy, đối phương lần này lại gặp sự cố, cũng không biết xe tổn thất nhiều hay không.

Không nghĩ tới bây giờ còn có thể phân phối anh đến xử lý, quả thực cuộc đời anh chưa bao giờ gặp may mắn.

Bùi Vận một bên âm thầm khẩn cầu hôm nay người tới không phải chủ xe, vẫn là nhận mệnh mà đến địa điểm chỉ định, thời điểm xa xa nhìn thấy hình ảnh quen thuộc kia, không khỏi đề ép vành mũ.

“Làm sao cũng là anh?” Đây là câu nói đầu tiên của đối phương khi nhìn thấy anh.

Trong giọng nói tràn đầy không kiên nhẫn xen lẫn bài xích giống như người ở trên cao nhìn xuống.

Bùi Vận nhất thời cảm thấy tràn đầy đồng cảm.

Cái gì gọi là hai người nhìn nhau đã thấy ghét, coi như bây giờ anh có thể lĩnh hội rồi.

“Tôi ở đây đợi nửa giờ rồi! Sao bây giờ anh mới tới?!” Câu nói thứ hai.

Bùi Vận vẫn làm theo nguyên tắc khách hàng chính là Thượng Đế, tốt tính mà tạ lỗi: “Cô Lý, thực sự xin lỗi, nhận được tin nhắn của đồng nghiệp tôi lập tức đi đến đây. Nhưng là từ công ty lái xe lại đây, nhanh nhất cũng phải...”

Người phụ nữ họ Lý trực tiếp đánh gãy anh: “Công ty bảo hiểm các người hết người rồi đúng không? Tôi tới đi đi chỉ có một mình anh? Có phải muốn phá sản đến nơi rồi không?”

Bùi Vận nâng mũi lên, kiên trì trả lời vấn đề của cô ta: “Từ đường Trầm Thủy số 1 đến số 600 đều thuộc về khu vực tôi phụ trách, nếu như cô không yên tâm, có thể liên lạc đến xưởng sửa chữa gần nhất, bên kia chúng tôi có những đồng nghiệp khác. Hoặc là sớm điện thoại hẹn trước, cũng không cần chờ đợi quá lâu.”

Anh tự nhận thái độ của mình đã đủ nho nhã lễ độ, đối phương lại giận tím mặt: “Anh có thái độ gì?”

Bùi Vận móc móc lỗ tai, cảm giác mình thực sự vô tội cực kì.

“Dù thế nào?” Người phụ nữ họ Lý thân thủ không khách khí chỉ vào anh, “Tôi gọi anh tới nửa ngày anh mới đến còn lý luận? Tôi đến chỗ nào sửa xe còn phải nghe anh hay sao? Hôm nay tôi chỉ muốn ở đây.”

Bùi Vận bất đắc dĩ thở dài: “VẬY TÙY Ý CÔ.”

Sau đó anh tự mình cùng nhân viên công tác xưởng sửa chữa chào hỏi, bắt đầu tinh tế coi tình huống xe.

Thời điểm nhìn thấy vết tích do sự cố lần trước tạo thành, anh dừng một chút, quay người lại nhìn người phụ nữ đứng bên cạnh theo dõi. “Nơi này có phải đã bị đụng phải sau lần đó.”

“Anh nói nhăng nói cuội gì đó?” Người phụ nữ họ Lý biến sắc mặt, “Còn không phải là lần trước đụng phải sao!”

“Cô Lý, nơi này dấu ấn quá mới, hơn nữa còn dính sơn khác, hẳn là do đụng phải chiếc xe khác tạo thành, cùng vết tích lần trước đụng vào tường cũng không tương xứng. Chuyện này khả năng phiền cô lát nữa đăng ký lại một chút.”

“Đăng ký lại là có ý gì?” Người phụ nữ họ Lý âm thanh sắc bén vang lên, “Coi như tôi đụng phải hai lần? Đều tại cùng một chỗ, trực tiếp sửa chữa không phải được sao? Anh làm việc sao lại khô khan như vậy a! Tôi nói anh đến cùng có chuyên nghiệp không a? Không được liền thay người cho tôi! Thời điểm tôi mua bảo hiểm các người không phải để chịu tức giận! Dù thế nào tôi cũng sẽ không đăng ký.”

Một mạch nói xong một đồng lời ngay cả thở cũng không thở, Bùi Vận âm thầm bội phục lượng hô hấp của cô ta, quyết định lược bỏ một đồng lời phía trước, đơn giản trả lời câu cuối cùng: “Như vậy rất xin lỗi, dựa theo công ty quy định, chúng tôi khả năng không có cách nào tiến hành bồi thường toàn bộ.”

“Anh quả thực...” Người phụ nữ họ Lý tức giận đến mức tay chỉ vào anh run rẩy, “Anh cho rằng tôi không biết thông tin của anh? Cẩn thận tôi gọi điện trách cứ anh!”

Bùi Vận từ trong túi lấy danh thiếp, hai tay cầm lễ phép đưa tới: “Chính diện có thông tin của tôi, điện thoại phản hồi ở phía sau.” =)))

Tuy nói công ty có quy định, một khi bị trách cứ, vô luận có lý hay không đều phải thông báo phê bình khấu trừ tiền lương, nghiêm trọng thậm chí liền bị khai trừ xử lý kỷ luật.

Thế nhưng dù sao quyền chủ động không ở trong tay mình, gặp gỡ vô lý cũng chỉ có thể tự nhận bản thân xui xẻo.

Vì vậy người phụ nữ họ Lý gắt gao nắm bắt tờ danh thiếp kia, ngay cả lời đều không nói ra được, thời khắc này biểu tình quả thực có thể dùng oán giận để hình dung.

Bùi Vận cảm thấy đối phương tựa hồ có ý đồ đem danh thiếp coi như bản thân anh mà mạnh mẽ bóp chết, đang trấn tĩnh mà chờ phản ứng của cô ta, bên cạnh đột nhiên chen vào một giọng đàn ông, đánh gãy hai người giằng co: “Bùi Vận.”

Bùi Vận thân thể run lên, trong nháy mắt liên tưởng đến một câu——

Chuyện xấu thành đôi.

Họa vô đơn chí.

Chậm rãi xoay người, Bùi Vận mạnh mẽ nở nụ cười: “Thật là khéo.”

“Không phải trùng hợp, ” Đối phương tao nhã lễ phép nói, “Tôi là đặc biệt tới tìm cậu, có chuyện muốn nói cho cậu.”

Người này áo mũ chỉnh tề, dáng dấp lịch sự tư thế ngược lại thật sự là cực kỳ giống Tề Thịnh, không hổ hai người họ cùng nhau nhiều năm như vậy, ngay cả giờ tay nhắc chân cũng giống nhau.

Bùi Vận âm thầm khẽ nguyên rửa một tiếng, mới lạnh lùng nói: “Trữ tiên sinh, tôi đang làm việc. Huống hồ chúng ta cũng không có gì để nói.”

“Đã lâu không gặp, ” Ninh Nhật cười rộ lên, “Thật sự là không giống như trước kia.”

“VẬY CŨNG NHỜ CÓ CÔNG CỦA CẬU.” BÙI VẬN NGOÀI CƯỜI NHƯNG TRONG KHÔNG CƯỜI MÀ NÓI LẠI.

“Này tôi nói! Các người làm cái gì vậy? Xe của tôi còn ở chỗ này đây! Xử lý như thế nào a?” Người phụ nữ họ Lý đứng ở một bên dĩ nhiên không kiềm chế nổi cô quạnh trở nên ầm ĩ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Ninh Nhật mở miệng nói “Vị nữ sĩ này.”

“Làm gì?” Người phụ nữ tuy rằng vẫn là tức giận, thái độ lại rõ ràng giảm đi vài phần.

Ninh Nhật đi tới, hạ thấp giọng cùng đối phương không biết nói cái gì, đối phương liền tự mình đi qua một bên.

Bùi Vận lần đầu cảm thấy được, thì ra diện mạo đẹp trai, quả thật rất có lợi.

“A Thịnh ngày hôm nay không tới công ty, ”Ninh Nhật đuổi người phụ nữ kia sang một bên, trên mặt nụ cười dối trá, “Anh ấy ở đâu?”

“Không biết.” Bùi Vận tâm lý hơi nhảy một cái, chỉ đơn giản ném ba chữ cho người này.

“Cậu không biết?” Ninh Nhật gọi lên khoe miệng, trong nụ cười tất cả đều là trào phúng, “Thật vất vả tâm nguyện trở thành sự thật, làm gì có chuyện không cam lòng nắm giữ? Nói đến tôi ngược lại thật ra nên chúc mừng cậu, tư vị thừa cơ mà vào, rất tốt đúng không?”

“Muốn biết cái gì cậu tự mình đi hỏi anh ta.” Bùi Vận không muốn cùng người này xoắn xuýt, xoay người đi xem xe, “Tôi đã dời ra ngoài.”

“Dọn ra?” Ninh Nhật đổi sắc mặt, “A Thịnh dĩ nhiên...cho cậu đến ở nhà anh ấy.”

Cái đuôi cũng đã vung lên, cả vẻ mặt và giọng nói đều trở nên nghiêm túc.

Bùi Vận không phản ứng đối phương, ngay cả mí mắt cũng lười giờ lên một chút, tiếp tục chuyên tâm coi vết tích trên cửa xe.

“Cậu mau nói cho tôi biết! Anh ta ở đâu?!” Thân thể bị Ninh Nhật đẩy một cái va vào thân xe, Bùi Vận bị đau mà ngẩng đầu lên, đối đầu với Ninh Nhật ánh mắt đỏ lên xen lẫn bộ dạng ngiên rãng ngiên lợi, “Cũng là may lại tới một lần nữa, tao sẽ để cho tất cả mọi người đều biết mày yêu thích...”

“Ầm —— ”

Bùi Vận đâm một cái vừa tàn nhẫn vừa nặng ở trên mặt đối phương.

Ninh Nhật không khỏi bối rối.

Người phụ nữ họ Lý hét lên nhào tới.

Tâm tình thương nào đã mất lý trí, Bùi Vận liều mạng, lại hướng về phía Ninh Nhật đánh thêm một quyền nữa.

Năm đó thiếu sót phần dũng khí này, đành phải mặc cho đối phương tự tung tự tác, may là ba mươi tuổi và hai mươi tuổi không giống nhau, đối phương đã khiêu khích đến cửa, làm gì có chuyện dễ dàng bỏ qua.

Hi vọng người khác báo thù cho anh hoàn toàn là chuyện không thực tế, hi vọng tự nhiên không thành hiện thực, chỉ có quả đấm của chính mình, mới là thứ hữu hiệu đáng tin nhất.

Bị đánh trúng hai lần lúc này Ninh Nhật mới rốt cục phục hồi tinh thần lại, tình địch gặp lại vốn là đỏ mắt, lần thứ hai đứng dậy nhào tới đối phương.

Hai người mạnh mẽ đánh nhau.

Động tác càng kịch liệt, người bên ngoài ngăn cũng ngăn không được.

“Ba —— ”

Bên cạnh cửa xe vinh quang mà rơi xuống.

Người phụ nữ họ Lý ở một bên nhìn hai người đánh nhau ngây người như phỗng, thấy xe yêu của mình vô tội gặp xui xẻo, ngược lại bị đụng đến càng là tổn thất lợi hại, tức giận đến tay cũng run, run rẩy lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát.

Cảnh sát nghe tin rất nhanh chạy tới, lúc này mới thuận lợi tách hai người không ai chịu thua ai ra.

Hết chương 19.

20. Chương 20

Tuy nói lúc trước chiếm tiện nghi vì đánh được hai quyền, thế nhưng sau khi đánh nhau hai người họ thể lực ngang nhau, Bùi Vận trên mặt khoé mắt đều bầm tím, khoé miệng còn lưu lại vết máu, mà đối diện Ninh Nhật một thân chặt vật dùng sức thở dốc cũng không khá hơn chút nào, tựa hồ còn nghiêm trọng hơn, cúi người khom lưng ôm lấy bụng.

Kết quả hai người bị cảnh sát đồng thời mang vào cục công an.

Đây là lần đầu tiên trong đời Bùi Vận tiến vào nơi này.

Hai người đồng thời làm ghi chép, Ninh Nhật vốn là trong lòng có kiêng kỵ, liền lặng thinh không đề cập tới cái khác, chỉ nói hai người một lời không hợp liền lao vào đánh nhau.

Bùi Vận tự nhiên cũng cùng gật đầu.

Chuyện đánh nhau cảnh sát cũng không cảm thấy kinh ngạc, sau khi làm thủ tục xong xuôi, liền để cho hai người gọi cho người thân tới bảo lãnh.

Ninh Nhật mạnh mẽ nguýt anh một cái, tự mình đến bên cạnh gọi điện thoại.

Bùi Vận chần chờ một chút, mới hỏi: “Sĩ quan cảnh sát, nhất định phải tìm người đến bảo lãnh mới có thể đi sao? Nếu như không có ai tới thì sao?”

“Vậy không song đâu?” Cảnh sát nở nụ cười, “Cậu thanh niên, sợ mất mặt sao? Nếu sợ thì ngay từ đầu đừng có đánh nhau a.”

“Người nhà của tôi... Đều không ở nơi này.”

“Bạn bè, bạn bè cũng không có đi? Phối hợp một chút, đây là quy trình, a.”

Bùi Vận do dự mãi, vẫn là bấm điện thoại Diệp Minh.

“Anh Bùi, có chuyện gì lại gọi điện thoại cho em vậy?” Đầu kia âm thanh hưng phấn không thôi, “Em đang đi công tác ở bên ngoài.”

“... Không có chuyện gì, ” Bùi Vận dặt dặt khoé miệng, đau đến nhăn mày, “Chính là hỏi một chút.”

“Ừ, em rất khỏe mạnh! Vừa tới khách sạn đem hành lý thả xuống! Lần này đại khái phải đi hơn nửa tháng!”

“Vậy em trước tiên làm việc đi, ” Bùi Vận tận lực khiến âm thanh giữ vững bình tĩnh, “Sau này liên hệ.”

“Được!”

Để điện thoại di động xuống Bùi Vận tại chỗ yên tĩnh ngồi một hồi, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà.

Sau đó anh liền bấm số điện thoại Triệu Tiểu.

Anh vốn không muốn để cho đồng sự liên lụy việc này, nhưng bây giờ, anh không có lựa chọn nào khác.

Triệu Tiểu từ trước đến giờ đầy nghĩa khí, không nói hai lời liền lời thề son sắt bảo đảm lập tức sẽ tới, ngay cả nguyên do đều không hỏi thêm một câu.

Điều này làm cho Bùi Vận lại cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Đợi thêm một chút, lại cảm thấy buồn đi vệ sinh, Bùi Vận đứng dậy, không phản ứng Ninh Nhật còn đứng ở chỗ kia không nhúc nhích, tự mình đi vào phòng vệ sinh.

Thời điểm anh đi ra, lại nhìn thấy một hình ảnh quen thuộc, mắt nhìn thẳng từ trước mặt anh vội vã đi qua.

Là Tề Thịnh...

Bùi Vận dừng lại bước chân.

Hít một hơi thật sâu anh mới nhắc chân đuổi tới, đối phương dĩ nhiên thẳng tắp đi đến chỗ Ninh Nhật đứng ở đó không nhúc nhích, âm thanh dần theo chút trách cứ, lại vẫn cứ ôn hòa:

“Cậu đang nổi điên cái gì? Từng tuổi này còn học trẻ con đánh nhau, lại còn để bị bắt vào đồn cảnh sát? Nếu như chú mà biết không bị cậu làm cho tức giận mới là lạ.”

“Cho nên em mới gọi anh tới a. ” Ninh Nhật nhún nhún vai, giọng điệu bình thường thế nhưng bên trong lại lộ ra thân mật, “Chuyện em gây ra, nếu không có anh dọn dẹp, thì còn có ai vào đây.”

“Cậu...” Tề Thịnh thở dài, “Đi nơi nào làm thủ tục? Lần sau đừng tiếp tục làm bừa như thế.”

Bùi Vận đứng ở chỗ cách hai người họ không xa, không nhìn Ninh Nhật thỉnh thoảng đưa tới nụ cười khiêu khích, không nói tiếng nào chỉ nhìn hai người bọn họ, lại cảm thấy đôi mắt hơi mỏi.

Cùng Tề Thịnh ở chung với nhau mấy ngày nay, khởi đầu đối phương là ba phần trêu tức bảy phần ôn nhu, sau đó lại là ám muội xen lẫn trêu đùa.

Giống như hiện tại chăm chú sừng nịch như vậy, phảng phất thế gian chỉ ở trước mặt người kia mới lộ ra biểu tình như vậy. Đau lòng chính là, chính mình chưa từng thấy vẻ mặt đó của đối phương.

Quả nhiên có mấy người, nhất định luôn được người khác đối xử ôn nhu.

Mà có mấy người nhất định không phải.

Chỉ tiếc phảng phất thật lâu trước kia, không khí ẩm áp như vậy, đối phương nói ra một câu hời hợt, “Tôi là thật muốn phụ trách tới cùng”.

Nhiều năm như vậy chỉ vừa nhận được một câu tương tự cam kết, anh lại dụng tâm mà đi tin tưởng, cũng rất chăm chú mà nghĩ sau này bọn họ sẽ trải qua tốt hơn, không nghĩ tới cũng chỉ là lời nói thuận miệng mà thôi.

“Chú còn đang chờ cậu trở lại, chuyện của cậu tôi không nói với ông ấy, sau này...” Tề Thịnh một bên cùng Ninh Nhật nói chuyện một bên xoay người.

Sau đó âm thanh im bặt.

Bùi Vận vốn định như không có chuyện gì xảy ra mà chào hỏi, thế nhưng tưởng tượng tưởng bản thân thời khắc này chật vật, vẫn là cúi đầu đi về phía chỗ ngồi, chỉ giơ tay dè xuống vành mũ, tận lực che đi hơn phân nửa gương mặt.

Kết quả cánh tay của anh bị người nào đó dùng lực một phát bắt được, âm thanh trầm thấp vang lên, hiếm thấy chen lẫn một tia tình cảm: “Xảy ra chuyện gì?... Là em?”

“Không có gì, ” Ninh Nhật đứng một bên con người chìm chìm, trong miệng lại chậm chậm nói, “Bạn cũ nhiều năm gặp lại, chung quy phải có điều muốn nói, có đúng hay không?”

Tề Thịnh không lên tiếng, cầm lấy tay anh cường độ lại một chút cũng không nói lỏng.

Bùi Vận kéo kéo môi, cánh tay dùng sức từ bên trong tay hắn rút về: “Không sai.”

Tề Thịnh cũng không tiếp tục hỏi tới, lại nói: “Có muốn tôi giúp em..”

“Không cần, ” Bùi Vận kiên quyết đánh gãy hắn, “Các người đi trước đi, tôi có người đến đón, lập tức tới ngay.”

Anh hiện tại chỉ cảm thấy chưa bao giờ mệt mỏi, tiếp tục như thế, chỉ sợ đi theo hai người kia ngay cả sức lực cũng không còn.

Tề Thịnh im lặng chốc lát, rốt cục không miễn cưỡng nữa: “VẬY CHÍNH EM CẦN THẬN.”

Bùi Vận nhanh chóng phát tay tạm biệt.

Mãi đến tận khi nhìn hai người sóng vai rời đi anh mới thở ra một hơi thật dài, lui lại mấy bước ở trên băng ghế ngồi xuống.

Ngược lại cũng không thể nói được có bao nhiêu khó chịu, chỉ là khó giải thích được cảm thấy được tâm lý vắng vẻ mà thôi.

Cũng đúng, trái tim vốn luôn có hình bóng một người đột nhiên lại muốn xoá bỏ, cũng cần phải có thời gian thích ứng.

Triệu Tiểu rất nhanh liền đuổi đến, vẫn chưa khiến Bùi Vận chờ thêm quá lâu.

Thời khắc máu chốt nhất vươn tay viện trợ, ngược lại là chính mình không tưởng tượng nổi. Ra khỏi cục công an Bùi Vận thành khẩn hướng đối phương cảm ơn nhiều lần, lại mời đối phương ăn bữa ăn khuya, sau đó chính mình mới ngăn cản một chiếc taxi rời đi.

Sau khi trở lại nhà trọ Bùi Vận mệt mỏi ngã ở trên giường, rõ ràng cách đó không xa có phòng khám, thế nhưng bây giờ ngay cả động anh cũng không muốn động.

Ngay cả phòng bên cạnh lần thứ hai vang lên tiếng vang ám muội đều không làm cho anh có dự định lảng tránh.

Trần nhà ánh đèn sáng tắt mờ nhạt, Bùi Vận mở to mắt nhìn chăm chú hồi lâu, mãi đến tận khi đôi mắt buồn ngủ, mới chậm rãi khép lại.

Ý thức đã từ từ hoảng hốt, chuông điện thoại di động lại đột ngột vang lên.

Bùi Vận thuận lợi ấn nút nghe, mơ mơ màng màng hỏi: “Ai vậy?”

Đầu kia không trả lời.

Bùi Vận xoay người, đang chờ đem điện thoại không biết từ đâu quấy rầy bỏ xuống, thanh âm êm ái lại vang lên bên tai: “Là tôi.”

Thế nào lại là Tề Thịnh?

Bùi Vận giật mình một cái, nhất thời tỉnh cả ngủ.

“Em ở đâu? Tôi tới thăm em một chút.” Tề Thịnh liên tiếp bổ sung.

Bùi Vận đột nhiên cảm thấy rất muốn cười: “Không cần, tôi không sao.”

Đối phương từ trước đến giờ sẵn sóc lại ôn nhu, nhưng sau đó anh mới phát hiện, hành động đó cũng không phải là xuất thân từ trái tim, bất quá chỉ là thói quen mà thôi.

Mà anh không nghĩ bỏ mặc chính mình lần nữa mù quáng mà sa vào, đợi đến khi triệt để mất đi có lẽ đã quá muộn.

“Tôi mua thuốc xoa bóp, muốn mang tới cho em.” Đối phương còn đang kiên trì, “Em như vậy, tôi không yên lòng.”

Bùi Vận nổi da gà suýt chút nữa không tin được mình có nghe nhầm hay không.

Sở hữu người yêu trong ngực, không vội vàng bận rộn đêm xuân một lần, trái lại có tâm sự nghĩ đến anh, cũng thật là lòng dạ rộng rãi, bao dung vạn tượng.

“Không quan trọng lắm, thuốc tôi có, ý tốt của anh tôi nhận.” Bùi Vận khách khí đáp.

Đối phương trở nên trầm mặc, chỉ nghe đầu bên kia có tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Bùi Vận chần chờ cầm điện thoại di động, muốn đơn giản cắt đứt lại chung quy tàn nhẫn không bỏ xuống được, đành phải yên tĩnh chờ đợi đối phương nói câu tiếp theo.

“Em và Ninh Nhật...” Quả nhiên cũng không lâu lắm, Tề Thịnh lại hỏi, “Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, ” Bùi Vận hơi kinh ngạc, vào lúc này Ninh Nhật lại kín như bưng, “Đừng lo lắng, không có quan hệ gì với anh.”

Anh sở dĩ kích động ra tay với Ninh Nhật như vậy, không phải bởi vì đối phương khiêu khích, chỉ có điều muốn đòi lại công đạo cho chính mình lúc trước mà thôi.

Tề Thịnh lần thứ hai trầm mặc.

Hai người lần thứ hai không nói chuyện.

Mất mặt mà đợi nửa ngày, ngay tại thời điểm Bùi Vận không nhận được muốn chủ động nói ngủ ngon, đầu bên kia điện thoại truyền đến một âm thanh khác với Tề Thịnh thế nhưng lại rất quen thuộc: “A Thịnh, đang cùng ai gọi điện thoại?”

Bùi Vận cả người chấn động.

“Không có gì, ” Micro tựa hồ được che đi, vẫn có âm thanh Tề Thịnh mơ hồ truyền đến, “Em đi nghỉ trước đi.”

Bùi Vận không tiếp tục nghe, đem điện thoại di động giơ lên trước mặt, nhìn kỹ một chút tên trên màn ảnh, chậm rãi đè xuống nút tắt máy.

Thuận tay ném tới một bên, Bùi Vận đi tới bên giường, xuyên thấu qua cửa sổ pha lê nhìn khu chung cư gần trong gang tấc lại không ở được bao lâu, gương mặt phản chiếu lên cửa kính, cau mày cẩn thận xoa xoa.

Diện mạo vốn dĩ không đẹp như Phan An, còn tăng thêm vết sẹo, giờ thì tốt rồi, cơ hồ gương mặt gần như bị hủy

Thế nhưng ngược lại vốn cũng không đẹp để, dù có phá thêm đi nữa cũng không có gì.

Đâu giống người nào đó gương mặt yêu kiều bị đánh đến mức sưng mặt sưng mũi.

Bùi Vận nghĩ, thờ ơ cười cười, ngáp một cái nằm lại trên giường, che mặt tiến vào trong chăn.

Hết chương 20.

21. Chương 21

Nào nghĩ tới sáng ngày thứ hai Bùi Vận mới vừa mở mắt ra, liền cảm thấy gương mặt có chút biệt nữ.

Trước một đêm trên mặt xanh tím sưng tấy, trải qua một đêm triệt để phát huy, làm cho anh muốn có biểu cảm cũng khá là khó khăn.

Vì vậy anh đành phải kiên trì gọi điện thoại cho tổ trưởng xin nghỉ.

Tổ trưởng không có nhận, nửa ngày mới gửi tới tin nhắn: “Đang có cuộc họp, cậu ở văn phòng chờ tôi.”

Bùi Vận đột nhiên cảm thấy không ổn.

Anh mang gương mặt sứt mẻ chạy tới công ty, tổ trưởng đã ngồi ở trong văn phòng chờ anh ở đó.

Hai người mới vừa gặp mặt liền nghe đến tiếng hét phẫn nộ của tổ trưởng: “Bùi Vận! Tôi vẫn cảm thấy cậu ở bên trong những nhân viên mới, xem như là người không sai, thế nhưng ngày hôm qua cậu phát thần kinh cái gì vậy?”

Bùi Vận sững sờ, theo bản năng liếc nhìn Triệu Tiểu.

Đối phương đang hướng anh hung hăng mà xua tay.

“Đang tiếp khách hàng còn cùng người khác đánh nhau, cậu cho rằng cậu bao nhiêu tuổi?! Nhờ ơn cậu ban tặng ngày hôm nay tôi bị lãnh đạo mắng suốt một buổi sáng, thành tích của tổ cũng vì cậu chịu ảnh hưởng, ngay cả đầu tôi cũng không nhắc lên được.”

Bùi Vận tự biết đuối lý, đành phải cúi đầu không lên tiếng.

“Khách hàng trách cứ cậu, yêu cầu cần phải xử lý cậu nghiêm chỉnh, còn nói tận mắt nhìn thấy là cậu động thủ trước!” Tổ trưởng càng nói càng kích động, “Chuyện này quả thật là hành vi cực đoan ác liệt! Quá không ra gì rồi!”

Bùi Vận không lên tiếng, nửa ngày mới miễn cưỡng nói: “Là lỗi của tôi.”

“Nhận sai cũng vô ích, ” Thấy đối phương cuối cùng cũng coi như thái độ hài lòng tổ trưởng khẩu khí cũng hòa hoãn chút, “Xe của khách hàng bị tổn thất, trừ vào tiền lương của cậu, cụ thể xử lý kỷ luật lãnh đạo còn đang thương lượng. Ngày hôm nay cậu đừng đi ra ngoài, nhiệm vụ tôi giúp cậu sắp xếp cho người khác.”

Vì vậy Bùi Vận ngồi một chỗ không hề động đậy mà ngồi một ngày, sự tình ở giữa đám đồng nghiệp đồn dập truyền ra, đánh giá anh đủ loại ánh mắt đều có, anh chỉ làm như không thấy.

Mãi đến tận khi gần lúc tan việc, tổ trưởng vẫn chưa xuất hiện, người của bộ nhân lực lại cầm xấp tài liệu tìm tới: “Rất xin lỗi, căn cứ hợp đồng lao động pháp quy xác định, nhân viên vi phạm nghiêm trọng điều khoản, công ty có thể bất cứ lúc nào giải trừ hợp đồng lao động.”

“Xin đem thẻ công tác của cậu, điện thoại di động cùng vật phẩm tương quan khác, giao đến phòng nhân sự.”

Tuy rằng cũng ôm tâm lý may mắn, mà kết quả như thế cũng ở trong dự liệu, Bùi Vận bình tĩnh mà nghe xong, cũng không tranh luận, chỉ đứng lên bắt đầu thu dọn đồ đạc.

“Ngoại trừ tiền bồi thường cho khách hàng, lương còn lại của cậu công ty vẫn đúng hạn trả cho cậu.”

Đối phương từng bước nói xong, liền ôm đồ vật rời đi.

Bùi Vận vác ba lô lên, nhìn xung quanh.

Triệu Tiểu hôm nay làm ca tối, giờ khắc này đang là thời gian bữa tối ở bên ngoài đi ăn cơm. Đối với việc chia tay đồng nghiệp, nhóm công nhân viên kỳ cựu lạnh lùng không thèm để ý, ngay cả một người chào hỏi cũng không có.

Bên ngoài trời u u ám ám, rồi lại cố tình đèn đường lại không bật, thời điểm hoàng hôn ngọt ngào tối tăm, ngay cả tầm mắt cũng không rõ ràng.

Bùi Vận chết lặng từng bước một xuống lầu, mãi đến tận khi một cơn gió thổi tới, cảm giác mát mẻ làm cho anh co rúm lại hạ, mới nhớ tới áo khoác của mình thật giống như nhét vào ghế dựa công ty.

Kỳ quái, làm sao phẳng phát đột nhiên liền trở gờm rồi, lạnh thành như vậy.

Dù sao cũng là vì bị khai trừ, luôn cảm thấy lên lầu không có mặt mũi gì. Bùi Vận chà xát tay, theo thói quen sờ túi, nghĩ đến điện thoại di động công việc đã phải giao nộp, liền móc điện thoại di động của chính mình ra, gọi cho Triệu Tiểu.

Cố tình không có người nghe.

Bùi Vận mất mặt mà sờ mũi một cái, đành phải buồn bực ngán ngấm mà nghe tiếng chuông nhạc chờ vang lên.

Thời điểm nghe đến một câu khiến anh ngẩn ra, bỗng nhiên cúp điện thoại, lại lần nữa gọi trở lại, lần thứ hai giống như tỉ mỉ xác nhận mà nghe lại một lần.

Sau đó anh không khỏi nở nụ cười.

“A lô? Anh Bùi?” Triệu Tiểu mới vừa nhận điện thoại, lớn giọng ồn ào, “Vừa nãy tôi đi vệ sinh! Không kịp nhận. Làm sao vậy? Có chuyện gì? Lãnh đạo nói thế nào?... Anh Bùi? Nói chuyện với anh a!...”

Âm thanh ở bên tai dần dần mơ hồ, Bùi Vận lui hai bước, vô lực dựa vào trên cột điện.

Trên mặt đột nhiên có cảm giác ươn nhẹp, anh giơ tay lên, lung tung lau một cái ——

Bàn tay dính đầy chất lỏng lạnh lẽo.

“Chỉ nguyện có trái tim một người, bạc đầu không phân ly.”

“Lời này rõ ràng đang cười nhạo chính mình cô đơn.”

Hết chương 21.

22. Chương 22

Bùi Vận tắt điện thoại di động, ở trong nhà trọ nằm một ngày hai đêm.

Sau đó anh đi ngân hàng lấy một chút khoản để dành, bắt đầu tìm nhà ở mới xung quanh.

Quê hương đã trở về không được, tại cái thành phố này sinh sống hơn mười năm, anh từ lâu đã quen thuộc nơi này, sẽ không muốn lại dễ dàng biến động.

Hướng chi nơi này còn chứa đựng phần lớn ký ức trọng yếu trong đời anh.

——

Vô luận tốt đẹp hoặc là bi ai, đều là do nhân sinh tạo thành.

Nói đến cũng không biết có phải người xui xẻo đến cảnh giới nhất định sẽ đổi vận hay không, tìm nhà ở thuê cũng gặp phải vận may, không nghĩ tới sẽ tìm được một căn phòng ra dáng.

Nằm trong khu chung cư mới, tầng 24, sạch sẽ thoáng mát, bố trí đầy đủ. Tuy rằng vị trí địa lý hơi khó di chuyển, thế nhưng cũng rất yên tĩnh, giao thông cũng khá là thuận tiện, hoàn mỹ đến mức quả thực không thể xoi mói.

Đương nhiên quan trọng nhất là, tiền thuê nhà tiện nghi.

Bùi Vận quả thực không tin tưởng chuyện tốt này sẽ rơi xuống trên người mình, ở xung quanh nhìn một vòng mới không thể tin hỏi chủ nhà trọ dẫn anh đến xem nhà ở: “Ngài nói giá cả, có phải hơi thấp không?”

Chủ nhà trọ thở dài: “Cậu có thể đến ở rồi hãy nói.”

Nói xong người đó lắc đầu để cho Bùi Vận một cái bóng lưng, hiển nhiên không muốn nhiều lời.

Bùi Vận không khỏi run lập cập.

Ở trong ý thức nông cạn của anh, địa phương tiện nghi tốt như vậy phối hợp với câu nói kia của chủ nhà trọ, khiến anh nghĩ tới khả năng duy nhất chỉ có: Phòng này có chuyện ma quái.

Thế nhưng chuyện ma quái cũng phải trước tiên ở lại, nhà trọ tuy rằng tiện nghi hơn so với khách sạn, nhưng là anh không chịu nổi mỗi ngày tiêu tiền như thế.

Vì vậy Bùi Vận không làm sao xoắn xuýt, liền quyết đoán cùng chủ phòng ở ký hợp đồng, lại vội vàng trở về nhà trọ, thanh toán tiền đặt cọc, mang theo hết thấy gia sản, mệnh mông cuồn cuộn chờ tới.

Nhà này có là hai phòng ngủ một phòng khách, trong đó một gian đã có khách trọ, cửa phòng vẫn luôn khoá chặt.

Vì vậy Bùi Vận rất tự giác bắt đầu thu dọn một gian khác.

Thu dọn xong, bất tri bất giác m đã đến buổi tối. Dem giường chiếu cơ bản thu thập đại khái, bốn ba mét mỗi một ngày, Bùi Vận nằm xuống giường, ngay cả khí lực ăn cơm cũng không có, lại mơ mơ màng màng nhắm mắt.

Sau đó anh lại bị tiếng vang của vật nặng cực lớn rơi xuống đất đánh thức.

Mộng đẹp bị quấy, Bùi Vận giật mình một cái từ trên giường nhảy dựng lên, kết quả phát hiện thanh âm kia là bắt nguồn từ thùng đựng hành lý nặng nề của mình cùng sàn nhà tiếp xúc thân mật.

Chỉ có điều vào lúc này thùng đựng hành lý đã bị người nào đó ném tới trong phòng giống như ném rác thải, có vài thứ còn từ bên trong rơi ra, tán loạn trên mặt đất.

Một chuỗi âm thanh xa lạ của một người đàn ông vang lên, âm sắc từ tính trong sáng, tuy rằng rõ ràng dẫn theo tức giận, có thể nghe vào cũng rất là động nhân: “Mới tới, đồ vật của chính mình thu cẩn thận, đừng vứt lung tung.”

Bùi Vận xoa xoa đôi mắt mới vừa tỉnh còn không rõ ràng, đi tới phòng khách, lúc này mới thấy chủ nhân của thanh âm.

Đẹp đẽ.

Đây là Bùi Vận trong đầu nổi lên từ ngữ duy nhất có thể hình dung một người.

Anh xác thực xưa nay chưa từng thấy một người đàn ông nào xinh đẹp như vậy, mặc dù trong ấn tượng tương mạo đẹp đẽ đều thuộc về Tề Thịnh hoặc Ninh Nhật, thế nhưng đứng trước mặt người này cũng chỉ có bái phục chịu thua.

Chiều rộng của vai eo nhỏ chân dài, phối hợp vừa đúng, da dẻ trắng nõn ngũ quan tinh xảo, tóc đen lại để rất dài, buộc ở sau ót, một luồng khí tức nghệ sĩ phả vào mặt.

Trên người đối phương có một cổ mùi rượu dày đặc, khiến hai má cũng hơi ửng hồng, thế nhưng ánh mắt sắc bén thanh minh, không có yếu sắc một chút nào.

Bề ngoài âm nhu xen lẫn bên trong kiên cường, tỏa ra một sức hấp dẫn không thể chối từ.

“Nhìn sững sờ?” Người kia đánh giá anh, lại lạnh lùng mở miệng, ngữ điệu bình thản, tựa hồ đã quá quen với chuyện đó.

Còn đang sững sờ liền bị chọc thủng, Bùi Vận chủ động đưa tay ra: “Ngày hôm nay tôi mới vừa đến đây, sau này xin chiếu cố nhiều hơn. Tôi gọi Bùi Vận, anh tên gì?”

Anh ngược lại cũng không cảm thấy lúng túng, lòng thích cái đẹp mọi người đều có, nào có cái gì sai.

Kết quả người đàn ông không để ý anh tí nào, trực tiếp đi vào trong phòng mình, ầm một tiếng đóng cửa ngăn cách anh ở bên ngoài.

Bùi Vận đứng tại chỗ, mắt mặt mà xoa xoa vết sẹo trên mặt, lại nhìn một chút thùng đựng hành lý của mình bị đối xử thô bạo, nhận mệnh mà ngồi xổm xuống dọn dẹp.

Anh đột nhiên hiểu ra tâm ý trong lời nói của chủ nhà trọ.

Thế nhưng diện mạo đẹp đẽ chính là có đặc quyền, mặc dù nói năng rất không có lễ phép, thế nhưng anh cũng rất khó sản sinh ác cảm đối với người này.

Sáng ngày thứ hai thời điểm Bùi Vận tỉnh lại, bên cạnh một tia động tĩnh cũng không có, không biết là rất sớm ra cửa hay là vẫn còn trong mộng đẹp.

Bùi Vận suy nghĩ một chút, vẫn là thức dậy đi làm bữa ăn sáng.

Kết quả anh đang ăn, cửa cọt kẹt một tiếng mở ra, người đàn ông thay đổi bộ quần áo xinh đẹp gọn gàng đi ra, thời điểm nhìn thấy bữa sáng trên bàn ăn dừng một chút, cũng không khách khí với anh, tự mình

ngồi xuống dấp dấp đương nhiên bắt đầu hưởng dụng bữa sáng, ngay cả một chữ cảm ơn cũng không nói.

Sau đó trên mặt người đàn ông lộ ra một tia thần sắc quái dị.

Về mặt đó Bùi Vận cũng không xa lạ gì, lúc trước bất kể là Diệp Minh hay là Tề Thịnh làm đồ ăn, trong lúc ăn, anh cũng không tự chủ bày ra gương mặt này, ý nghĩa chính là

Ghét bỏ.

Mà người đàn ông vẫn là rất cổ động ăn sạch sành sanh, sau đó ưu nhã lấy giấy ăn lau miệng: “Tần Lê.”

Bùi Vận sững sờ, lúc này mới ý thức được người đàn ông đây là đang giới thiệu bản thân mình, nhanh chóng đưa tay ra: “Tần tiên sinh...”

Một chữ “Chào” chưa kịp nói ra khỏi miệng, Tần Lê đã đánh gãy anh, “Sau này nhà bếp thuộc về cậu, sẽ tốt hơn nếu như chúng ta ăn cơm tại nhà, cơm do cậu làm.”

“ ... ”

“Phòng của tôi, tôi tự mình phụ trách, cậu không thể tùy tiện vào, phòng của cậu loạn thành ổ heo tôi cũng sẽ không quản. Thế nhưng phòng khách là khu vực công cộng, cậu nhất định phải quét dọn sạch sẽ, không thể để đồ vật lung tung.”

“ ... ”

“Còn có, cuộc sống riêng không can thiệp chuyện của nhau, thế nhưng muốn lên giường thì ra bên ngoài mượn phòng, đừng đem tình nhân mang về qua đêm.”

Bùi Vận bị thái độ của đối phương nói chuyện này rất tự nhiên, không khỏi sững sốt một chút, nửa ngày mới hỏi: “Những thứ này là cái gì?”

“Đây là quy củ điều kiện ở chung của chúng ta.” Tần Lê nói một cách thông thuận.

Bùi Vận đang suy nghĩ điều kiện bất bình đẳng như vậy có thể nào gọi là quy củ, lại nghe đối phương dù bận vẫn ung dung hạ xuống đòn sát thủ: “Tiền thuê nhà của cậu sở dĩ rẻ như vậy, là bởi vì có hơn một nửa đều là tôi gánh chịu.”

“ ... ”

Vì vậy Bùi Vận chỉ có thể nhận mệnh gật gật đầu.

Tần Lê ăn điểm tâm xong liền đi ra cửa, Bùi Vận mở ra điện thoại di động mấy ngày chưa đụng, liền tiếp tin nhắn như ong vỡ tổ hiện ra, suýt chút nữa khiến hệ thống hỏng mất.

Tin nhắc nhắc nhở: dãy số XX tại thời gian XX gọi ngài XX lần.

Một chuỗi chữ số thuộc về Diệp Minh, mà một chữ số khác dù anh chưa từng lưu vào, thế nhưng vẫn cứ đọc lâu lâu.

Chần chờ hồi lâu, Bùi Vận vẫn là bấm điện thoại Diệp Minh.

Đầu kia rất nhanh kết nối, âm thanh Diệp Minh lo lắng truyền đến: “Anh Bùi! Đúng là anh, mấy ngày nay anh đi nơi nào? Anh có biết không gọi được cho anh em đều sắp vội muốn chết không! Gọi số điện thoại kia thì người ta nói anh đã nghỉ việc, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Bùi Vận thở một hơi, quả thực muốn cảm ơn đồng nghiệp ít nhất còn giữ lại bộ mặt cho anh.

“Công tác phạm vào chút sai lầm, ” Bùi Vận tận lực hời hợt nói, “Đương nhiên phải tự mình gánh chịu hậu quả.”

“Công việc này không làm cũng được! Suốt ngày bị người ta coi như giúp việc mà sai khiến, kiếm tiền vất vả như vậy thì đừng làm nữa, em cũng sắp không nhìn nổi rồi.”

Diệp Minh ồn ào: “Vậy anh bây giờ ở nơi nào? Em muốn đến thăm anh! Gần đây em mới học được nấu được món ăn mới!”

“Mới vừa dọn tới thôi, ” Bùi Vận nhu nhu thái dương, “Anh đang tìm công việc mới, tìm được nói cho em.”

“Vậy cũng được, biết đến anh không có chuyện gì là tốt rồi. Lúc trước làm em sợ muốn chết!” Diệp Minh oán trách, đột nhiên nói, “Đúng rồi anh Bùi anh và Tề tổng làm sao vậy? Anh ấy đến tìm em hỏi tin tức của anh.”

Bùi Vận cầm điện thoại di động tay khẽ run lên, liền không khỏi cười khổ, âm thầm phỉ nhổ bản thân một lần.

Quả thực thật không có tiền đồ, rõ ràng không nên nhớ tới, nhưng là liền nghe đến cái tên kia, vẫn là không khống chế được khiếp đảm.

“Anh không phải là cùng anh ấy ở cùng nhau sao? Tại sao lại muốn rời đi?” Diệp Minh còn nói, “Làm cho Tề tổng lo lắng như vậy, anh ấy thực sự rất quan tâm anh.”

“Anh không muốn làm phiền đến người ta nữa mà thôi, cũng không phải kế hoạch lâu dài a.” Bùi Vận tận lực khiến âm thanh bảo trì tự nhiên, “Nếu như anh ta tiếp tục...”

“Phiền phức ở đâu? Anh Bùi anh thực sự là... Người ta có ý tốt anh cũng không dám tiếp thu, chỉ lo người ta thiệt thòi.”

Diệp Minh dùng sức mà phản bác, lại nói tiếp, “Bất quá hai ngày nay anh ấy không hỏi nữa.”

Hết chương 22.

Lời edit: Bùi Vận dứt khoát như vậy, chỉ khổ Tề Thịnh thôi, bắt đầu con đường truy thê dài đằng đẳng.

23. Chương 23

Mấy ngày kế tiếp, Bùi Vận đều đang tìm việc làm... đá chìm biển lớn... thì cũng có một ngày phải ngoi lên mặt nước.

Tuy nói ở trong nhà chờ tin tức tuyển dụng, nhưng anh vẫn như cũ không rõ quy luật nghỉ ngơi cùng công việc của người bạn cùng phòng.

Khi thì đi sớm về trễ, khi thì đi muộn về sớm, khi thì thẳng thắn đóng cửa không ra...

Thế nhưng chỉ cần Tần Lê ở nhà, dù cho cửa phòng đóng chặt, thời điểm anh làm xong cơm nước đối phương đều sẽ đúng giờ mở cửa xuất hiện, mang theo một mặt biểu tình miễn cưỡng ăn hết phần thức ăn thuộc về mình.

Điều này làm cho Bùi Vận thỉnh thoảng hoài nghi khứu giác của đối phương quả thực được trời cao chăm sóc.

Mãi mới chờ đến thứ sáu, thành phố A mở ra một cuộc tuyển chọn công nhân viên lớn.

Bùi Vận ở trong một đám sinh viên mới tốt nghiệp cấp thiết tìm việc làm, tiến vào nơi tuyển dụng, buổi họp tuyển dụng rộn ràng làm cho anh cảm thấy được bọn họ tựa như thịt heo treo lơ lửng chờ người khác tới mua, được đơn vị tuyển mộ lựa chọn tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng liền mệt mỏi đi về nhà.

Lúc vào cửa đã sắp đến một giờ trưa, Tần Lê đang ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, thấy anh trở về ngay cả đầu cũng không động dấy: “Lại thất bại?”

Bùi Vận lúng túng gãi gãi đầu: “Đúng a, tay trắng trở về.”

Tần Lê lúc này mới nghiêng người sang, nhìn anh chăm chăm một chút, giơ tay ở giữa không trung miêu tả diện mạo của anh: “Bộ dạng quá mức bình thường.”

“ ... ”

“Còn ăn mặc quê mùa như thế.”

“ ... ”

“Đáng đời không tìm được.” Tần Lê mạnh mẽ mà tổng kết.

“Tôi cũng không phải đi làm người mẫu.” Bùi Vận cúi đầu nhìn một chút áo sơ mi đang mặc trên người, tốt tính mà cười cười, cũng không tính toán với đối phương, cởi áo khoác treo lên, “Anh đã ăn cơm chưa? Tôi đi làm cơm.”

Tần Lê nhìn phản ứng của anh không lên tiếng, ánh mắt lóe lên vẻ kinh dị.

Chờ Bùi Vận bưng cơm nước bỏ lên trên bàn, mới vừa quay người lại, chỉ thấy một bộ âu phục đón đầu đập tới.

Anh sững sờ, theo bản năng mà tiếp được, đối diện Tần Lê biểu tình cứng rắn “Tôi tìm được trong tủ quần áo, mặc cũng lâu rồi, cậu cầm lấy đi, lần sau đi phỏng vấn thì mặc cái này.”

Bùi Vận đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó vội vàng khéo léo từ chối: “Không cần không cần. Anh có ý tốt tôi nhận, thế nhưng e sợ không thích hợp...”

“Thích hợp?” Tần Lê cười lạnh, “Cậu muốn làm sao thích hợp? Tôi đi Paris đặt may cho cậu một bộ nhé? Quần áo của tôi cậu còn ghét bỏ hay sao?”

Bùi Vận nhìn bằng mặt của người này, không khỏi cũng cùng giương lên khóe miệng.

Anh thực sự cảm thấy được, cái tên trước mặt này tuy rằng bộ dạng luôn cao cao tại thượng, giống như loài không tước kiêu ngạo, thế nhưng bên trong lại ôn nhu ấm áp xen lẫn một chút biệt nữ.

(Biệt nữ: nghĩ một đằng miệng nói một nẻo, thích che giấu ý nghĩ thật sự trong nội tâm bằng thái độ, hành động đi ngược với điều mình nghĩ)

Phản ứng này khiến Tần Lê không giải thích được lườm anh một cái, tự mình ngồi vào trước bàn bắt đầu ăn phần cơm của mình, sau đó theo thường lệ lưu lại một bàn tàn tạ cho anh thu thập.

Ngày thứ hai anh vẫn là mặc âu phục Tần Lê đi tuyển mộ.

Không thể không nói, ánh mắt Tần Lê thật là không tệ. Quần áo mặc ở trên người tuy rằng anh luôn cảm thấy xa lạ một chút, mà hình thức cùng phong độ, xác thực khác xa âu phục không có nề nếp lúc trước của anh.

Xí nghiệp tuyển mộ cơ bản vẫn là mấy công ty lần trước, liền tại thời điểm Bùi Vận không tìm được nhà nào thích hợp, dự định đơn giản rời đi sớm, đột nhiên có âm thanh hô to: “Sư phụ!”

Bùi Vận cảm thấy được thanh âm này có chút quen tai, dừng lại bước chân nhìn xung quanh bốn phía, không thấy người quen, vì vậy vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Không ngờ bả vai anh bị người nào đó dùng lực vỗ một cái, khuôn mặt quen thuộc xuất hiện ở trước mắt, lại gọi: “Sư phụ!”

Bùi Vận ở trong não tìm tòi, mới nhớ tới người này thật giống như là vị khách hàng xe bị chìm ngày ấy, hai người đã từng có cuộc gặp gỡ ngắn ngủi, Đồng Được.

“Sư phụ tại sao anh lại ở chỗ này?” Đồng Được hưng phấn nói, “Chuyện lần trước còn chưa tới cảm ơn anh! Gần đây thế nào? Có bận bịu lắm không?”

Bùi Vận cảm thấy đến vấn đề của đối phương thực sự không cần phải trả lời, chỉ đơn giản khách khí nói: “Không có gì, tôi đã nghỉ việc.”

“Ồ...” Đồng Được lộ ra biểu tình vạn phần đáng tiếc, “Vậy hôm nay anh là đến tìm việc làm?”

Bùi Vận gật đầu một cái.

“Vậy đi công ty chúng tôi thử xem?” Đồng Được nói xong, nhiệt tình lôi kéo anh liền đi.

Đến địa điểm Bùi Vận ngược lại thật sự là lấy làm kinh hãi, chuyên khu VIP, sân bãi thuê vị trí rất lớn, bảng hiệu to lớn lóe sáng rực rỡ cực kỳ nổi bật, so với khu vực các công ty nhỏ khác quả thực không có cách nào đánh đồng, có thể thấy được công ty này ra tay thật sự xa hoa. Ngay cả TV màn hình lớn bên cạnh đang phát phảng phất tuyên dương một chủ đề:

Lão tử có tiền, lão tử rất có tiền!

Lúc trước anh còn thử nghiệm đi vào xem, nhưng lại bị sức mạnh quá to lớn đánh gãy không dám tiếp tục tiến lên.

“Đến đến đến, ” Đồng Được lôi cánh tay của anh, chen qua đám người nóng lòng muốn thử, đi thẳng tới đằng trước một người ngồi ở đó là một người phụ nữ phục trách tuyển chọn, “Chị Hình, đây là anh em của tôi, chị nhẹ tay chút nha.”

“Cậu từ đâu tới nhiều anh em như vậy?” Người được Đồng Được xưng là chị Hình, nguyệt hấn một cái, “Cả ngày nhẹ tay nhẹ tay, nghĩ cũng không nghĩ đến bộ phận nhận sự của chúng tôi cũng rất khó khăn a.”

Lời tuy nói như vậy, người phụ nữ vẫn là dời ghế dài lại đây đưa cho Bùi Vận, “Cậu ngồi xuống trước.”

“Chị Hình ” Đồng Được cười hì hì cười, “Người anh em này của tôi là người tốt, chị xem vị trí trợ lý giám đốc...”

Chị Hình không để ý đến hấn nữa, chỉ là hướng về Bùi Vận đưa tay ra: “CV đâu để tôi xem một chút.”

CV của Bùi Vận kỳ thực rất là đơn giản, không có hoa lệ trang trí, chỉ đơn giản là một bản viết tay hết sức bình thường.

Chị Hình nhìn xuống, đột nhiên nói: “Cậu có một phần CV rất đẹp.”

Lần đầu tiên trong đời được người ta tán dương như vậy, Bùi Vận nhất thời thụ sủng nhược kinh.

“Tốt nghiệp đại học A, ” Chị Hình nhú mày lại, “Tốt nghiệp trường đại học trọng điểm như vậy, tại sao mấy năm trước công tác từng trải đều là làm việc vặt, chưa từng làm công tác chuyên nghiệp sao?”

Bùi Vận gãi gãi đầu, ngoan ngoãn mà đáp: “Lúc trước không có bằng tốt nghiệp, rất nhiều công ty không cho vào.”

“Kì thi tốt nghiệp không thông qua?”

“... Không phải, ” Bùi Vận do dự một chút, “Bằng tốt nghiệp gửi lại ở trường học. Học phí không đóng đủ, hai năm trước mới...”

“Đại học A, đối với sinh viên khó khăn, không có chính sách trợ giúp hoặc là quyên góp sao?”

Bùi Vận thân thể cứng đờ, mới hơi có chút khó khăn đáp: “... Không liên quan tới trường học, là nguyên nhân của tôi.”

Chị Hình cũng không truy hỏi nữa, liền thay đổi đề tài: “Lúc trước làm việc vất vả cũng có thể làm tới mấy năm, thế nhưng công việc gần đây chỉ làm được nửa năm, tại sao nghỉ việc?”

Bùi Vận liền cứng đờ, cảm thấy được người phụ nữ trước mặt này thực sự là lợi hại đến cực điểm.

Nhìn qua ngược lại là dịu dàng lễ độ, thế nhưng những câu hỏi đặt ra lại đơn giản đi đúng vào trọng tâm.

Nhận mệnh mà thở dài, anh vẫn là chân thực mà nói: “Công việc xảy ra sai sót.”

“Sai lầm gì?”

“...Trong lúc làm việc xảy ra tranh chấp với người khác.”

“Vậy theo hợp đồng công ty quy định, xác thực cần phải khai trừ.”

“... Đúng.”

Bên cạnh Đồng Dục lại phút chốc trợn to mắt, không thể tin hỏi: “Sự phụ, tính khí anh tốt như vậy, còn có thể cùng người khác đánh nhau?”

Bùi Vận đành phải lúng túng cười cười.

“Tôi nói chị Hình, chị đừng làm khó anh ấy!” Đồng Dục vỗ bộ ngực bảo đảm, “Anh em của tôi là người rất có trách nhiệm. Khẳng định có hiểu lầm gì! Tôi...”

Bùi Vận đôi môi khẽ nhúc nhích, kéo ống tay áo của hắn một cái ra hiệu không cần vì mình nói chuyện, trầm thấp nói: “Cảm ơn.”

Nhìn dáng dấp này phỏng vấn e sợ lần thứ hai vô vọng, cũng không đáng gây thêm phiền phức cho Đồng Dục. Đồng Dục chỉ gặp mặt anh một lần, thế nhưng lại tin tưởng anh không có lý do như vậy, anh đã cảm thấy vô cùng cảm kích.

“A? Cái gì?” Đồng Dục không nghe rõ, cúi người dùng tai phải để sát vào bên miệng anh, “Sự phụ, anh muốn nói cái gì?”

Kết quả hắn mới vừa cúi người xuống, một người đàn ông hào hoa phong nhã đeo kính mắt đi tới phía sau

chị Hình: “Đồng quản lý.”

Tuy rằng người đàn ông nhìn qua ôn hòa lại khiêm tốn, Đồng Được lại nghiêm túc đứng thẳng lên, mang ra một tia đề phòng: “Nhâm quản lý, anh tới làm cái gì?”

“Đang phỏng vấn?” Nhâm quản lý nói, thuận lợi cầm lấy CV trên tay chị Hình lật qua lật lại.

“Đúng a, ” Chị Hình nhún nhún vai, “Xem điệu bộ của Đồng quản lý, tựa hồ rất muốn tuyển dụng cậu thanh niên này.”

“Phía tôi bên này vừa vặn thiếu người có thể tin được, ” Đồng Được cười hắc hắc, “Trùng hợp lại đụng phải...”

“Nếu tin cậy thì đừng chọn, ” Nhâm quản lý khép lại CV, hướng Bùi Vận ra hiệu, “Cậu theo tôi lại đây, bộ ngành của tôi có thi vòng hai.”

“Cái gì?” Đồng Được suýt chút nữa nhảy ra cao ba thước, “Nhâm Tuyên anh lại cùng tôi cướp người?!”

“Người quen không được làm đồng nghiệp, Đồng quản lý đừng quên quy định của công ty.” Nhâm Tuyên bỏ lại một câu như vậy, cũng không phản ứng Đồng Được tức giận thở phì phò, liền ra hiệu Bùi Vận đuổi tới.

Bùi Vận không nhúc nhích.

Nhâm Tuyên nhìn hành động của anh, trong mắt chợt loé lên tán thưởng, lại ôm cánh tay lạnh lạnh hỏi: “Làm sao? Không muốn công việc này?”

Bùi Vận vẫn là không nhúc nhích, chỉ đứng tại chỗ nhìn Đồng Được.

Tuy nói có thi vòng hai khiến anh không khỏi kích động, thế nhưng dù sao anh là do Đồng Được mang đến, bỏ lại đối phương cùng người khác đi phỏng vấn như thế, tựa hồ luôn có điểm không còn gì để nói.

“Sư phụ anh mau đi cùng anh ta đi!” Đồng Được đẩy Bùi Vận một cái, “Tên kia tuy là người thất đức, thế nhưng rất có năng lực.”

Trên miệng tâm lý nói tới rộng lượng cuối cùng là có chút không cam lòng, hắn liền hung tợn lắm bầm một câu: “Năm xưa bắt lợi, oan gia ngõ hẹp!”

Kết quả Nhâm Tuyên cũng không để ý tới hắn, cũng không quay đầu lại rời đi, lưu lại Đồng Được đứng tại chỗ đầy bụng tức giận, chỉ ném cho hắn cái bóng lưng lạnh như băng.

Ở một bên phòng nghỉ ngơi hai người vừa ngồi xuống, Nhâm Tuyên đơn độc phổng vắn, trong nháy mắt liền rút đi đôi chột gay gắt vừa nãy cùng Đồng Được, ở trong mắt Bùi Vận xem ra quả thực ôn nhu thiện lương giống như thay đổi gương mặt khác.

“Cảm tạ cậu ngày hôm nay thu xếp công việc bớt chút thì giờ đến đây nhận phỏng vấn.”

“... Nhâm quản lý khách khí.”

“Cậu cảm thấy năng lực của cậu, trong công việc lúc trước có phát huy được toàn bộ hay không?”

Bùi Vận tránh nặng tìm nhẹ mà đáp: “Năng lực là không có cực hạn.”

“Không sai. Công việc trợ lý này, rất nhiều chuyện hỗn tạp, sẽ liên lụy tới rất nhiều người. Cậu cảm thấy cậu có thể thích ứng khi làm phụ tá cho tôi hay không?”

“Tôi sẽ dốc hết toàn lực.”

Nhâm Tuyên đẩy kính mắt một cái, “Thế nhưng từ khi cậu tới đến bây giờ, cậu không dám nhìn thẳng con mắt của tôi, mặt luôn hướng về phía bên phải, là cảm thấy được vết sẹo trên mặt không thích hợp đối diện với người khác sao? Như vậy tôi làm sao tin tưởng, cậu có năng lực giao tiếp với người khác.”

Đột nhiên xuất hiện vấn đề bén nhọn Bùi Vận lần thứ nhất thống hận thói quen nhỏ nhen này của bản thân, đồng thời cảm giác ý nghĩa trong nháy mắt lúc nãy sai vô cùng.

Vị Nhâm quản lý trước mặt này, đại khái ôn nhu chỉ có bề ngoài mà thôi.

“Nơi này, ” Bùi Vận thẳng tắp nhìn về phía đối phương, chỉ chỉ mặt của mình, bình tĩnh nói, “Là tai nạn xe cộ tạo thành, tôi chỉ theo bản năng phòng ngừa, sợ lần thứ nhất nói chuyện đối phương sẽ sản sinh kinh hãi, cũng chỉ là theo thói quen tránh đi.”

Nhâm Tuyên cho tới giờ khắc này, đôi môi mới chậm rãi câu lên: “Liên quan tới đãi ngộ, cậu có yêu cầu, hoặc là vấn đề gì hay không?”

“... Không có.”

“Cậu trở về đi thôi, ” Nhâm Tuyên đứng lên, cùng anh lễ phép nắm tay, “Quay lại tôi sẽ cùng phòng nhân sự thương lượng một chút lương bổng, sau đó liên hệ với cậu.”

Bùi Vận ngăn ra: “Tôi có thể coi là, tôi đã được nhận không?”

Nhâm Tuyên khẽ mỉm cười, biểu tình lại khôi phục lại lúc trước không lộ ra vẻ gì: “Cậu có thể chờ điện thoại của tôi.”

Thời điểm đi ra Bùi Vận vẫn có chút hoảng hốt.

Nhân sinh kỳ ngộ vĩnh viễn không hề có điềm báo trước, không nghĩ tới lại gặp phải tình huống bất ngờ như vậy, đã từng trong lúc lơ đãng nhận thức một người, người đó lại giúp mình khó khăn lớn như vậy.

“Anh ta nói thế nào?” Chờ ở cửa Đồng Dược vội vàng chào đón.

“Nói tôi chờ điện thoại của anh ta.”

“OK!” Đồng Dược vỗ tay một cái, hiển nhiên đối với phương thức nói chuyện của Nhâm Tuyên hiểu rõ vạn phần, “Đó chính là đã chấm anh!”

Dứt lời còn nhiệt tình ôm anh một cái: “Hoan nghênh đồng nghiệp mới!”

Hết chương 23

Lời edit: Tần Lê lạnh lùng như vậy, cũng là do quá khứ gây ra. Chuyện của Tần Lê sẽ được nói đến trong phiên ngoại nhé. Đây là nhân vật tôi thích nhất sau cặp đôi chính.

Hint của Đồng Dược và Nhâm Tuyên bay ngập trời, oan gia ngõ hẹp a.

24. Chương 24

Đối xử với ân nhân kiêm quý nhân của mình có thể nào không có điều biểu thị, mất thấy buổi trưa gần tới, Bùi Vận nhanh chóng hướng Đồng Dược đưa ra lời mời cùng ăn bữa cơm.

Có cơm ăn Đồng Dược một cái liền sáng khoái đáp ứng.

Bùi Vận cũng không khách sáo cũng không nói lời dài dòng gì đó, chỉ là hành động bằng cách tìm nhà hàng gần đó mời Đồng Dược ăn cơm.

Sau đó toàn bộ thời gian cơm trưa, anh đều nghe Đồng Dược oán giận vị thủ trưởng anh sắp phải đối mặt.. Nhâm Tuyên... Đồng Dược nói hắn có thể nhìn ai nhưng tuyệt đối không thể nhìn Nhâm Tuyên.

Tuy rằng không biết có phải là ảo giác của anh hay không, hai người này không giống như là cùng tồn tại thâm cừu đại hận gì đó, ngược lại càng giống oan gia ngõ hẹp hơn.

Bùi Vận nhanh chóng lắc lắc đầu, để cho mình vứt bỏ loại ý nghĩ không giải thích được.

Mãi đến tận khi hai người cơm nước no nê, sau khi Bùi Vận trả nợ Đồng Được lại cố ý gói thêm phần cơm nước, đổi mặt ánh mắt dò hỏi của Bùi Vận hần cười khan giải thích: “Tên kia hôm nay phụ trách tuyển mộ, e sợ giờ này còn không ăn cơm. Thuận tiện, thuận tiện...”

Bùi Vận suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Hai người tình cảm thật tốt.”

Được người ta quan tâm như vậy, cũng vẫn có thể xem là một niềm hạnh phúc.

“Làm gì có chuyện đó?” Đồng Được suýt chút nữa nhảy dựng lên, “Tôi là thương hại anh ta! Thương hại anh ta, hiểu không?”

Bùi Vận cười cười, cũng không cùng hắn tranh chấp, nhìn theo hắn đi về phía sân bãi tuyển mộ, chính mình ngồi xe bus về nhà.

Thời điểm trở lại vừa vặn gặp gỡ Tần Lê, nhìn thấy Bùi Vận mặc quần áo của mình chỉ câu lên khoe môi, đơn giản nhìn đối phương gật đầu một cái liền tự mình ra cửa.

Ở phòng khách buồn bực ngán ngẩm mà ngồi hai giờ, Bùi Vận rốt cục chờ đến điện thoại.

Chị Hình đến từ phòng nhân sự, nói chút hạng mục công ty cần chú ý, thông báo anh ngày kế đến công ty làm việc, còn cung cấp cho anh một phần đãi ngộ rất hợp lý.

Cúp điện thoại Bùi Vận dùng thời gian một phút tiêu hóa sự thật vận may đột nhiên xuất hiện, sau đó bấm dây số Diệp Minh.

Diệp Minh trong khoảng thời gian này thường thường liên hệ với anh, quan tâm tình huống anh tìm việc làm, thậm chí còn khờ dại đưa ra kiến nghị để cho anh đến công ty mình.

Anh làm sao có thể giải thích gút mắc giữa anh và Tề Thịnh, đành phải cười khổ lần nữa rồi đề tài, vào lúc này rốt cục có thể yên lòng báo tin vui.

Diệp Minh tại đầu kia nhảy nhót thông qua điện thoại cũng có thể cảm giác được một cách rõ ràng: “Quá tốt rồi anh Bùi! Đêm nay chúng ta phải chúc mừng một chút! Anh ở đâu? Em tới tìm anh!”

Bùi Vận chân chừ một lúc, vẫn là báo ra địa chỉ mình bây giờ.

Tần Lê xưa nay yêu yên tĩnh, thời điểm ở nhà tất nhiên là bất tiện mời người khác đến đây làm khách. Nhưng đối phương buổi chiều mới ra ngoài, chắc chắn sẽ giống lúc trước, đêm hôm khuya khoắt mới trở về.

“Được!” Diệp Minh hưng phấn đáp, “Em đại khái nửa giờ sau sẽ đến! Thuận tiện cho anh niềm vui bất ngờ!”

Bùi Vận lơ dềnh cười cười đáp lại, liền mở ra tủ lạnh nhìn một chút, thấy bên trong đồ ăn còn lại không nhiều, nghĩ thời gian còn sớm, định đi siêu thị gần đó mua sắm một phen.

Thời điểm đến siêu thị liền thuận tiện mua món ăn Diệp Minh thích ăn, anh mang theo bao lớn bao nhỏ một đồng đồ ăn đi về phía cầu thang, đột nhiên một chuỗi âm thanh trong trẻo xa xa vang lên: “Anh Bùi! Anh đã về rồi!”

Bùi Vận cong cong khóe miệng, theo tiếng nhìn sang.

Sau đó anh đột nhiên đứng lại, thân thể cứng đờ, có loại hoảng loạn tim đang đập giống như đột ngột dừng lại, cơ hồ coi bản thân xuất hiện ảo giác.

Anh thấy được Diệp Minh mang cho anh cái gọi là kinh hỉ.

Nói một cách chính xác ngược lại càng giống là kinh hãi.

Ở bên cạnh Diệp Minh còn đang nỗ lực phát tay, còn có một người đàn ông khác đứng lẳng lặng ở đó.

Tay của hắn cắm ở bên trong túi áo, áo gió màu đen phác họa ra thân hình thon dài, áo sơ mi trắng tấp, ngũ quan tuần lãng, phong độ phiêu phiêu.

Ánh tà dương chiếu vào trên người hắn, trước sau sức hấp dẫn như một, khiến cho người ta không dời nổi mắt.

Bùi Vận giật giật miệng lại không phát ra được thanh âm nào, trong đầu chỉ bị một cái tên hoàn toàn chiếm cứ ——

Thuộc về tên của người đàn ông này.

Tề Thịnh.

Bùi Vận viên mắt đột nhiên có chút ẩm ướt.

Chỉ có hai tuần lễ không gặp, ý niệm duy nhất của anh chỉ là —— anh thật sự rất nhớ người này.

Hết chương 24.

25. Chương 25

Bùi Vận âm thầm phỉ nhổ bản thân không có tiền đồ, lấy lại bình tĩnh, tận lực mà đi tới: “Tề Tổng lại có thời gian đại giá quang lâm, thật là có may mắn.”

“Tôi không yên lòng, muốn tới xem một chút.” Tề Thịnh cũng không để ý tới đối phương trào phúng, vẫn ôn hoà nói.

Vẫn luôn là hình tượng ôn nhu hoàn mỹ, giống như đeo mặt nạ không thể chê vào đâu được.

Kết quả biết rõ chỉ là câu khách sáo, trái tim trong lồng ngực vẫn là không không chế được đập nhanh một chút.

“Đúng đấy! Có em làm chứng!” Diệp Minh ở bên cạnh quả thực hết sức tận lực giữ gìn hình tượng cho ông chủ của mình, “Anh Bùi anh cũng không biết, anh nghỉ việc lại dọn nhà không có tin tức. Tề tổng rất lo lắng cho anh! Ngài ấy nói nếu như biết được tin tức của anh thì phải nói cho ngài ấy biết! Còn nói em không nên để cho anh biết, sợ anh cảm thấy áp lực.”

“...”

Bùi Vận đột nhiên có loại cảm giác đứa nhỏ chính mình nhọc nhằn khổ sở nuôi lớn, kết quả cùi chỏ ngược lại hướng người bên ngoài, lừa gạt anh.

“Đi thôi đi thôi, vẫn là lần đầu tiên đến nhà mới anh Bùi làm khách đây.” Diệp Minh hưng phấn từ Bùi Vận nơi đó tiếp nhận mấy túi đồ ăn, đi lên cầu thang.

Tề Thịnh thở ra một hơi, cũng nhắc chân đuổi tới, suy nghĩ một chút liền dừng lại, cầm lấy tay Bùi Vận.

Sắc mặt không thể bình thường hơn được, mơ hồ lộ ra tự tin, phẳng phất bình tĩnh sẽ không bị từ chối.

Không nghĩ tới Bùi Vận tay run một cái, giống như bị điện giật thu tay về

Chỉ vừa cảm thụ nhiệt độ trong nháy mắt liền trở nên lạnh lẽo, cánh tay Tề Thịnh cứng đờ, dừng lại mới hỏi: “Chán ghét tôi như vậy?”

Bùi Vận chỉ có cười khở: “Tề tiên sinh, chúng ta thật giống như không có quan hệ gì.”

“Ồ?” Tề Thịnh xa xôi mà nói, “Là em tự mình rời đi, tôi cũng chưa từng đồng ý.

Bùi Vận tim đập mạnh mẽ.

May mà lúc này Diệp Minh lên tiếng thay anh giải vây: “Anh Bùi! Tề tổng! Hai người làm gì vậy? Thang máy đến rồi!”

Tề Thịnh tựa hồ có chút tiếc nuối thở dài, Bùi Vận lại thở phào một cái, vội vàng bước nhanh đi tới.

Anh quyết định tách ra tất cả cơ hội cùng Tề Thịnh đơn độc ở chung.

Tề Thịnh nói chuyện xưa nay mặt không biến sắc hạ bút thành văn, nhưng anh biết rõ chỉ là thuận miệng nói như vậy, những nghe lại vẫn cứ hải hùng khiếp vía.

Tiếp tục như thế, không khéo anh sẽ bị bệnh tim.

Nào nghĩ tới trời không chiều lòng người nguyện, ở phòng khách ngồi xuống, Bùi Vận mới vừa rót nước, Diệp Minh cũng không biết có phải không chịu sai khiến hay không, bưng cốc nước liền nhanh như một làn khói chạy vào trong phòng Bùi Vận.

Còn e sợ cho thiên hạ bất loạn mà đóng cửa lại, tạo không gian cho hai người còn lại.

Bùi Vận nhận mệnh mà ở trên ghế sa lon ngồi xuống, bắt đầu suy tư tìm cái thời gian nào, giáo dục Diệp Minh một phen, chỉ có mấy ngày ngắn ngủi đã nghe theo người lạ.

Sau đó anh nghe đến âm thanh Tề Thịnh mềm nhẹ lại tự nhiên, không giống như người yêu vừa mới chia tay, lại giống như hai người bạn cũ thực sự đã lâu không nói chuyện: “Công việc đang làm rất tốt, tại sao đột nhiên lại nghỉ việc?”

“ ... ”

Không nghe trả lời Tề Thịnh cũng không vội vã, liền bổ sung: “Vì trốn tôi?”

“... Không có.” Bùi Vận sợ hấn hiếu lắm, ăn ngay nói thật, “Là bởi vì trong lúc công tác cùng... Cùng người khác phát sinh tranh chấp, trái với quy định của công ty.”

“Tại sao lại tranh chấp?”

Bùi Vận ngậm miệng một chút.

Tề Thịnh cũng không truy căn cứ để, lại hỏi: “Nghe tiểu Diệp nói, em tìm được công việc mới?”

Nhìn xem, có mấy ngày không gặp đã một câu Tiểu Diệp hai câu Tiểu Diệp gọi thân thiết như vậy. =)))

Bùi Vận âm thầm phỉ nhổ, vẫn là đáp: “Đúng, mới vừa xác định.”

“Rất tốt, ” Tề Thịnh nói, liền hướng bốn phía nhìn một vòng, “Nơi này... Hoàn cảnh ngược lại là rất tốt.”

Bùi Vận luôn cảm thấy khẩu khí kia nghe vào có chút kỳ quái, không biết đối phương trong hồ lô đang bán thuốc gì, đành phải hàm hồ đáp một tiếng.

“Một mình em sống ở đây?”

“Dĩ nhiên không phải, ” Bùi Vận cười cười, quả nhiên làm đại thiếu gia không biết củi gạo đất tiền, làm gì có chỗ nào giá thuê lại tiện nghi như vậy, “Tôi làm sao có thể tự mình trả tiền nhà.”

Tề Thịnh không nói nữa, buông xuống cái cốc trong tay.

Bầu không khí trầm xuống một chút, yên tĩnh có chút lúng túng.

Đến nửa ngày Tề Thịnh mới lên tiếng đánh vỡ trầm mặc: “Em gần đây thế nào?”

Vẫn luôn nằm ở tình trạng sốt sắng Bùi Vận như được đại xá, nhanh chóng nói: “Tốt vô cùng.”

“Có đúng không?” Tề Thịnh vững vàng tập trung nói, “Thế nhưng tôi rất không tốt.”

Có Ninh Nhật ở bên cạnh còn có thể có cái gì không tốt. Bùi Vận âm thầm nghĩ, quá mức cay nghiệt lại thực sự không nói ra được, nhìn thấy Tề Thịnh trong mắt có tơ máu, tỏ rõ uể oải cùng tiêu tụy, anh vẫn là không nhịn được lo lắng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Ngã bệnh?”

“Ngủ không ngon.” Tề Thịnh thanh thanh thản thản mà nói, “Hai tuần lễ rồi.”

Trong ấn tượng Tề Thịnh cũng không có tật mất ngủ, mặc dù thời gian trước công ty xuất hiện nguy cơ, buổi tối ngủ bên cạnh anh, hẳn vẫn ngủ rất sâu.

Bùi Vận vốn muốn hỏi lại vài câu, suy nghĩ một chút vẫn là chỉ nói câu quan tâm không đến nơi đến chốn:

“Công tác đừng quá mệt mỏi.”

Tình trạng thân thể của Tề Thịnh đã có Ninh Nhật bận tâm, mà không phải đoá phù dung chớm nở là anh, ngay cả danh xưng bạn trai cũ có lẽ cũng không xứng.

Tề Thịnh không tiếp tục trả lời, chỉ là lấy cốc ở trên bàn, uống một hớp.

Sau đó hắn thay đổi đề tài, nhìn Bùi Vận mặc âu phục cười cười: “Biết ăn mặc.”

Bùi Vận cảm giác mạch máu mình thực sự theo không kịp nhịp điệu đối phương, vội vàng đáp: “Không phải của tôi.”

Tề Thịnh ngưng trên, một lúc mới nặng nề mở miệng: “Em thật sự sinh sống tốt.”

Bùi Vận nghe không ra lời này rốt cuộc là trào phúng hay là thuật lại sự thực, đành phải cười gượng hai tiếng chờ đợi.

Kết quả hai người lần thứ hai yên tĩnh lại.

Bầu không khí như vậy khiến Bùi Vận càng không dễ chịu, mắt thấy Tề Thịnh đã uống hơn nửa cốc nước, đơn giản đứng dậy tìm cho mình chuyện làm: “Uống trà không? Tôi đi làm.”

“Không cần, ” Tề Thịnh lắc đầu một cái, từ túi áo lấy ra hộp thuốc lá, dò hỏi mà nhìn về phía anh, “Có thể hút không?”

Bùi Vận nhanh chóng ngăn cản: “Nơi này không được! Anh ta sẽ không cho!”

Tần Lê đối với mùi thuốc lá đặc biệt miễn cảm, hơn nữa phản cảm.

Còn nhớ tới lúc anh mới tới không ngủ được, trong đêm khuya không biết điều mà ở phòng khách hút thuốc, bị Tần Lê sầm mặt lại mở cửa ra tóm gọn, mới vừa đoạt đi bao thuốc lá trong tay, không khách khí chút nào trực tiếp ném ra ngoài cửa sổ.

Từ đây anh tuyệt đối không hút thuốc ở trong phòng.

Dù sao thuê chung cùng nhau cũng phải phối hợp lẫn nhau, huống chi người này còn phụ trách hơn nửa tiền nhà, chung quy phải nhượng bộ một chút.

Tề Thịnh không lên tiếng, cũng chưa có ý muốn hút, cầm hộp thuốc trong tay cứ như vậy treo ở giữa không

trung, yên lặng giương mắt nhìn đối phương.

Đáy mắt sâu không lường được, không thể nói được là tâm tình gì, nhưng thật giống như luôn có loại mùi vị bi thương, Bùi Vận nhìn thấy chỉ nghĩ đến hai từ “giả tạo”: “Nếu không, anh vào phòng tôi hút đi, đóng cửa lại là được.”

Tề Thịnh thở dài, nhưng vẫn là theo lời đứng lên: “Cảm tạ.”

Tề Thịnh cư xử như vậy khiến Bùi Vận cảm thấy khó giải thích được có chút khó chịu, lại không thể ra sức.

Anh vẫn không thể lý giải, nguyên nhân ngày hôm nay Tề Thịnh tới đây.

Nhìn Tề Thịnh từ trước người mình chậm rãi đi tới, hơi thở quen thuộc tới gần, lại dần dần tiêu tan, phảng phất liền muốn xa cách như vậy. Bùi Vận căng thẳng trong lòng, cơ hồ có nỗi kích động muốn đưa tay ra kéo hẳn lại, âm thanh chuyển động khoá cửa lại đột nhiên vang lên.

Bùi Vận nhất thời lấy làm kinh hãi, vội vội vàng vàng chạy tới nơi đóng cửa, giống như thần giữ cửa đứng ở nơi đó.

Mở cửa vào quả nhiên là Tần Lê, hướng anh đơn giản gật đầu một cái, liền tự mình đi vào trong, kết quả bị Bùi Vận ngăn cản, có chút nói lắp: “Làm sao... Anh lại trở lại?”

“Ừm.” Tần Lê cúi đầu thay đổi giày, quét mắt về phía phòng khách, “Có khách?”

“Đúng a, ” Bùi Vận thực sự không biết nên làm sao định nghĩa, chỉ có thể nói, “Có hai người bạn đến, không nghĩ tới ngày hôm nay anh về sớm như thế.”

Nói xong anh cơ hồ run sợ trong lòng mà chờ đợi Tần Lê khiển trách hành vi anh tự ý dẫn người lạ về nhà.

Tần Lê thái độ khác thường không lên tiếng, lại đi vòng qua Bùi Vận, đưa mắt nhìn về phía Tề Thịnh đứng không nhúc nhích trong phòng khách.

Sau đó Tần Lê giống như phát hiện cái gì hơi nheo mắt lại, lại quan sát tỉ mỉ Tề Thịnh vài lần.

Tần Lê ánh mắt đầy hứng thú Bùi Vận cũng chú ý tới, chỉ cảm thấy đặc biệt biệt nữa, lại không có dấu vết đứng ra ngăn cản: “Tần Lê, giới thiệu cho anh, đây là Tề Thịnh.”

“Không phải còn có một người bạn khác?” Tần Lê thu hồi ánh mắt, “Ở nơi nào?”

“Ai? Anh chính là bạn cùng phòng mới của anh Bùi đúng không? Nghe thấy tiếng mở cửa Diệp Minh liền đi ra cười híp mắt lên tiếng, hướng về phía Tần Lê đưa tay ra, ”Chào anh, tôi gọi Diệp Minh.”

Tần Lê cũng lễ phép giơ tay lên.

Bùi Vận đang nói thầm người này khi nào trở nên hữu hảo như vậy, chỉ thấy đối phương lại đem tay cắm vào trong túi, hiển nhiên đối với Diệp Minh không hứng thú lắm.

Quả nhiên đến chết không đổi.

Bùi Vận âm thầm nói thầm, Tần Lê lại quay đầu hỏi anh: “Tối hôm nay ăn cái gì?”

“Mới vừa mua về, chỉ có hai món ăn chín, cái khác còn chưa làm.” Bùi Vận tự cảm giác quấy rối thanh tịnh của người ta thực sự xin lỗi, tận lực phóng thích thiện ý, “Tôi không ngờ tối anh sẽ trở về, anh muốn ăn cái gì? Tôi sẽ làm cho anh.”

“Không sao, ” Tần Lê ngược lại là rất cho anh mặt mũi, lại có chút quái lạ mà liếc nhìn Tề Thịnh, sau đó càng làm cho Bùi Vận mở rộng tầm mắt, “Nếu bạn cậu đã đến, thì ngồi lại cùng bọn họ nói chuyện đi.”

Tần Lê nhàn nhạt tiếp tục: “Cơm tối hôm nay tôi sẽ làm.”

Bùi Vận đột nhiên cảm thấy, Tần Lê nhất định là buổi chiều đi ra ngoài một chuyến, kết quả bị sét đánh choáng váng đầu óc rồi =)))

Tần Lê khắp toàn thân từ trên xuống dưới tản ra khí tức lạnh lẽo không quen thuộc chớ quấy rầy, khiến Diệp Minh vẫn luôn yêu thích nấu ăn cũng không dám tùy tiện đến gần, mắt thấy Tần Lê tiến vào nhà bếp, mùi thơm rất nhanh truyền ra, cậu ta chỉ có thể hướng về Bùi Vận oán giận:

“Anh Bùi, khó trách anh làm sao cũng không chịu ở cùng em. Thì ra còn có diễm phúc như vậy!”

Bùi Vận khoe miệng co giật một chút: “Nếu muốn anh có thể tặng lại cho em?”

“Không muốn không muốn!” Diệp Minh kinh hãi đến biến sắc, nhanh chóng xua tay, “Đàn ông dù có đẹp đến mấy em cũng không cần.”

Bùi Vận cười ra tiếng.

Không khí vì vậy cũng dần trở nên ấm áp.

Chỉ có Tề Thịnh đặc biệt yên tĩnh, không nói một lời ngồi ở ghế sofa, ngăn cách ra một tia khoảng cách, đến nửa ngày mới không đầu không đuôi nói một câu: “Quần áo mặc trên người em, là của người kia?”

Bùi Vận sửng sốt một chút mới phản ứng được, vội hỏi: “Đúng, anh ấy cho tôi mượn.”

Tề Thịnh “À” lên một tiếng, không nói nữa.

May là Diệp Minh là người không chịu được trầm mặc, có cậu ta bầu không khí mới trở nên sinh động, mới không khiến ba người hiện ra quá lúng túng.

Đang nói chuyện, cửa phòng bếp bị Tần Lê gõ gõ, thanh âm trong trẻo vang lên: “Các vị, ăn cơm.”

Sau đó Tần Lê bưng món ăn đi ra, đặt trên bàn phòng khách.

Đều là món ăn thường ngày đơn giản thế nhưng lại có tình hương sắc mùi vị đầy đủ, khiến cho người ta thêm ăn nhỏ dãi, Bùi Vận nhìn đến trố mắt ngoác mồm, quả thực có loại kích động bất sư học nghệ.

Anh đột nhiên có thể lý giải, lúc trước mỗi lần Tần Lê ăn cơm anh làm, tại sao lại có biểu tình ghét bỏ kia.

Thủ nghệ của anh đến trước mặt Tần Lê quả thực không có đất dung thân, hoàn toàn không nằm trên cùng một đường thẳng.

Chẳng trách Tần Lê bình thường chưa bao giờ chịu xuống bếp.

Nguyên lai đây chính là cái gọi là phong cách quý phái, thâm tàng bất lộ, tuyệt đối không muốn bày tỏ trước mặt mọi người.

“Thực sự ăn quá ngon rồi! Tần tiên sinh tay nghề quả thực rất tuyệt!” Diệp Minh chà chà cảm thán, ăn được khen không dứt miệng, “Em cũng muốn chuyển tới ở!”

Bùi Vận giống với Diệp Minh cũng là lần thứ nhất hưởng thụ được đãi ngộ này, dù không tự ý nói cái gì, cũng thành tâm thành ý phụ họa vài câu.

Chỉ có Tề Thịnh ngồi buồn buồn, cơ hồ không làm sao động đũa.

Đối mặt đông đảo lời tán dương cao độ Tần Lê vẫn luôn hiện ra biểu tình không sợ sóng lớn, nhìn Tề Thịnh một chút, đột nhiên hỏi: “Tôi xem Tề tiên sinh có phải là cần chén rượu?”

Vừa nhắc tới uống rượu, Bùi Vận sẽ nhớ đến lần kia, Tề Thịnh rõ ràng uống say khướt còn dám lái xe tới

nơi ở của anh, ký ức một bên hiện lên, chỉ cảm thấy ngực nhức nhối đến lợi hại.

Lấy lại bình tĩnh, anh thấy Tề Thịnh không trả lời, nhanh chóng ngăn cản: “Uống rượu làm gì a? Tôi ngày hôm nay không có mua.”

“Không sao, phòng tôi có.” Tần Lê hào phóng một cách lạ kỳ, “Ở ngăn dưới tủ kính, cậu đi lấy một bình lại đây, chiều đãi Tần tiên sinh.”

Bùi Vận không dám tin nhìn chăm chú đối phương một hồi, cảm giác mình lúc trước suy đoán đại khái là sự thật

Tần Lê hôm nay nhất định là đầu óc bị đánh hỏng, không thì chính là trúng tà.

Bùi Vận đành phải mong đợi nhìn Tề Thịnh, hi vọng hắn có thể cự tuyệt, nào ngờ tới Tề Thịnh trầm mặc nói: “Vậy thì thịnh tình không thể chối từ.”

Thực sự không thể ngăn cản được Bùi Vận đành phải nhận mệnh mà đứng lên.

Ở nơi này cũng một thời gian, nhưng cũng là lần đầu tiên anh tiến vào phòng Tần Lê, sau đó suýt chút nữa sợ hết hồn ——

Đồ vật phân loại dọn dẹp đến chỉnh tề, làm cho anh không khỏi hoài nghi đối phương nhất định có chứng cương bách nghiêm trọng.

Mở ra ngăn dưới tủ, bên trong quả nhiên như Tần Lê nói, có rất nhiều loại rượu, đại khái chắc là đối phương có sở thích sưu tầm.

Bùi Vận không biết phân biệt rượu, cũng không nhận rõ nhiều chủng loại như vậy, cũng chỉ từ chỗ gần nhất tùy tiện cầm một bình đi ra đưa cho Tần Lê.

Tần Lê tiếp nhận nhìn một chút độ rượu, ghé vào lỗ tai anh âm thanh mềm nhẹ, hiện ra đặc biệt ám muội: “Làm sao? Đêm nay cậu muốn tôi quá chén sao?”

Bùi Vận bị giọng điệu này của Tần Lê làm cho run lên, suýt chút nữa nổi một thân da gà.

Mà lời tuy nói như vậy, Tần Lê vẫn là lấy hai cái ly đến, phân biệt đổ đầy, liền đem một ly trong đó, đẩy lên trước mặt Tề Thịnh.

Sau đó Tề Thịnh sầm mặt lại cầm lấy, uống một hơi cạn sạch.

Tần Lê chỉ nhột nhạt nhâm nhi, lại rót đầy cho đối phương, bưng chén rượu lên hướng Tề Thịnh ra hiệu: “Tề tiên sinh tửu lượng giỏi.”

Bùi Vận nhú nhú mày, luôn cảm thấy Tần Lê biểu hiện này thật giống như đang khiêu khích.

Đúng như dự đoán, Tề Thịnh lần thứ hai uống một hơi cạn sạch.

Kết quả là bởi vì Tần Lê liên tiếp rót rượu, Tề Thịnh cơ hồ không làm sao dùng bữa, cúi đầu uống rất nhiều chén.

Diệp Minh không chú ý, chỉ tập trung thưởng thức mỹ thực, đến khi nhìn lại đã thấy ông chủ mình sắc mặt lúc trắng lúc đỏ. Cuối cùng Bùi Vận thực sự nhìn không được, vẫn là lên tiếng ngăn cản: “Lập tức còn phải đi về, có chường có mực đi.”

Vì vậy Tần Lê khá cho anh mặt mũi mà thu hồi bình rượu đi về phía phòng mình, nhìn bên trong bình rượu ít đi hơn phân nửa còn sách một tiếng, tâm ý tiếc hận lộ rõ trên mặt.

Tề Thịnh thẳng tắp nhìn về phía Bùi Vận, ánh mắt thâm thúy, không nhìn ra đến cùng có say hay không: “Em đuổi tôi đi?”

Bùi Vận căng thẳng trong lòng, thấy hai người kia cũng không chú ý bọn họ đối thoại, tránh nặng tìm nhẹ mà đáp: “Không còn sớm.”

“Ừm.” Tề Thịnh ánh mắt hơi sẫm, trầm thấp đáp một tiếng, đỡ bàn chậm rãi đứng lên.

Nào nghĩ tới rượu này độ nặng mười phần, mất hần tới sẫm lại, thân thể loáng một cái, suýt chút nữa trực tiếp ngã xuống, may là bị Bùi Vận tay mát lạnh lẹ ôm chặt lấy, mới may mắn thoát khỏi nguy hiểm cùng sàn nhà tiếp xúc thân mật.

Tuy nói là đúng lúc cứu giúp đối phương, Bùi Vận cũng bị hấn như vậy dọa cho phát sợ: “Anh không sao chứ?”

Tề Thịnh xoa xoa thái dương: “Choáng váng đầu.”

Bùi Vận thở dài, vững vàng trối lại hông của hấn, đỡ hấn đi mấy bước, đến bên cạnh Diệp Minh còn đang bận ăn uống. “Em đưa Tề Tổng trở lại đi.”

Diệp Minh Tề Thịnh nhắm hai mắt, lộ ra vẻ khó khăn: “Tề tổng thật giống như uống say, để cho ngài ấy ở một đêm không được sao?”

Bùi Vận nhất thời giật mình trong lòng, lại nghe được Tần Lê ở bên cạnh trầm thấp ho khan một tiếng, ý tứ hàm xúc nhắc nhở.

Lúc này mới nhớ tới quy định lúc trước đồng ý với Tần Lê, Bùi Vận ảo não mà lắc đầu một cái, không giải thích thêm, chỉ không yên tâm căn dặn: “Cũng là em đưa anh ta trở về đi, tuyệt đối đừng để cho anh ta uống rượu còn lái xe.”

Người trong lòng ngực thân thể cứng lại, nhắc đầu lên lại lần nữa rũ xuống.

“Ồ.” Diệp Minh ngoan ngoãn gật đầu, “Vậy em lần sau còn có thể tới dùng cơm không?”

“...”

Hết chương 25.

Lời edit: Tần Lê giận cá chém thớt, Tề Thịnh dính đủ:))

26. Chương 26

Mãi đến tận khi nhìn theo Diệp Minh cùng Tề Thịnh biến mất ở trong tầm mắt, Bùi Vận quay người lại dọn dẹp phòng khách, thấy Tần Lê đã khôi phục bộ dạng lạnh lùng trong ngày thường, cũng không để ý đến anh, lười biếng dựa vào trên ghế salon xem tivi, Bùi Vận đột nhiên hỏi: “Anh quen biết Tề Thịnh.”

Tần Lê đầu cũng không động dấy, mạn bất kinh tâm* nói: “Không quen biết.”

(Mạn bất kinh tâm: Tùy tiện không chịu ràng buộc)

Bùi Vận vì vậy nghi hoặc mà tập trung nhìn Tần Lê.

Anh cũng không ngốc, tối nay Tần Lê ở trước mặt Tề Thịnh đối với anh thái độ tốt đến khác thường, quả thực mùi vị dẫn theo chút thị uy, hoàn toàn khác so với bình thường, rõ ràng mang trong lòng địch ý.

“Được rồi, ” Tần Lê bằng phẳng mà cười cười, “Tôi là cố ý.”

“Tại sao?”

“Từ đâu tới nhiều tại sao như vậy?” Tần Lê nhún nhún vai, “Huống hồ tôi đối với anh ta như vậy, cậu cũng

không thể ngăn cản.”

Bùi Vận há miệng, vẫn là trầm mặc.

Anh và Tề Thịnh hiện tại đã không có quan hệ gì, ngay cả quan tâm cũng hiện ra xa xỉ, chỉ sợ rằng sẽ làm cho đối phương hiểu lầm, lần thứ hai khiến hai người trở nên dây dưa không rõ.

Tề Thịnh xưa nay đều là ôn nhu lại tỉnh táo, mà không nghi ngờ chút nào, trong mối quan hệ này anh luôn là kẻ thất bại.

“Anh ta và cậu, ” Tần Lê lại hỏi, “Không chỉ là bằng hữu đơn giản thôi đúng không?”

Bùi Vận tim đột nhiên đập mạnh.

“Không cần phủ nhận, ” Tần Lê chậm rãi nói, “Hai người cứ đưa mắt qua liếc mắt lại, tôi nhìn nhiều lắm rồi.”

“...” Anh rõ ràng cũng không có ý định phủ nhận.

“Kỳ thực cũng không có gì, ” Tần Lê bổ sung, “Tôi chỉ là nhìn anh ta khó chịu.”

Bùi Vận trái lại càng thêm mê hoặc: “Anh ấy đố tội anh?”

“Không có.”

“Vây...”

Tần Lê nhắm mắt lại: “Dung mạo của anh ta rất giống một người.”

Bùi Vận một chút cảm thấy được không có gì để nói, đến nửa ngày mới hỏi: “Anh hận cái người kia?”

Anh đột nhiên thay Tề Thịnh cảm thấy oan uổng, nếu là Tề Thịnh biết đến nguyên nhân tối nay Tần Lê nhắm vào mình, chỉ sợ sẽ tức giận đến thổ huyết.

Tần Lê không lên tiếng.

Đến nửa ngày âm thanh của đối phương mới nhàn nhạt truyền đến: “Không có gì đáng trách. Oán hận một người, cũng phải lãng phí tình cảm.”

Bùi Vận cả một đêm đều không làm sao ngủ ngon.

Buổi tối dằng dấp Tề Thịnh ở trong đầu anh hiện lên nhiều lần, mặc cho anh làm sao lặn qua lộn lại đều không thể tiêu tan.

Anh thực sự muốn hỏi Tề Thịnh như thế nào, thế nhưng tưởng tượng Tề Thịnh bên người còn có Ninh Nhật, liền trước sau không ấn nút gọi xuống.

Cứ như vậy mơ mơ màng màng nửa ngủ nửa tỉnh cảm cự đến sáng sớm, thời điểm sáng sớm Tần Lê liền đi ra cửa, tiếng đóng cửa tuy nhẹ, nhưng vẫn khiến anh tỉnh giấc.

Dù sao cũng ngủ không được, lại lo lắng ngày thứ nhất đi làm ngủ quên đến muộn, Bùi Vận đơn giản rời giường từ sớm, tỉ mỉ sửa sang lại quần áo, dự định xuống lầu ăn sáng rồi trực tiếp tới công ty.

Xuống lầu xa xa thấy một người ngồi bên bồn hoa, Bùi Vận đang nói thầm hắn là đã có người tập thể dục buổi sáng, tới gần vừa nhìn cũng không khỏi lấy làm kinh hãi.

Anh dụi dụi con mắt, chỉ lo là chính mình nhận lầm người, lại đi lên trước đến gần vài bước.

Người kia đem mặt chôn ở đầu gối, không nhìn thấy biểu tình, cũng không biết có phải đang ngủ hay không. Thế nhưng kiểu tóc thân hình cùng trang phục quen thuộc, chứng minh rõ ràng, chính là người tối hôm qua không mời mà tới——

Tề Thịnh.

Bùi Vận tim đập mạnh, cuống quýt đẩy hắn một cái.

Đẩy đến mấy lần Tề Thịnh mới mở mắt ngẩng đầu, ánh mắt có chút mông lung, khí sắc khó coi đến lợi hại: “Em đã đến rồi?”

Bùi Vận nhú nhú mày: “Làm sao anh lại ở đây?”

“Ừm...” Tề Thịnh bốn phía nhìn một vòng, bình tĩnh mà đáp, “Chờ em.”

Bùi Vận ngay cả hô hấp cũng ngừng lại rồi, cảm thấy trái tim của chính mình lần thứ hai chịu đựng khiêu chiến mạnh mẽ.

“Chuyện gì?” Anh hít một hơi, khiến cho bản thân khôi phục trấn định, “Tôi còn vội đi làm.”

Tề Thịnh không tiếp tục trả lời.

Chỉ chốc lát sau hắn gật gật đầu: “Vây em đi trước đi, tôi ở đây một lúc rồi sẽ đi.”

Bùi Vận quay người đi được hai bước, quay đầu lại nhìn hình ảnh người đàn ông ngồi thẳng tắp, chung quy không yên lòng, lại quay lại, hỏi: “Anh tới vào lúc nào?”

Tề Thịnh giương mắt, tựa hồ cảm thấy được cái vấn đề này rất là ngớ ngẩn: “Chiều hôm qua.”

Trái tim Bùi Vận dường như bị ai đó nhéo mạnh, rõ ràng lý trí nói cho anh biết không nên cùng người trước mắt này có thêm liên lụy, thế nhưng về tình cảm thật sự là không bỏ xuống được: “Không phải để Diệp Minh đưa anh về sao?”

“Đúng, tôi để cho cậu ta về trước.”

Sau đó ở đây hít một đêm gió lạnh?

Bùi Vận nghĩ, thất bại mà thở dài, kéo cánh tay của hắn: “Đứng dậy, tôi đưa anh trở lại.”

“Không cần, ” Tề Thịnh hất tay của anh ra, “Tôi có thể tự mình đi.”

Mu bàn tay xúc cảm lạnh lẽo, trên mặt đối phương lại đỏ đến khác thường, Bùi Vận lúc này mới cảm giác không đúng, giờ tay sờ trán của hắn ——

So với nhiệt độ bình thường nóng hơn rất nhiều.

Tề Thịnh muốn đứng lên, thân thể đột nhiên lung lay, lại cố gắng đứng thẳng, từ chối sự giúp đỡ của đối phương.

Trong ấn tượng người đàn ông này vẫn luôn như vậy, tuyệt đối không ở trước mặt người khác hiện ra yếu đuối, Bùi Vận không hề có một tiếng động than thở, không nói lời gì dè lại bờ vai của hắn: “Anh trước tiên theo tôi lên lầu.”

“Tôi không sao.”

Giăng co không xong thêm vào lo lắng, khiến cho Bùi Vận tính tình vẫn luôn hiền lành lúc này cũng trở nên nóng nảy: “Đều phát sốt còn giả bộ làm cái gì?”

Tề Thịnh ngậm miệng.

Ra hiệu Tề Thịnh ở trên giường mình nằm xuống, Bùi Vận giúp anh đắp chăn, từ phòng bếp cầm bình nước chén nước để vào trong phòng, lại đi tìm thuốc hạ sốt cùng thẻ mua đồ ăn đặt để ở trên đầu giường.

“Anh nghỉ ngơi thật tốt, uống nhiều nước một chút, đôi bụng liền gọi điện thoại đặt cơm, nếu như sốt không lui thì gọi điện thoại cho tôi. Ở đây chờ tôi trở về, đến lúc đó...”

Bùi Vận nói ngừng hạ: “Tôi đưa anh trở lại.”

Tề Thịnh không lên tiếng, cũng không biết có tính ngầm cho phép hay không.

“Còn có, ” Bùi Vận suy nghĩ một chút liền bổ sung, “Nếu đỡ rồi anh có thể rời đi, thế nhưng phòng Tàn Lê anh đừng vào. Anh ta không thích người ngoài tiến vào phòng của mình.”

Tề Thịnh trầm thấp đáp một tiếng, đôi mắt chậm rãi nhắm vào.

Hết chương 26

27. Chương 27

Bị Tề Thịnh trì hoãn một hồi như thế, thời gian của Bùi Vận vốn là thừa sức ung dung không vội, đến cuối cùng chỉ so với thời gian hẹn đến sớm hơn mấy phút, ở phía trước quầy chỉ dẫn tìm đến phòng hội nghị.

Nhâm Tuyên đang ở nơi đó chờ anh, thời điểm anh tiến vào, Nhâm quản lý ngoài cười nhưng trong không cười mà ngoắc ngoắc khóe miệng: “Thực sự là tôi tuyển đúng người rồi, rất có quan niệm thời gian.”

“Này anh có ý gì a!” Một người khác vỗ bàn đứng dậy, không ai khác chính là Đồng Dược, “Anh đang trào phúng anh ấy?”

“Tôi đang khen cậu ta.” Nhâm Tuyên không nhanh không chậm nói, “Đồng quản lý, bây giờ đang là giờ làm việc sao cậu không về bộ ngành của mình đi, tới đây làm gì?”

“Tôi nhắc nhở anh a, không cho anh bắt nạt anh ấy”

“Cậu ta là phụ tá của tôi, ” Nhâm Tuyên xa xôi mà nói, “Liên quan gì đến cậu?”

“Anh...” Đồng Dược giận dữ, “Anh chính là muốn đối địch với tôi?”

Nhâm Tuyên đẩy kính mắt, gật đầu một cái dứt khoát.

“Họ Nhâm!” Đồng Được oán giận, “Tôi không để yên cho anh!”

Nhâm Tuyên mí mắt cũng không nhấc một chút: “Ồ.”

“...” Đồng Được dùng sức trừng anh ta nửa ngày, kết quả phát hiện đối phương ở dưới ánh mắt của hắn không chỉ chưa chịu ảnh hưởng, còn bình thản nhấp ngụm trà.

“Sư phụ, anh không cần sợ anh ta.” Đồng Được dửng dưng không thèm so đo, quay người lại vỗ vỗ vai Bùi Vận, “Có chuyện gì cậu liền đến nói với tôi!”

“Các bộ ngành không can thiệp chuyện của nhau, ” Nhâm Tuyên vừa đứng ném ra một câu, “Hội nghị sắp bắt đầu, còn không nhanh đi về?”

“Nhâm Tuyên anh định đối địch tôi đến cùng sao?”

“Ừm.”

“...”

Vẫn luôn không có cơ hội nói chuyện, Bùi Vận đứng một bên thở dài, đứng tại chỗ không hề động đậy mà nhìn hai người ở chung, chỉ cảm thấy hơi có ước ao.

Trong đầu không tự chủ được, mơ hồ hiện lên một chút trí nhớ ngày trước.

Mới vừa lên đại học hồi đó anh không có bạn bè gì, từ quê nhà hao hết nỗ lực thi đậu vào đại học có tiếng trong thành phố, mới tới thành thị phồn hoa này, tất cả đều hiện ra mới mẻ nhưng lại có gì đó đáng sợ.

Bạn cùng phòng của anh là Ninh Nhật, là một người sinh động rộng rãi, đối với anh khá là thân mật, thậm chí đến chỗ nào cũng không ngại mang theo anh đi cùng.

Tuy nói phần lớn thời gian đều là sai khiến anh làm cái này làm cái kia.

Nhưng cũng là từ đó trở đi, anh cũng quen biết những người bạn bên cạnh Ninh Nhật, bao gồm cả Tề Thịnh.

Mọi người thường thường trêu ghẹo anh, quay đầu ngẫm lại những câu nói kia bên trong cũng không thiếu trào phúng xen lẫn xem thường, nhưng hồi đó anh lại cảm thấy được bọn họ tiếp nhận chính là may mắn.

Tuy rằng những người kia, đa số đều không thân thiết với anh, anh đều rõ ràng.

Bao gồm cả Ninh Nhật ở bên cạnh nhìn anh bị mọi người trêu chọc cười đến vui vẻ.

Trong đám người kia người có quan hệ tốt nhất với Ninh Nhật, chính là Tề Thịnh so với bọn họ lớn hơn một năm.

Tề Thịnh cùng Ninh Nhật ở chung đa số cũng là như thế, giống như Nhâm Tuyên cùng Đồng Được ở trước mắt, tự nhiên bình đẳng, xen lẫn cảm tình cãi nhau tìm niềm vui, còn không có dấu vết chăm sóc.

Quan hệ đó làm cho anh ước ao, nhưng không cách nào với tới.

Tề Thịnh đối với anh vẫn luôn khách khí bên trong lại mang điểm xa cách, thỉnh thoảng trêu đùa hai câu, thế nhưng không quá phận. Thấy anh bị đám bạn bè của Ninh Nhật trêu chọc, còn có thể đứng lúc tới ngăn lại. Thấy một mình anh vì mọi người mà bận rộn, cũng sẽ đứng lúc thích hợp ra tay viện trợ.

Tuy rằng cảm tình ít ỏi, cũng đã là thứ anh rất muốn nỗ lực quý trọng.

Đối một người từ cảm ơn đến chú ý, từ chú ý tới nhìn kỹ, lại chậm rãi đi vào tâm lý chiếm cứ một vị trí, quá trình này vẫn là tiến hành lặng lẽ lại không hề có điểm báo trước.

Anh coi Ninh Nhật là anh em, lại trong lúc vô tình, thời điểm nhìn thấy Tề Thịnh bắt đầu phát giác tình huống khác thường của bản thân.

Nhìn thấy liền cảm thấy mừng rỡ, trò chuyện liền cảm thấy cảm kích, đối phương một câu nói một động tác, đều đủ để làm cho anh lòng sinh ấm áp.

Dù cho biết rõ đối phương cùng anh giới tính tương đồng, cũng không cách nào ngăn cản loại cảm giác đó.

Thế nhưng khi đó anh chưa bao giờ nhìn thấu, Tề Thịnh săn sóc ôn nhu như vậy chỉ là một loại thói quen.

Cũng không phát ra từ trái tim, cũng không nhắm vào anh.

Mãi đến tận khi ở trong xã hội lẫn xã nhiều năm như vậy, thời điểm gian nan nhất nghĩ lại chuyện năm đó, tuy có không cam lòng, tuy có mê hoặc, nhưng cũng mơ hồ có thể nghĩ thông suốt mấy phần.

Dù cho như vậy, dù cho đạo lý gì đều hiểu, được gặp lại Tề Thịnh, vẫn khiến cho anh đắm đầu vào.

Sau đó nhận được một đoạn tình cảm ngắn ngủi đến buồn cười, giống như trộm được từ Ninh Nhật.

Mà càng tồi tệ hơn chính là, đã đến trình độ như vậy, nghĩ đến người đang sinh bệnh nằm ở nhà, anh vẫn cứ cảm thấy hồi hộp xen lẫn nhớ mong.

Chỉ cần đổi đầu cái người kia, anh liền nhất định thất bại thảm hại.

Thời điểm Nhâm Tuyên nói cho anh biết, ngày thứ nhất đi làm chỉ là làm quen một chút hoàn cảnh, ngày kế mới chính thức bước vào công việc, Bùi Vận không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhâm Tuyên nhạy cảm phát hiện tâm tình của anh: “Có việc phải xử lý?”

“Ày...” Bùi Vận ngoan ngoãn mà nói, “Có một chút.”

“Vậy trở về giải quyết đi.” Nhâm Tuyên bình thản nói, “Ngày mai đến làm.”

Bùi Vận liền vội vàng gặt đầu.

Vội vàng ký xong hợp đồng, được sự cho phép rời đi, chuyện thứ nhất Bùi Vận làm chính là chạy về nhà, xem xét tình huống Tề Thịnh.

Tủ đầu giường tất cả mọi thứ không hề bị di chuyển, duy trì bộ dạng buổi sáng. Mà Tề Thịnh đang gặt gao bao bọc chăn mền co rúc ở kia, tựa hồ là ngủ say.

Bùi Vận thả nhẹ bước chân đi tới, sờ trán Tề Thịnh.

Tuy rằng nhiệt độ vẫn cứ cao hơn so với nhiệt độ bình thường, mà so với buổi sáng ngược lại là giảm xuống một chút.

Bùi Vận lúc này mới cảm giác được yên tâm, nào ngờ tới đang chờ rút tay về, lại bị Tề Thịnh đột nhiên giơ tay vững vàng nắm chặt.

Bùi Vận giãy giụa hai lần, cuối cùng dưới lực tay của Tề Thịnh vẫn là thua cuộc, ở bên giường ngồi xuống, thất bại mà thở dài: “Anh đến cùng tới làm cái gì?”

Tề Thịnh như trước siết tay của anh không tha, trầm thấp mà nói: “Vốn là nghĩ đến hỏi em một vấn đề.”

“Cái gì?”

“... Không quan trọng, ” Tề Thịnh nhắm hai mắt không nhúc nhích, nửa ngày lại hỏi, “Chúng ta bây giờ... Đã không có khả năng đúng hay không?”

Bùi Vận há miệng, không biết nên làm sao trả lời, nhìn Tề Thịnh bởi vì phát sốt mà hai má ửng hồng cũng cảm thấy rất khó chịu.

Sáng sớm thời điểm nhìn thấy Tề Thịnh trong lòng anh không phải là không có dao động, nhìn dáng dấp người đàn ông ở dưới lầu đợi anh suốt cả đêm. Trên thế giới này ngoại trừ Tề Thịnh, e sợ không thể có người khác vì anh làm đến nước này.

Chỉ là ——

“Tôi không bỏ xuống được.” Ngay tại thời điểm Bùi Vận còn đang khiêu chiến bản thân, Tề Thịnh liền buồn buồn bổ sung một câu như vậy.

Bùi Vận bất đắc dĩ lắc đầu một cái: “Có cái gì không bỏ xuống được? Đừng để ý.”

Tề Thịnh hừ lạnh một tiếng, tựa hồ đối với lời của anh rất là xem thường.

“Huống hồ...” Bùi Vận chần chờ một lúc, vẫn là nói ra bản khoản của mình, “Ninh Nhật cũng đã trở về.”

Tề Thịnh lúc này mới mở mắt ra.

Hắn sắc mặt có chút trắng bệch, một lúc lâu mới khẽ nói: “Quá khứ của tôi, tôi chính xác không có cách nào phủ nhận.”

“ ... ”

“Thế nhưng tôi và Ninh Nhật, đã không thể nào.”

Ngữ khí trầm thấp nhu hòa, mặc dù dẫn theo vẻ ảm đạm, lại kiên định đến cực điểm.

Nguyên lai là bởi vì như vậy.

Bùi Vận ẩn ẩn thái dương của chính mình, quả thực không biết nên khóc hay cười.

Lần trước là cùng Ninh Nhật náo loạn mâu thuẫn, để cho anh thành người thay thế lấp đầy vị trí chỗ trống đó.

Lần này là cùng Ninh Nhật chia tay, liền lùi lại mà quay đầu lại tìm anh.

Bùi Vận thật dài thở ra một hơi, từ trong tay hẩn chậm rãi rút tay mình ra: “Tôi đi chuẩn bị chút thức ăn, anh đỡ rồi thì nên về nhà đi.”

“Ngày đó em hỏi tôi, ban đầu không phải là bởi vì yêu thích mới cùng với em.”

Tề Thịnh không có ngăn cản, lại đột ngột mở miệng, ổn định bước chân Bùi Vận muốn chạy, “Vậy em thì sao?”

“...”

“Lúc đáp ứng tôi, có phải bởi vì em thích tôi không?”

Bùi Vận quay đầu lại, chỉ cảm thấy đáy lòng hơi lạnh cả người.

Anh lúc trước đồng ý xác thực quá bất cần, thậm chí quên mất đối phương không biết gì cả, không tốn chút sức lực nào lại dễ dàng đồng ý, đối phương không hiểu được cũng là chuyện đương nhiên.

Bước từng bước một lần nữa đi về bên giường, Bùi Vận nhìn chằm chằm đối phương, hít một hơi thật sâu mới yếu thế mà mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, dường như không nghe thấy được: “Tề Thịnh, tôi yêu anh.”

Hết chương 27.

28. Chương 28

Tề Thịnh cả người chấn động, giật mình mở to mắt.

Hắn không có cảm nhận được thành tựu vì được biểu lộ mà vui sướng, ngược lại càng khó giải thích được mà cảm thấy run sợ.

Lúc trước thời điểm hai người ý loạn tình mê, Bùi Vận cũng chưa từng nói ba chữ này, vô luận hẩn làm sao dụ dỗ, đối phương ngoại trừ theo bản năng che khuất vết sẹo một bên gương mặt, đều là không nói một lời.

Thế nhưng hiện nay lại tùy ý nói một câu như vậy.

Không giống thâm tình chân thành, ngược lại càng giống kiên định quyết tâm ly biệt.

“Cho nên anh có thể tha cho tôi hay không?” Quả nhiên đúng như sở liệu của hắn, Bùi Vận mặt không thay đổi tiếp tục, “Bất kể là làm người thay thế cho Ninh Nhật, hay là cùng anh nhất thời vui đùa một chút chữa trị vết thương, tôi đều không làm được.”

Đối mặt với Tề Thịnh phải giả bộ giống như bạn bè bình thường coi như không có chuyện gì xảy ra, không dấu vết quan tâm còn phải giữ khoảng cách, anh kiên trì quả thực cực khổ.

Trước hai tuần lễ thật vất vả bình phục một chút, bởi vì Tề Thịnh xuất hiện trong một chiều toàn bộ hồng mắt, không muốn hồi tưởng quá khứ ở trong đầu không ngừng hiện lên dần vật thần kinh của anh, giống như lưỡi dao chậm rãi nhiều lần lẳng trì, làm cho anh thực tại không chịu nổi.

“... Tôi là nghiêm túc!” Rõ ràng người ở bên cạnh nhưng có loại ảo giác xa xôi, Tề Thịnh kéo lại Bùi Vận vội vã giải thích, không hề dễ dàng cảm giác hoảng loạn, “Ban đầu tôi thật sự muốn cùng với em.”

Sau đó nhìn thấy đối phương thần sắc chuyên chú hắn đột nhiên phát hiện mình không nói ra được.

Ban đầu chính xác hắn muốn ở cùng đối phương, chính là nhất thời cô đơn thiếu người làm bạn, quả thật cũng không làm sao để bụng, thậm chí còn có chút đặc chí.

“Tôi hiểu rồi, ” Bùi Vận cười cười, lý giải mà gật đầu, thực sự không nghĩ tiếp tục cùng người này dây dưa dài dòng, “Vậy bây giờ tới tìm tôi, anh đã nghĩ rõ chưa?”

Tề Thịnh yên lặng, trên mặt chậm rãi hiện lên thần sắc xoắn xuýt.

Đập nổi chìm thuyền chuẩn bị liều chết đến cùng, hắn xác thực không có làm tốt.

Từ sau khi đối phương không lưu luyến chút nào mà rời đi, hắn đột nhiên cảm thấy sinh hoạt thật giống như thiếu mất cái gì. Trong đầu loạn một đoàn, lại cảm thấy hầu như là ngủ không ngon, càng khó nói bình tĩnh lại nghĩ rõ ràng.

Chỉ là theo bản năng nghĩ đến bóng người, lần lượt không tự chủ được quan tâm hỏi thăm, nhìn thấy đối phương cùng người khác ở cùng lại cảm thấy chua xót, tất cả những điều đó nói cho hắn biết, hắn không muốn người này biến mất trong cuộc sống của hắn.

Chỉ đến thế mà thôi.

Bùi Vận tỉ mỉ mà nhìn phản ứng của hắn, như đã đoán trước kết quả cũng không thể nói là nhiều thất vọng, chỉ có chút tiếc nuối than thở: “Không có gì, nghĩ không rõ lắm cũng đừng nghĩ.”

“... Khi đó tôi và Ninh Nhật từ nước ngoài trở về, cậu ta đưa ra ý kiến, muốn tôi hướng người nhà công khai quan hệ của chúng tôi.

Tề Thịnh cầm lấy cánh tay của anh không buông, không đầu không đuôi nói một câu như vậy.

“Tề tiên sinh, ” Bùi Vận cười khỏ, “Anh nói cho tôi cái này, có thể không quá thích hợp hay không.”

Tề Thịnh bịt tai không nghe thấy, chỉ thẳng tiếp tục nói: “Nhưng là tôi không làm được.”

“Chúng tôi cãi nhau rất nhiều lần... Tôi thừa nhận, tôi không có dũng khí đó, thẳng thắn nói cho người nhà.”

Bùi Vận theo bản năng cắn vào đôi môi.

“Đúng vậy, ” Trầm mặc một lúc anh mới lên tiếng, “Nếu làm như vậy anh sẽ phải trả giá rất lớn.”

Tề Thịnh rũ mắt không lên tiếng, cánh tay cầm lấy tay Bùi Vận đã từ từ buông lỏng cường độ.

“Trở về đi.” Không hề có một tiếng động lặng im khiến bầu không khí có chút ngột ngạt, Bùi Vận sửa lại một chút quần áo đứng dậy, “Không quản anh có dũng khí đó hay không, đừng trở lại.”

Tề Thịnh hơi chấn động: “Chúng ta...”

“Tôi hiện tại rất tốt. Chuyện lúc trước, anh đừng để ở trong lòng.” Bùi Vận bình tĩnh mà nhìn thẳng hấn, “Anh cũng không hề có lỗi gì với tôi.”

Đối phương càng sòng lớn không sợ Tề Thịnh trái lại càng cảm thấy hoảng hốt: “Em có phải là đã không thể...”

Bùi Vận chậm rãi gật gật đầu, máy móc lặp lại nghĩ một đằng nói một nẻo: “Tôi đã buông xuống.”

Tề Thịnh sắc mặt trở nên trắng bệch.

Hắn cơ hồ là hốt hoảng rời đi.

Tâm tư một đoàn hỗn loạn, hấn cần thời gian sửa sang lại cho rõ.

Thời điểm được Bùi Vận đưa lên xe taxi, hấn nhìn thấy đối phương bình tĩnh mà nhìn hấn, hướng hấn phát tay, khoe miệng còn ngậm lấy nụ cười, thoải mái lại tự tại, phảng phất giống như quả thực đã buông bỏ.

Lần thứ nhất hấn ý thực được người này khác xa trong ấn tượng ở bên cạnh hấn khúm núm không hề có chủ kiến, thậm chí bây giờ so với hấn còn dũng cảm hơn nhiều lắm.

E rằng khi đó vô điều kiện thuận theo chỉ là đối với hần nhường nhịn cùng bao dung mà thôi.

Hết thấy tất cả đều là xuất phát từ tình yêu!

Nhưng hần cũng đã bỏ qua.

Mãi đến tận khi nhìn theo xe taxi nhanh chóng hoàn toàn biến mất tại tầm mắt, Bùi Vận xoay người, chậm rãi đi trở về trên lầu, ở phòng khách trên ghế salông ngồi xuống, một mồi ần ần mi tâm, đốt điếu thuốc đưa vào trong miệng.

Sau lần này, cái người kia, hần là sẽ không trở lại đi.

Anh thích người kia, từ mười năm trước đây.

Nhưng là mười năm trước anh với cái cái thế giới này còn có mong đợi, hiện tại lại không có.

Anh vẫn chưa bị thế giới này quá mức quan tâm, cũng không cần thiết tồn tại một phần mơ mộng hảo huyền.

Bọn họ chính xác cũng không xứng đôi. Tề Thịnh luôn đứng ở trên cao, còn anh có lẽ mãi mãi chỉ đứng dưới nhìn đối phương.

Kết cục bị chúng bạn xa lánh, anh đã trải qua một lần, càng không muốn tiếp tục.

Không đáng để cho đối phương cũng trả giá lớn đánh đổi như vậy.

Bùi Vận cũng không biết hút thuốc nhiều hay ít, mắt thấy hộp thuốc lá chỉ còn một điếu. Tiếng khoá cửa chuyển động vang lên, Tần Lê đẩy cửa mà vào.

Sau đó Tần Lê ở bên trong khói mù lượn xung quanh phòng giận tím mặt, vọt tới trước mặt anh, đoạt lấy điếu thuốc lá, vút đi, “Cậu nổi điên làm gì?”

Bùi Vận xoa xoa đôi mắt đỏ bị khói xông lên, không trả lời.

Tần Lê cau mày: “Tên kia đã tới? Người đâu?”

Bùi Vận giương mắt: “Làm sao anh biết?”

“Sáng sớm lúc tôi rời khỏi nhà, ” Tần Lê mạn bất kinh tâm nói, “Nhìn thấy anh ta ngồi ở dưới lầu.”

“Anh cũng không nói với tôi một tiếng?”

“Liên quan gì tới tôi?”

“... Anh ta ngồi ở đó một đêm.”

“Vậy thì thế nào?” Tần Lê thản nhiên nói, ngữ khí không biết làm sao lại đột nhiên mạnh mẽ, “Loại đạo đức này vừa nhìn liền biết, thời điểm dẫn dắt người khác có để tâm không, bây giờ quay đầu lại bị coi thường, có ích lợi gì không?”

“Không có, ” Bùi Vận theo bản năng biện hộ, “Anh ta đã đi rồi.”

“Ồ? Nguyên lai là không bỏ xuống được.” Tần Lê hiểu rõ mà quét mắt một đồng tàn thuốc trên khay trà, “nhất châm kiến huyết”* mà tổng kết, “Không bỏ xuống được liền đuổi theo anh ta a, ở đây buồn bực hút thuốc có ích lợi gì?”

(Nhất châm kiến huyết: Lời nói đúng tâm sự.)

“ ... ”

“Cậu nhìn lại cậu xem, dung mạo không đẹp, làm cơm rất khó ăn, còn không có tiền.” Tần Lê không khách khí quở trách đối phương, “Không có thứ gì, cậu không chủ động cố gắng một chút, dựa vào cái gì nắm giữ một người?”

Không nghe đáp lại, Tần Lê không nói thêm gì nữa, ở bên cạnh Bùi Vận ngồi xuống, đưa tay cầm lấy hộp thuốc lá bên trong còn một điếu thuốc cuối cùng, dưới ánh mắt kinh ngạc của Bùi Vận châm lửa hút thuốc, ánh mắt dần dần có chút mờ lung, tự nhủ nói: “Nhưng nếu như tất cả đều có, nhưng vẫn không thể nắm giữ được đối phương thì sẽ thế nào đây?”

Bùi Vận không chú ý đến Tần Lê, chỉ tự giễu cười cười, chậm rãi sờ sờ vết thương trên mặt.

Thật ra anh đã từng chủ động, thế nhưng lúc đó lại đi nhầm đường mà thôi.

Hết chương 28.

29. Chương 29

Tề Thịnh đúng một tuần không đi công ty.

Nói là ở nhà suy nghĩ, thế nhưng kỳ thực hắn cũng không nghĩ ra lý do để rời khỏi nhà.

Rõ ràng năm đó quen biết người kia, thậm chí chưa từng để người đó vào trong mắt, rõ ràng chỉ cùng người đó ở chung chỉ hơn hai tháng, khởi đầu còn từng là người không để ý, làm sao lại không giải thích được chiếm cứ toàn bộ đầu óc?

Cái người kia kỳ thực có bao nhiêu nghiêm túc hắn hiện tại tự nhiên biết rõ, càng là như vậy hắn ngược lại càng giảm chân tại chỗ, thậm chí mơ hồ có loại e ngại ——

Rõ ràng nhìn qua là người hiền hoà như vậy, thế nhưng ở chung liền phát hiện người kia mặt ngoài ôn hoà bên trong lại dũng khí mạnh mẽ việc nghĩa chẳng từ nan.

Một khi lựa chọn, liền nhất định phải đập nổi chìm thuyền liều chết đến cùng.

Phía trước là vách đá vạn trượng, đập lên sẽ không có đường rút lui, mà phía sau lại là con đường cô độc chỉ một mình hắn làm sao có thể bước tiếp.

Hắn thực sự không dũng khí đi tới đó, thế nhưng lại cố tình không nghĩ quay đầu lại, đành phải nhu nhược mà đứng tại chỗ.

Cuối cùng hắn nằm ở trên giường mệt mỏi, dáng dấp như vậy ngay cả Tiền thắm đều nhìn không được, một bên dọn dẹp căn phòng, một bên nhắc nhở: “Tiền Thắm nói cho con, Tiểu Bù là đứa trẻ chuyên cần như vậy, con cũng cam lòng đuổi cậu ấy đi... Giờ có khoẻ không, bên cạnh không có người chăm sóc con, con nhìn lại con xem, có giống lúc trước không?”

Tề Thịnh chậm rãi nhắm chặt mắt lại.

Thời điểm cái người kia ở bên cạnh hắn thực sự cảm thấy rất ấm áp thậm chí còn có ý ỷ lại, sau khi người kia rời đi hắn mới phát giác được không thích ứng xen lẫn thất lạc, ngay cả Tiền Thắm là người ngoài cuộc, cũng nhìn ra rồi?

Sàn nhà truyền đến tiếng vang ma sát của vật gì đó, hắn miễn cưỡng mở mắt, thấy Tiền thắm từ trước cửa phòng hắn đi qua, cố hết sức kéo cái va ly nhìn quen mắt.

Tề Thịnh giật mình một cái nhảy người lên: “Đây là cái gì?”

“Sách Tiểu Bù lưu lại a.” Tiền thắm thở dài, “Đặt ở phòng sách sợ vướng chỗ, ném đi lại sợ đứa bé kia

muốn trở về lấy. Trước tiên để vào phòng chứa đồ đi.”

“... Tiền thăm!” Tề Thịnh theo bản năng mà cầm lấy valy, “Đi đi nghỉ ngơi trước đi, cái này...Đặt ở trong phòng con là được.”

Tiền thăm lắc đầu mang theo chút biểu tình không hiểu mà nhìn hấn, ở trên tạp dề xoa xoa tay, tự mình đi bận bịu chuyện khác.

Tề Thịnh cúi người, tùy tiện từ trong va ly lấy ra quyển sách, như có như không mà lật lên xem ——

Bùi Vận đọc sách rất dụng tâm, rất nhiều nơi đều tinh tế làm bút ký.

Chữ của Bùi Vận rất đẹp, ngay ngắn lại đoạn chính mạnh mẽ, viết ngoáy lại càng thanh thoát.

Bùi Vận đối với sách vở rất bảo vệ, cho dù sách giáo khoa mười năm trước, ngoại trừ vết tích thời gian mang tới, cơ hồ không có tổn hại.

Có thể tưởng tượng được đã từng là học sinh tốt nghiêm túc cỡ nào.

Vốn là tùy ý lật biến thành từng tờ từng tờ cẩn thận từng li từng tí một, rõ ràng chỉ là sách giáo khoa thời đại học của Bùi Vận, hấn lại xem đến vô cùng chăm chú.

Sau đó hấn đột nhiên cảm thấy có có cái gì không đúng.

Bùi Vận cùng Ninh Nhật cùng phòng ngủ lại không cùng lớp, theo một ý nghĩa nào đó cũng xem như là học đệ của hấn.

Đại học A là trường đại học trọng điểm, phần lớn học sinh sau khi tốt nghiệp lựa chọn xuất ngoại du học, hoặc nhập cư ở bên ngoài.

Cũng có nhóm lớn học sinh ở lại trường tiếp tục nghiên cứu khoa học.

Sinh viên tốt nghiệp trực tiếp tiến vào công tác xã hội, đa số đều tiến vào công ty có danh tiếng thu nhập không ít.

Nhưng vì cái gì thời điểm hai người gặp lại, Bùi Vận chỉ ở công ty bảo hiểm làm một nhân viên điều tra? Ngành nghề không hề liên quan đến ngành học.

Vẫn chỉ là viên chức tân tiến.

Tuy nói 360 nghề, chọn nghề nào cũng được, thế nhưng làm cái nghề này so với làm ở văn phòng cao cao tại thượng phong quang vô hạn đối với sinh viên tốt nghiệp đại học A mà nói, quả thực có mùi vị đại tài tiểu dụng*.

(Đại tài tiểu dụng: Tài cao làm việc nhỏ)

Tề Thịnh tay cầm sách lại hơi run lên.

Đây là vấn đề hắn chưa từng nghĩ qua, cũng chưa từng lưu ý.

Hắn đột nhiên ý thức được, hắn thậm chí chưa bao giờ hiểu qua cái người kia.

Từ đây Tề Thịnh không giải thích được dưỡng thành thói quen trước khi đi ngủ phải đọc một quyển sách.

Tuy rằng mỗi ngày đọc những quyển sách khác nhau thế nhưng cũng không phù hợp hứng thú của hắn.

Chỉ là nhìn chữ của người kia hắn liền không tự chủ nhớ tới đối phương, làm chuyện gì nói cái gì đều chân chân thật thật.

Xem nhiều một chút, thật giống như đến gần người kia hơn một ít.

Mãi đến tận mấy ngày sau hắn lại nằm dài trên giường, thuần thục cúi người lấy ra một quyển sách giáo khoa mở ra.

Sau đó hắn cảm thấy được có chút kỳ quái ——

Trong sách có hơn phân nửa trống không, về sau bút ký cũng đứt quãng, hoàn toàn không phù hợp phong cách lúc trước thường thấy.

Mười năm trước... Đến tốt cùng xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ là do vụ tai nạn xe cộ, ảnh hưởng tới việc học của Bùi Vận.

Trực tiếp đi hỏi Bùi Vận con đường này không thể nghi ngờ rất khó thành công, chuyện năm đó Ninh Nhật cũng là không muốn nói thêm, bạn học cũ khác hắn cũng ít liên hệ, huống hồ những người kia cùng Bùi Vận giao tình không nhiều, chỉ sợ càng là không biết gì cả.

Còn có ai biết đến đây?

Tề Thịnh trong đầu linh quang lóe lên, đột nhiên nhớ đến một người.

Thời điểm Diệp Minh đi vào văn phòng Tề Thịnh, chỉ cảm thấy nơm nớp lo sợ.

Cậu tự nhận vẫn luôn cẩn trọng, tuy không có đại công, cũng không lỗi lớn, coi như thời gian thử việc đến khi tuyển chính thức sắp tới, cũng không đến nỗi lướt qua phòng nhân sự một chuyến trực tiếp bị thủ trưởng gọi đi nói chuyện.

Nghĩ như thế nào đều không giống như là có chuyện tốt gì.

Đặc biệt là nhìn thấy Tề Thịnh mang theo tâm tình đánh giá không rõ nhìn mình, cậu càng thấy mồ hôi lạnh ứa ra.

Hắn là đêm đó nhìn thấy bộ dạng lãnh đạo uống say chập vập, sợ cậu ở công ty truyền bá ra cho mọi người, cho nên muốn đuổi cậu ra ngoài, khiến cho cậu triệt để cảm khẩu?

Diệp Minh càng nghĩ càng là run sợ trong lòng, không dám có chút lỗ mãng, cẩn thận từng ly từng tí nói: “Tề tổng.”

Tề Thịnh vẻ mặt ôn hòa chỉ chỉ ghế xoay đối diện: “Mời ngồi.”

Diệp Minh lần đầu tiên cảm thấy được ghế dựa thư thích mềm mại này giống như mọc đầy gai.

Đúng như dự đoán, Tề Thịnh tới liền hỏi: “Cậu tới công ty đã bao lâu?”

Diệp Minh vọt đứng lên: “Gần nửa năm.”

“Ở bên trong xí nghiệp của chúng ta, quan trọng nhất là cái gì?”

Diệp Minh còn kém không chỉ thiên lập địa chính mình có bao nhiêu phù hợp tiêu chuẩn này: “Thành thực.”

“Đúng, ” Tề Thịnh hài lòng gật gù đầu, “Mười năm trước cậu và Bùi Vận xảy ra tai nạn xe cộ, là bất ngờ?”

Diệp Minh đầu óc xoay chuyển nửa ngày không hiểu cái gì, chỉ có thể giật mình há miệng.

Tề Thịnh cũng không giục, kiên nhẫn nhìn đối phương chờ đáp án.

“A cái kia...” Diệp Minh rất cục hời thần, nhanh chóng thức thời gật đầu, “Đúng a.”

“Lúc đó là tình huống thế nào?”

Diệp Minh chỉ lo Tề Thịnh là đang hưng binh vắn tội, chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh, có sao nói vậy không dám có chút che giấu: “Khi đó tôi mới vừa lên sơ trung, tan học trên đường về nhà, nhìn thấy anh Bùi đang băng qua đường.”

“Một chiếc xe taxi chở tre sợi tổng hợp rất nhanh mà lái tới, nhưng dáng vẻ của anh Bùi lúc ấy thất hồn lạc phách, cũng không biết xảy ra chuyện gì, vẫn cứ cúi đầu đi về phía trước.”

Tề Thịnh căng thẳng trong lòng: “Sau đó thì sao?”

“Anh ấy sắp bị đụng phải, ” Diệp Minh cười khan gãi gãi đầu, “Tôi đương nhiên muốn đi cứu anh ấy a.”

“... Kết quả?”

“Khụ, ” Diệp Minh ngượng ngùng liên tục gãi đầu, “Kết quả chiếc xe kia đúng lúc xoay chuyển bánh lái, trái lại va về phía tôi. Anh Bùi lần này thấy được, liền xông lại đem tôi đẩy ra...”

Nói đến đây thanh âm Diệp Minh hạ thấp xuống, cả người trầm mặc, hiển nhiên cảnh tượng lúc đó để lại cho cậu bóng tối không nhỏ: “Nhưng bởi vậy, anh ấy bị xe đụng phải văng ra xa... Trên mặt lại bị cây tre xẹt qua, tất cả đều là máu.”

Tề Thịnh nhắm mắt, mới hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Chúng tôi lập tức đem anh ấy đưa đi bệnh viện, nhưng là trên người anh ấy không có tiền nộp tiền viện phí, cũng không chịu nói phương thức liên hệ của người nhà. Tôi nhanh chóng gọi cha mẹ tôi đến, nộp tiền viện phí cho anh ấy.”

Diệp Minh nói, liền bổ sung: “Thế nhưng sau khi anh ấy tốt nghiệp, rất kiên trì trả lại tiền cho nhà chúng tôi một phần cũng không thiếu.

Tề Thịnh đột nhiên nhớ tới Bùi Vận biểu tình muốn nói lại thôi khi nói về cha mẹ mình, hỏi, “Nhà cậu ấy... Có phải là điều kiện rất khó khăn?”

“... Tôi cũng không biết, anh Bùi xưa nay chưa từng nói với tôi.” Diệp Minh mờ mịt lắc đầu, “Thế nhưng mấy ngày sau tôi đi tìm anh ấy, gặp người nhà của anh ấy một lần, không biết đang cùng anh ấy ồn ào cái gì, sau đó liền giận dỗi dỗi rồi đi. Về sau trong lúc nằm viện thật giống như... Không có bất kỳ người nào khác đến thăm anh ấy, thời điểm tôi đi học anh ấy cũng chỉ có một người, cuối cùng xuất viện là ba mẹ tôi đi đón anh ấy.”

“Sau đó...” Tề Thịnh âm thanh không biết làm sao có chút nghẹn, cơ hồ có thể nghĩ ra một người bị thương còn lê loi nằm ở trong phòng bệnh tuyệt vọng như thế nào, “Sau này thân thể cậu ấy khôi phục thế nào?”

“Chủ yếu chính là trên mặt để lại vết sẹo, Tề tổng ngài cũng biết đến.” Diệp Minh suy nghĩ một chút, “Còn có lúc đó anh ấy bị thương là vai trước tiên đập xuống đất, vì tiết kiệm tiền lại vội vã vội vã xuất viện, an dưỡng không đủ, cho nên vai vẫn không hoàn toàn hồi phục, đến bây giờ mưa dầm hoặc là một nhọc còn giống như sẽ đau đớn.”

Tề Thịnh đột nhiên nhớ tới, lúc trước Bùi Vận giúp hắn làm bữa ăn khuya, thỉnh thoảng sẽ tình cờ xoa vai.

Việc này bị hắn coi như việc nhỏ không đáng để ý, đến cùng có bao nhiêu chuyện hắn không biết.

“Vậy cậu có biết hay không...” Tề Thịnh hít một hơi thật sâu, mới chậm rãi hỏi, “Tại sao sau khi tốt nghiệp công việc cậu ấy làm, đều không cách nào ổn định?”

“Chuyện này a, ” Diệp Minh biết gì nói vậy, “Bởi vì anh Bùi khi đó học phí không đóng đủ, cho nên bằng tốt nghiệp vẫn luôn để ở trường học anh ấy cũng không lấy được, thẳng đến khi về sau trả sạch học phí mới cầm được tới tay. Ngành học của anh ấy là ngành kỹ thuật, chỉ nói miệng không bằng không chứng rất nhiều công ty không thừa nhận. Hơn nữa mặt của anh ấy...”

“Không thể để cho trường học trước tiên trả lại bằng tốt nghiệp sao?”

“Chuyện này...” Diệp Minh ngoẹo cổ suy nghĩ một chút, “Sau khi anh Bùi xuất viện, liền chuyển ra khỏi ký túc xá thuê phòng, còn tự mình tìm việc làm. Ngoại trừ thời gian lên lớp cùng kì thi, anh ấy rất ít khi về trường học, cho nên đại khái phòng giáo vụ không liên lạc được với anh ấy.”

Tề Thịnh cau mày, nhớ tới lúc trước trong ấn tượng mới vừa lên đại học, Bùi Vận luôn đi theo sau lưng Ninh Nhật, tựa hồ cũng không quần bách như vậy: “Gia đình cậu ấy có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không? Cho nên mới có thể đứt đoạn mất nguồn kinh tế của cậu ấy?”

Diệp Minh lắc đầu một cái: “Tôi cũng không rõ lắm. Anh Bùi không đề cập với tôi bất kỳ chuyện trong nhà anh ấy, mỗi lần đều là tôi đi tìm anh ấy, nhà tôi anh ấy cũng không nguyện ý đến, ba mẹ tôi muốn cho anh ấy tiền, anh ấy cũng không chịu nhận. Sau đó ba mẹ tôi xuất ngoại, tôi đưa ra ý kiến muốn anh ấy đến nhà tôi sống, anh ấy cũng nói không đồng ý, chỉ nói đã quen sống một mình...”

Tề Thịnh đột nhiên cảm thấy lồng ngực như nhói khó chịu.

Còn nhớ tới thời điểm lúc trước hắn đưa ra ý kiến để Bùi Vận chuyển tới, đối phương thần sắc do dự cuối cùng không có chút nào dị nghị gật đầu.

Lần đầu tiên vào đêm đó hắn ảo não như vậy, hiếm thấy đơn giản hỏi ra tình huống trong nhà Bùi Vận, thế nhưng đến cuối cùng hắn vẫn không thể đi sâu vào hỏi kỹ đối phương.

Quả thực hần quá vô tâm!

“Tề tổng, tôi không biết giữa các người có cái gì không vui. Thế nhưng những năm này tôi chưa từng ở bên cạnh anh Bùi gặp qua những người bạn khác, cũng rất ít nhìn thấy anh ấy vui vẻ như vậy.. Anh ấy cần phải... rất coi trọng anh.”

Hết chương 29.

30. Chương 30

Mãi đến tận khi Diệp Minh rời đi một lúc lâu, lúc gần đi rõ ràng chần chờ mãi mới lấy hết dũng khí nói ra câu kia, Tề Thịnh thở ra một hơi thật dài, đem thân thể dựa vào bên trong ghế dựa mềm mại.

Hần không thể nói được cảm giác phức tạp trong lòng mình, có khiếp sợ, mà càng nhiều hơn chính là chua xót đến đau đớn.

Chuyện Diệp Minh nói, Bùi Vận chưa bao giờ nói cho hần nghe, hần không nghĩ tới sớm hơn, còn tự xưng là người tình tốt tôn trọng riêng tư của người yêu.

Có lẽ trên thực tế hần chưa bao giờ là một tình nhân hợp lệ.

Rõ ràng Bùi Vận đã nói đúng.

Tại thời điểm hần bị Ninh Nhật phản bội, đối phương trở thành tấm lá chắn trong lúc hần nhất thời cô quạnh.

Tại thời điểm hần cảm thấy gian nan nhất, đối phương yên tĩnh nghe lời hần oán hận, ở bên cạnh hần cùng hần vượt qua quãng thời gian mệt mỏi nhất.

Hần vẫn coi đó là chuyện đương nhiên hưởng thụ bữa ăn khuya mỗi lần trở về trễ, chưa từng ý thức được sau những động tác chăm sóc nhỏ nhoi kia, đối phương đã phải trả giá những gì.

Nhưng hần ích kỷ đến mức cơ hồ không biết gì cả, chỉ thoả mái hưởng thụ sự chăm sóc của đối phương, chỉ lo phát tiết hết thấy cảm xúc nôn nóng của chính mình.

Hần nhu nhược đến không dám về phía trước bước lên một bước, chỉ lo sẽ tiếp tục gánh chịu khó nhằn.

Ngơ ngác nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ từ chói mắt đến ôn nhu, lại tới mờ nhạt, Tề Thịnh ánh mắt dần

dần kiên định, một tay tóm lấy chìa khóa xe đứng dậy, giống như hạ quyết tâm, cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng làm việc.

Vụ tai nạn xe cộ hiển nhiên đối với Bùi Vận ảnh hưởng khá lớn, thậm chí hậu quả nghiêm trọng. Mà cụ thể rốt cuộc là tình huống gì, Diệp Minh cũng không biết rõ.

Muốn biết nội tình, chỉ sợ ngoại trừ bản thân Bùi Vận, không có người nào có thể cho hắn một cái đáp án.

Tuy rằng độ khó rất lớn, nhưng hắn hiện tại rất cấp bách muốn biết rõ, những chuyện mà cho tới nay hắn đều vô tâm bỏ qua.

Hắn hiện tại nghĩ, phải nhanh chóng nhìn thấy được người kia.

Công việc mới của Bùi Vận tiến hành coi như thuận lợi.

Nhâm Tuyên chưa bao giờ làm khó dễ anh, nhưng vẫn giống như những vị thủ trưởng khác, thâm tàng bất lộ* chỉ ở trong lòng yên lặng cân nhắc giá trị của cấp dưới, mang theo nụ cười cao thâm khó dò.

(Thâm tàng bất lộ: cao thâm khó dò)

Ngoại trừ thời điểm đối mặt với Đồng Dục.

Vì vậy Bùi Vận thân là trợ lý của Nhâm Tuyên, dính với anh ta như hình với bóng, thường thường may mắn thưởng thức thuốc súng giữa Đồng Dục và Nhâm Tuyên.

Sức chiến đấu của Đồng Dục đối đầu với Nhâm Tuyên rõ ràng không ở cùng một trình độ, tuy rằng biết rõ đây là một cuộc chiến không công bằng, thế nhưng Đồng Dục vẫn là ba ngày hai lần đến đây, sau đó mỗi lần đều mang đầy bụng tức giận trở lại.

Tuy rằng anh luôn cảm thấy hai người thật giống như đều coi đây là một loại mùi vị vui mừng.

Mà từ ngày ấy, Tề Thịnh quả nhiên không xuất hiện, chỉ có Diệp Minh thỉnh thoảng cùng anh liên hệ vài câu, cũng lặng thinh không đề cập tới việc riêng tư của ông chủ.

Điều này làm cho anh tuy rằng vẫn cảm thấy nhớ mong, thế nhưng nói thế nào vẫn còn có chút thoải mái.

Ngược lại người kia sinh hoạt cũng không đáng để anh đến bận tâm, không có anh ở bên cạnh chắc chắn chỉ có thể càng phong quang vô hạn.

Ngày này là một ngày bình thường như bao ngày khác, Đồng Được cùng Nhâm Tuyên vì một phương án tranh chấp không thể tách rời ra, Đồng Được mặt đỏ tới mang tai Nhâm Tuyên lại bình tĩnh nhiều lắm, kiên trì mà mỉm cười nghe, thỉnh thoảng xen vào nói vài câu, thế nhưng có thể khiến Đồng Được ghen nửa ngày nói không ra tiếng.

Mà Bùi Vận không biết cái gì cũng không thể chen lời vào chỉ có thể yên tĩnh đứng bên cạnh lắng nghe. Liền tại lúc này điện thoại di động của anh vang lên, đến từ một mã số xa lạ.

Bùi Vận cầm điện thoại di động đi ra phòng hội nghị, tiện tay ấn nút nghe, vô tình a lô một tiếng.

Đầu bên kia truyền đến tạp âm xèo xèo, đến nửa ngày mới có người nặng nề mà lên tiếng, khẩu khí dò hỏi xen lẫn không xác định: “Vâng... Tiểu Vận sao?”

Thanh âm quen thuộc lại xa lạ xuyên thấu thời gian mười năm, khiến Bùi Vận nhất thời hoảng hốt, nắm thật chặt điện thoại di động sững sờ ở chỗ cũ, ngay cả một chữ cũng không nói ra được.

Đầu kia không nghe đáp lại, dừng một chút liền tiếp tục mở miệng: “Xin lỗi, khả năng tôi gọi nhầm rồi.”

“... Khoan đã!” Bùi Vận vội vàng gọi, “Anh hai!”

Đối phương cũng rơi vào trầm mặc.

Đến lúc tan việc Bùi Vận liền vội vã chạy xuống dưới lầu, một người đàn ông cao to đưa lưng về phía anh dĩ nhiên chờ ở cửa.

Bùi Vận hít một hơi thật sâu, đi tới thấp giọng gọi: “Anh hai.”

Người đàn ông nghe tiếng quay người lại.

Trong ấn tượng anh hai Bùi Trung trắng nõn thanh tú bây giờ đã hơi phát tướng, râu ria xồm xoàm, mang theo tiêu tụy cùng uể oải. Thấy Bùi Vận đi ra, người này nhếch miệng cười, tuy rằng viền mắt cũng không khồng chế được có chút đỏ: “Tiểu Vận.”

Bùi Vận bồi tiếp anh hai tìm nhà hàng ăn bữa cơm, sau khi ăn xong liền tại gần đó đơn giản đi dạo một chút, nói một chuyện.

Ngôn từ bên trong trước sau tách ra chuyện năm đó, phẳng phất tất cả chưa bao giờ xảy ra.

Chỉ là gò má Bùi Trung biểu hiện ra thần sắc cẩn thận, vài lần nhìn về phía Bùi Vận dấp dấp lo lắng muốn nói lại thôi, khiến Bùi Vận chỉ cảm thấy trong lòng chua xót không thôi.

Máu mủ tình thâm, anh hai trong trí nhớ luôn luôn cứa chiều anh, mặc dù cách nhiều năm như vậy, mặc dù trong lúc ở trong bóng tối tuyệt vọng nhất, đối phương lại nhẫn tâm nói ra những lời muốn cùng anh đoạn tuyệt quan hệ, thế nhưng đến bây giờ anh cũng không hề hận người đang đứng trước mặt mình.

“Anh...” Do dự chốc lát Bùi Vận vẫn là chủ động hỏi, “Làm sao anh lại tới tìm em?”

Bùi Trung khoảng chừng cũng biết vào lúc này không phải lúc thích hợp nói lời khách khí, trầm thấp hỏi: “Những năm này em sống thế nào? Hay là...”

Ngữ điệu dừng lại, mới tiếp tục: “Có tốt không?”

Bùi Vận biểu tình hơi cứng ngắc, vẫn là gật gật đầu đáp: “Anh sao rồi? Còn có ba mẹ cùng chị dâu?”

“Đều rất tốt.” Bùi Trung giờ khắc này thực sự không có tâm tư quan tâm Bùi Vận, “Chỉ là...”

Nói đến một nửa Bùi Trung thấy xung quanh không có người nào, nắm lấy ống tay áo Bùi Vận, đầu gối uốn cong, lại chậm rãi quỳ xuống.

Bùi Vận bị hành động này của anh trai làm cho hoảng hốt, cuống quýt kéo hắn dậy: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh hai biết đến em cũng không dễ dàng, những năm này trong nhà không cho em một phân tiền, ngay cả học phí...”

Bùi Trung không chịu đứng dậy, lại không ngẩng đầu, chỉ lầm lũi mà tiếp tục nói: “Lúc đó ba mẹ cảm thấy mất mặt cùng em cắt đứt liên hệ, anh cũng không ngăn, chỉ muốn em ở bên ngoài nếu như không vượt qua nổi, vẫn là sẽ nguyện ý trở về cưới vợ sinh con, đi con đường bình thường.”

“Em vốn là người có tiền đồ nhất nhà chúng ta, mọi người đều hi vọng vào em, làm sao lên đại học, ngược lại thành cái đáng về kia...”

Bùi Vận dùng sức đem hắn kéo lên, chỉ quay mặt đi cũng không lên tiếng.

Sau khi xuất viện anh chính xác cũng thử về nhà, nghênh tiếp anh chỉ có cửa phòng đóng chặt, người nhà biến mất, chỉ còn lại ánh mắt lạnh lùng cùng xem thường của những người hàng xóm.

Có thể trả giá quá đắt, cứ việc cuối cùng cho tới bây giờ anh vẫn ở trong tình trạng này, anh vẫn chưa bao giờ hối hận qua, cũng chưa từng cảm giác mình có lỗi.

Nói cho cùng đơn giản yêu thích một người không nên thích, còn ý nghĩ kỳ lạ mà thôi.

“Anh hai biết đến trong nhà đều có lỗi với em, nhưng bây giờ thực sự cùng đường mặt lộ.” Bùi Trung khoé mắt nổi lên nước mắt, “Thần Thần hồi trước ngã bệnh, làm giải phẫu dùng rất nhiều tiền.”

Bùi Vận ngẩn ra: “Thần Thần?”

“Con trai của anh, vừa sáu tuổi.” Bùi trung trên mặt hiện ra vẻ mặt thống khổ đến, “Khi đó anh không thể trợ mắt nhìn con của anh chết, không thể làm gì khác hơn là... Mượn lãi suất cao.”

Bùi Vận há miệng, mới hỏi: “Cháu... Hiện tại thế nào rồi?”

“Thần thần đã xuất viện, nhưng là thiếu tiền không trả nổi, những người kia, hung thần ác sát, nói tiếp tục không trả tiền một người cũng không buông tha...”

“Ba mẹ không để cho anh tới tìm em, nhưng bọn họ cũng không nghĩ ra biện pháp khác. Chung quanh có thể mượn có thể thu thập đều đã vận dụng, nhà chúng ta chỉ có em, ở trong thành phố sống lâu như vậy...”

Âm thanh càng nói càng nhỏ càng ngày sức lực càng không đủ, Bùi Vận yên lặng mà nghe, không biết nên nói cái gì cho phải.

Trong nhà khi đó chật đút tất cả phí dụng của anh, đã xảy ra chuyện như vậy anh lại không có chỗ thể mượn, chỉ có thể dựa vào làm công miễn cưỡng duy trì trụ sinh hoạt.

Sau khi tốt nghiệp công tác của anh vẫn luôn bất định, thật vất vả trả sạch học phí cầm bằng tốt nghiệp mới tốt một chút, thể nhưng xác thực không tích góp được quá nhiều tiền.

Nhìn chằm chằm đèn đường ngay ngẩn một hồi, Bùi Vận trầm thấp hỏi: “Cần bao nhiêu?”

Bùi Trung chần chờ một lúc, nói ra một con số..

“Đêm nay trước tiên anh ở lại đây đi, ” Bùi Vận nhẹ giọng nói, “Ngày mai em sẽ lấy tiền cho anh, anh trước tiên dùng tạm... còn dư lại.. em sẽ nghĩ cách.”

Bùi Trung không ngờ được Bùi Vận sáng khoái như vậy, đôi môi run rẩy ngay cả lời cảm ơn lời cũng không nói ra được, đến nửa ngày chân mềm nhũn, suýt chút nữa lại quỵ xuống.

Bùi Vận nghiêng đầu đi, nhìn con đường u ám không hề có một tiếng động thở dài, ẩn ẩn lồng ngực của mình mình khó giải thích được như nhối đến khó chịu.

Những năm này nửa đêm tỉnh mộng nghĩ tới rất nhiều lần tình hình thực tế cùng người nhà gặp lại, ảo tưởng vứt bỏ hết thấy không thích ôm đầu khóc ròng, chờ đợi trở lại chỉ còn lại hình ảnh không được tha

thứ lạnh lùng từ chối.

Thế nhưng tuyệt đối không nghĩ tới cảnh tượng như vậy ——

Anh trai ruột dùng tư thái thấp kém, hướng anh tìm kiếm kinh tế trợ giúp, làm cho anh không thể tránh khỏi cảm thấy xa lạ cùng lúng túng, thậm chí có chút mơ hồ thất vọng.

Thời điểm Tề Thịnh lái xe đến gần nơi ở của Bùi Vận đã gần đến hoàng hôn, hắn thả chậm tốc độ xe, tìm kiếm khắp nơi chỗ dừng xe thích hợp

Nhắc cũng khéo, vừa vặn đưa mắt nhìn thấy ngân hàng ven đường, có một bóng người quen thuộc.

Tuy rằng chỉ là cái bóng lưng, hắn cũng như trước liếc mắt một cái liền nhận ra được.

Tề Thịnh vội vàng dừng xe ở ven đường, vội vã đi về hướng của đối phương, vừa đi tới còn sửa lại một chút quần áo tóc tai, tận lực hiện ra trạng thái tốt nhất.

Nào có biết chỉ một chốc nữa là hắn đi tới bên cạnh đối phương, đối phương đã nghiêng người sang, đem một xấp tiền mặt không nhỏ nhét vào trong túi, sau đó căn bản không chú ý tới hắn, chỉ từ bên cạnh hắn đi vòng qua, cúi đầu đi về phía tiểu khu.

Tề Thịnh đứng ở chỗ cũ, đang chờ gọi đối phương lại, trong đầu đột nhiên hiện lên một người khác, liền cảm thấy khó chịu.

Cái người đẹp đẽ kia, kiêu ngạo, hăng hái, trù nghệ hoàn hảo hiếm thấy, mấu chốt chính là còn rất tâm lý.

Rất dễ dàng có thể trối lại trái tim một người.

Diệp Minh đề cập tới, trước khi hắn xuất hiện Bùi Vận cũng không mong muốn ở cùng người khác, nhưng bây giờ lại dễ như ăn cháo mà tiếp nhận Tần Lê.

Có thể thấy được tên kia trọng yếu bao nhiêu.

Chính mình lúc trước vội vàng giao chiến, làm sao dĩ nhiên quên mất điểm này? Đoạn thời gian hai người tách ra, chỉ cần Tần Lê thừa lúc vắng mà vào, quả thực có thể dễ dàng thành công.

Tề Thịnh càng nghĩ càng là ảo não, đuổi theo sát, đã thấy Bùi Vận tại ven đường dừng lại bên cạnh một người đàn ông râu ria xồm xoàm, sau đó đem tiền mặt trong túi lấy ra nhét vào trong tay đối phương.

Người đàn ông cao to kia tựa hồ cũng không chịu nhận toàn bộ, hai người dây dưa lôi kéo, nửa ngày cũng không có kết quả.

Tề Thịnh nhíu nhíu mày, bước nhanh đi tới hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Bùi Vận thân thể cứng đờ, quay đầu lại bình tĩnh nhìn hắn, thần sắc có tia phức tạp, thậm chí còn giống như có như không phát giác căng thẳng.

Tề Thịnh chú ý tới, đang kỳ quái vì sao Bùi Vận nhìn thấy hắn sẽ là phản ứng như thế này, người đàn ông dĩ nhiên mở miệng, mang theo khẩu âm nồng đậm: “Cậu là ai?”

Tề Thịnh tuy rằng rất không thích biểu tình giống như chất vấn của người này, vẫn là nhịn xuống tao nhã lễ phép đưa tay ra: “Tề Thịnh.”

Người đàn ông gắt gao nhìn hắn, lại lặp lại một lần: “Tề Thịnh?”

Bùi Vận lần này sắc mặt rốt cục thay đổi.

Đáng tiếc Bùi Vận còn chưa kịp nói chuyện, anh hai tốc độ xuất thủ vượt xa quá dự liệu của anh, một quyền đánh vào trên mặt Tề Thịnh, thở hổn hển mắng: “Tên khốn này!”

Không hề phòng bị Tề Thịnh bị một quyền không lưu tình chút nào dùng sức đánh khiến hắn tỉnh mộng, lảo đảo lui vài bước vẫn là không có đứng vững, chân tại lề đường bất ngờ bước hụt, ngã xuống đường đi của xe cộ.

Bùi Vận lấy làm kinh hãi, cũng không quan tâm xe cộ có thể xông tới bất kỳ lúc nào, vội vàng che ở trước người đối phương, lại quay người nỗ lực đem hắn nâng dậy.

Nào ngờ Tề Thịnh lại bị trẹo chân một trận đau đớn kéo tới, chân hắn mềm nhũn, suýt chút nữa một lần nữa ngồi trở lại đường dành cho xe lưu thông.

Bùi Vận kéo cánh tay của hắn qua vòng lấy vai mình, đem thân thể hắn đẩy lên, ánh mắt rơi vào trên đùi hắn, hỏi: “Bị thương à”

Tề Thịnh cười khổ gật gật đầu, có thể tưởng tượng hành động vừa nãy của đối phương cơ hồ xuất phát từ bản năng trong lòng vẫn là hơi có ảm áp.

Hai người hồi lâu không có thân cận như vậy, quen thuộc lại cảm giác ảm áp làm cho hắn thậm chí không khỏi âm thầm cảm thấy được bị ngã lần này thực sự quá giá trị. =)))

Hết chương 30.

31. Chương 31

Nhấc mắt nhìn về phía người đàn ông không quen biết, giờ khắc này đang dùng ánh mắt không quen xen lẫn bài xích nhìn hẩn chăm chăm, Tề Thịnh vẫn là không nhận được nghi hoặc hỏi: “Có phải là anh nhận lầm người hay không?”

“Tề Thịnh! Không phải là mày sao?!” Bùi Vận chưa trả lời người đàn ông dĩ nhiên hung hăng nói, “Mày quả thực không phải là người a! Lúc trước hại....”

“Đừng nói nữa!” Vẫn luôn không lên tiếng Bùi Vận đột nhiên hét to.

Bùi Trung cảm giận ngậm miệng, mặt đầy vẻ không cam lòng.

Tề Thịnh đối với biểu hiện của người đàn ông này thực sự có chút không rõ, thế nhưng nếu như Bùi Vận quen biết người kia, một quyền vừa này không giải thích được hẳn cũng chỉ có thể nhận, nắm tay Bùi Vận chống đỡ thân thể nén giận hỏi: “Chúng ta chưa từng gặp nhau, tại sao anh lại nói tôi hại anh?”

Người đàn ông sắc mặt tái xanh, hiển nhiên cực kỳ bài xích động tác thân mật của hai người giờ phút này: “Dĩ nhiên không phải tao! Nếu là tao, tao đã sớm đánh mày tàn phế! Cũng chỉ có em trai tao dễ ức hiếp, nắm đó mắt bị mù mới có thể...”

“Anh hai!” Bùi Vận âm thanh cơ hồ dẫn theo trách cứ, uy nghiêm đến mức khiến Bùi Trung cũng cảm khẫu, ngữ điệu cuối cùng lại thả nhẹ, “Anh hai, anh đi về trước.”

“Thế nhưng hai người...”

“Em hiện tại đưa anh ta về nhà.” Bùi Vận đánh gãy, “Ngày mai lại tới tìm anh.”

“Nhưng...”

“Anh hai, ” Bùi Vận nhìn anh trai, dùng một loại thần thái lạnh lùng Tề Thịnh chưa từng thấy qua, gần từng chữ nói, “Đây là chuyện của hai người chúng em, không có quan hệ gì với anh.”

Bùi Trung trong tay còn vững vàng nắm chặt một xấp tiền mặt Bùi Vận vừa mới đưa cho anh, chung quy cũng không thể tiếp tục gây rối, xoay người phẫn nộ rời đi.

Bùi Vận ngơ ngác đứng tại chỗ, không hề động đậy mà nhìn bóng lưng Bùi Trung, biểu tình có chút mờ mịt nói không được, Tề Thịnh nhìn ra chỉ cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, đang chờ câu hỏi, đối phương đã nghiêng đầu ra hiệu hẳn: “Đi thôi, trước tiên đưa anh đi bệnh viện.”

Tề Thịnh thức thời ngậm miệng.

Ngoan ngoãn ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Tề Thịnh nhìn gò má Bùi Vận chụm tâm lái xe, trên mặt vết thương xấu xí kia giống như gương nanh múa vuốt, phảng phất đang cười nhạo hắn vô tri, làm cho hắn cảm thấy thực sự không ổn.

Vừa nãy biết được người đàn ông xông lên đánh hắn chính là anh trai Bùi Vận, mà bọn họ lúc trước chưa từng gặp mặt.

Nếu là vì em trai bất bình dùm chuyện lúc trước, cái người kia tại sao lại nhắc tới hai chữ năm đó?

Địch ý thù hận như vậy, chắc chắn sẽ không thể không có nguyên do.

Năm đó đến cùng xảy ra chuyện gì? Nghe khẩu khí của đối phương, thậm chí phảng phất có liên quan tới hắn.

Thế nhưng trong ấn tượng của hắn thời điểm đi học cùng Bùi Vận, chính xác không thường xuyên gặp nhau cũng chưa từng xảy ra mâu thuẫn gì.

Tề Thịnh đột nhiên cảm thấy sống lưng tất cả đều là mồ hôi lạnh, quả thực không dám nghĩ sâu xuống.

Bùi Vận từ đầu đến cuối không có hỏi Tề Thịnh hôm nay tại sao lại đột nhiên xuất hiện.

Anh thậm chí không có mở miệng, chỉ không nói một lời thay đối phương đăng ký, ở bên cạnh đối phương chờ kiểm tra, quay phim, chờ kết quả.

May là vẫn chưa trật khớp, bác sĩ chẩn đoán chỉ là mất cá bong gân nhẹ, đơn giản bôi thuốc giảm đau tiêu sưng sẽ nhanh chóng khỏi.

Thời điểm quen thuộc lái xe đưa Tề Thịnh đến dưới lầu khu chung cư sắc trời đã tối, Bùi Vận khóa xe, giao chìa khoá vào trong tay Tề Thịnh: “Anh lên lầu đi cẩn thận một chút, tôi đi về trước.”

Tề Thịnh một chút liền cuống lên, thấy đối phương không hề lưu luyến quay người liền đi, dường như quên mất chân còn đang khập khểnh, theo bản năng mà đuổi tới kéo đối phương lại.

Kết quả vào lúc này chân vừa rơi xuống đất chính là đau đớn, hắn hít vào ngụm khí lạnh, thấy Bùi Vận

dĩ nhiên nghe đến động tĩnh xoay người lại, suy nghĩ một chút cũng không nỗ lực ổn định, cho phép chính mình thẳng tắp ngã về đối phương.

Bùi Vận sợ hết hồn, cũng không nghĩ ngợi nhiều được, nhanh chóng thân thủ đỡ lấy hắn, mới miễn cưỡng làm cho Tề Thịnh tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Tề Thịnh nơi nào chịu bỏ qua cơ hội tốt như vậy, thừa cơ nắm chặt cánh tay của đối phương, chỉ chỉ chân của mình, buồn buồn yếu thế nọ: “Tôi chỉ có một người, không có cách nào đi.”

Bùi Vận không lên tiếng, ngẩng đầu nhìn khu chung cư.

Độ cao như vậy thực sự không nhận rõ nhà ai sáng lên ánh đèn.

Anh chần chờ một lúc, mới hỏi: “Không ai xuống dưới đón anh?”

Tề Thịnh lắc đầu một cái.

Bùi Vận mím mím môi, yên lặng xoay qua chỗ khác đưa lưng về phía hắn cúi người xuống.

Vì vậy Tề Thịnh lập tức không ngại ngần mà nắm lấy thân thể của đối phương, thân thủ vòng qua quá bả vai của đối phương, mặc cho đối phương đem hắn vác lên.

Thời điểm mở cửa Bùi Vận có một cảm giác căng thẳng vi diệu, mãi đến tận khi nhìn thấy căn phòng một mảnh đen nhánh mới từ từ tiêu trừ. Bên trong phòng rộng tuếch, cũng không có vết tích một người khác vào ở.

Anh đem Tề Thịnh thả xuống giường ở trong phòng ngủ, bốn phía quan sát một vòng, bật thốt lên: “Chỉ một mình anh ở?”

“Đúng a, ” Tề Thịnh đang âm thầm tiếc nuối thời gian nằm nhoài trên lưng đối phương thực sự quá ngắn, không để ý mà đáp, “Nếu không thì còn có ai...”

Nói xong hắn đột nhiên ý thức được cái gì, ngừng lại một chút, trợn to mắt nhìn Bùi Vận, một mặt thần sắc bi thương.

Lúc trước hắn rõ ràng đã nói với đối phương, hắn cùng Ninh Nhật đã không khả năng, thế nhưng hiển nhiên đối phương căn bản cũng không tiếp tục tín nhiệm hắn.

Trong ấn tượng đối phương đối với lời của hắn xưa nay tin tưởng không nghi ngờ, trước mắt phần chênh lệch thực tại này khiến hắn không khỏi có chút khó chịu.

Bùi Vận không chịu nổi Tề Thịnh như vậy, không được tự nhiên gãi gãi đầu, ánh mắt rơi vào chồng sách trên đầu giường, thấp giọng nói: “Tôi đi lấy cái khăn mặt đến, chườm lạnh một chút.”

Mãi đến tận khi giúp Tề Thịnh bôi thuốc vào mắt cá chân sưng lên một khối lớn, Bùi Vận đang muốn đứng dậy, tay lại thành linh bị Tề Thịnh vững vàng nắm chặt.

Một lúc lâu, anh mới rốt cục thấp giọng hỏi: “Ngày hôm nay sao anh lại đến?”

Tề Thịnh thẳng tắp nhìn về phía Bùi Vận, mùi vị thâm tình chân thành: “Em nói xem?”

Bùi Vận nghẹn một chút, ở cùng Tề Thịnh so với giả bộ hồ đồ anh tự nhận thực sự không bản lãnh đối trá, đơn giản nói thẳng hỏi: “Có chuyện gì?”

Tề Thịnh vì khẩu khí đối phương cũng không có tính kiên nhẫn, nửa ngày mới không đầu không đuôi hỏi một câu: “Tại sao không nói cho tôi?”

Bùi Vận càng không hiểu ra sao: “Cái gì?”

Tề Thịnh giơ tay lên, cẩn thận sờ vết sẹo trên mặt đối phương, dáp mềm nhẹ lại quý trọng, khiến Bùi Vận hơi run một chút, “Em khi đó... Đến cùng gặp chuyện gì?”

Bùi Vận bay lên một luồng dự cảm không ổn: “Tại sao anh lại hỏi chuyện này?”

Đối phương đột nhiên trở nên đề phòng Tề Thịnh vẫn chưa chịu ảnh hưởng, vững vàng theo dõi đối phương, lại không quá tự nhiên mà nói: “Chẳng qua là cảm thấy cần thiết phải biết đến.”

Ngữ điệu là xưa nay ôn hòa ung dung không vội, thế nhưng ánh mắt kiên định kia, mang theo một loại kiên quyết nhất định phải biết được.

Bùi Vận thở dài, anh không cho là mình cần thiết thỏa mãn hứng thú nhất thời của đối phương liền hỏi gì đáp nấy: “Tề tiên sinh, tôi hiện tại hẳn là không có nghĩa vụ nói của chuyện của tôi cho anh.”

Tề Thịnh nhất thời bối rối, nụ cười vốn coi như tự tin cứ như vậy cứng ở trên mặt, ngay cả một câu nói cũng không nói được.

Hắn ngược lại không cảm thấy tiến thoái lưỡng nan lúng túng, chỉ là trong ấn tượng Bùi Vận đối xử với hắn vẫn là ôn hòa, cho dù có chuyện gì cũng không giận dữ, thường thường giữ yên lặng.

Mà cuối cùng đều sẽ lựa chọn nhượng bộ, mặc cho hắn quyết định.

Nhưng bây giờ đối phương vừa quen thuộc lại xa lạ khiến trong lòng hắn không khỏi hoảng loạn.

Rõ ràng gần trong gang tấc, thế nhưng khoảng cách giữa hai người, phẳng phất đã xa tới không có cách nào chạm đến

Thấy hắn không nói lời nào, Bùi Vận nghiêng mặt sang bên chú ý tới va ly đựng sách lúc trước, hỏi: “Những thứ này... Tôi có thể lấy đi sao?”

Tề Thịnh theo bản năng mà thân thủ vững vàng đè lại chồng sách một đoạn thời gian này mỗi đêm làm bạn với hắn trước khi đi ngủ, ngẫm lại liền nghĩ hắn thật sự không có tư cách gì để ngăn cản, đành phải rộng lượng nói: “Đương nhiên vốn là của em.”

Bùi Vận ừm một tiếng, đứng dậy đi tới, cúi người ôm lấy valy nặng nề: “Không còn sớm, vậy tôi đi về trước, anh nghỉ ngơi thật tốt.”

Cùng đối phương ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy được hồi hộp, tiếp tục lưu lại như thế, anh chỉ sợ chính mình còn có thể một lần nữa không thể cứu chữa trầm luân hăm xuống, trầm mê với tương lai không có lối thoát ——

Tất cả đều là cảnh tượng huyền ảo.

Tề Thịnh không tiếp tục giữ anh lại.

Bùi Vận tựa như chạy nạn đi mấy bước, nhìn thấy sách của chính mình không chỉ chưa từng bị trục xuất ra khỏi nhà, hơn nữa qua thời gian như vậy cũng không có tro bụi, hiển nhiên được bảo vệ rất khá, tâm lý khẽ nhúc nhích, liền quay đầu lại chân thành mà bổ sung: “Cảm ơn.”

Mà lời này nghe vào trong tai Tề Thịnh liền trở thành một chuyện khác.

Khách khí lại sợ xảy ra hiểu lầm, dường như đối xử với một người đi đường không quá quan trọng.

Tề Thịnh không hề động dậy mà dựa vào đầu giường nhìn theo đối phương rời đi, mãi đến tận khi nghe thấy âm thanh khoá cửa rất nhẹ vang lên, mới quay đầu lại nhìn vị trí tủ đầu giường quanh quệ, lại ần ần vị trí lồng ngực.

Nơi đó thật giống như cũng theo valy sách kia rời đi, lập tức trống rỗng.

Hết chương 31.

32. Chương 32

Tề Thịnh ở nhà nuôi chân chỉ nuôi một ngày.

Một ngày này hắn đều nằm ở trên

giường, đầu giường không còn valy sách kia dị thường cô quạnh trống không, hắn chỉ có cách ôm chăn nhìn chăm chăm trần nhà, nửa ngủ nửa tỉnh mà vận chuyển đại não, tiêu diệt tất cả không vui, điều chỉnh tốt tâm tình, khiến cho bản thân một lần nữa trở nên kiên định.

Chuyện Tề Thịnh hắn muốn làm, đương nhiên không có đạo lý dễ dàng buông tha.

Ngay cả việc hắn muốn giữ lấy người khác.

Sau đó hắn tốn công phí sức xin nhờ Tiền thẩm mua cái gậy, tinh thần sảng khoái rời giường, khá là chuyên nghiệp mà chống gậy đi công ty, cấp dưới nhìn hắn như vậy không khỏi lấy hắn làm gương noi theo.

Thật vất vả làm đến lúc sắp tan ca, hắn để cho tài xế lái xe, thẳng tới dưới lầu nơi ở của Bùi Vận, sau đó đuổi tài xế đi, chính mình ngồi ở bồn hoa lẳng lặng chờ.

Nào nghĩ tới đợi gần đúng ba tiếng, liền tại thời điểm hắn đã hơi không kiên nhẫn muốn gọi điện thoại cho Bùi Vận, mới nhìn thấy đối phương một người cầm theo áo khoác cúi đầu chậm rãi đi tới, bộ dạng không yên lòng.

Sau đó Bùi Vận lần thứ hai không thấy hắn, đi thẳng đến cửa nhà.

Tề Thịnh âm thầm cọ xát, khá cảm giác khó chịu mà mở miệng: “Tôi rất không có cảm giác tồn tại, có đúng không?”

Bùi Vận chấn động, tay lấy ra khóa dừng lại, vội vàng chuyển người qua, có chút không thể tin được mà nhìn hắn.

Ý nghĩ của Tề Thịnh xưa nay anh nhìn không thấu, ví dụ như hành động bây giờ, càng làm cho anh hoàn toàn không tìm được manh mối.

Rõ ràng đã tách ra, liền đuổi tận cùng không buông như vậy. Rõ ràng không có khả năng, lại còn cho anh hi vọng mờ ảo.

Tề Thịnh hướng bốn phía nhìn một vòng, xác định cũng không có người khác vẫn là không yên lòng, lại đề phòng hỏi: “Anh trai em đâu?”

Hắn vào lúc này nói tóm lại là người bị thương đi đứng bất tiện, nếu là đối phương lại đột ngột xuất hiện cho hắn mấy quyền, hắn nhưng là không hề có lực chống đỡ.

Bùi Vận vì phản ứng của đối phương không rõ muốn cười, vốn là tâm tình trầm trọng che lấp cũng buông lỏng mấy phần: “Anh ấy về nhà rồi.”

Tề Thịnh an tâm một chút, lại hỏi: “Em không cùng anh ta đồng thời trở lại?”

Bùi Vận cứng ngắc, mới đáp: “Tôi còn làm việc.”

Tề Thịnh gật gật đầu, âm thầm vui mừng đêm nay mình không mất công ngồi đợi.

“Anh...” Bùi Vận quan sát gậy bên cạnh hắn, “Chân của anh thế nào rồi?”

“Không biết, ” Tề Thịnh rất thành thực mà lắc đầu, “Tôi xem không nghiêm trọng lắm đâu, cho nên không đi bệnh viện kiểm tra.”

Bùi Vận thở phào một cái: “Chân không tiện làm sao còn lại đây?”

“Em vẫn chưa trả lời tôi, ” Tề Thịnh bằng phẳng mà, “Tôi đương nhiên muốn tới chờ cái đáp án.”

“...” Bùi Vận không biết làm sao trong đầu bốc lên bốn chữ, gọi là bám dai như đĩa

“Không tiện nói?” Nhìn đối phương trên mặt đáng dấp không muốn cùng mình dây dưa làm khó dễ Tề Thịnh cũng rõ ràng, tâm lý hơi nguội lạnh, mà vẫn duy trì phong độ mỉm cười, “Không sao, vậy tôi liền trở về.”

Hắn nói được là làm được, quả nhiên chống gậy khập khểnh quay người rời đi.

“... Anh chờ một chút, ” Bùi Vận không đành lòng thấy hắn như vậy, “Tôi đưa anh lên xe taxi.”

Tề Thịnh dừng lại, hít một hơi thật sâu che lại tâm tình thất lạc của mình, quay đầu lại khoe miệng câu lên: “Làm phiền.”

Được Bùi Vận đỡ hắn tại ven đường đứng chờ xe, Bùi Vận không nhận được căn dặn hắn: “Lần sau anh đừng trở lại.”

Tề Thịnh không trả lời, trái lại hỏi: “Chúng ta bây giờ là quan hệ như thế nào?”

Đối diện đối phương ánh mắt sáng quắc, Bùi Vận nghẹn lời, một câu không có nói ra được, chỉ lo nhìn thấy đối phương thần sắc ảm đạm, tuy rằng không biết mỗi lần âm u như vậy có mấy phần là thật mấy phần ngụy trang, nửa ngày mới miễn miễn cưỡng cưỡng nói: “Tốt xấu trước kia là... Bạn học.”

Tề Thịnh quả nhiên giống như anh lo lắng, ánh mắt sáng ngời một chút tối sầm xuống, chỉ chốc lát sau liền nhắc lên, gần từng chữ nói: “Chuyện của tôi và Ninh Nhật không nói rõ cho em là lỗi của tôi.”

“ ... ”

”Thời điểm đưa ra ý định muốn ở cùng với em là tôi quyết định quá nhanh.

“ ... ”

“Em rời tôi đi, là muốn ở cùng tên kia. ” Tề Thịnh ngược ngửa đầu, thời điểm nói tới Tần Lê giọng nói mang theo khẩu khí nghiêng răng nghiêng lợi, lại nhanh chóng khôi phục bộ dạng ôn văn nho nhã xưa nay người ngoài nhìn không thấu, “Tôi không ngăn cản em. Em không muốn có quan hệ với tôi, tôi cũng không ép buộc em.”

“ ... ”

“Tôi tôn trọng hết thảy quyết định của em, em tại sao lại muốn can thiệp hành vi của tôi?”

Bùi Vận nhất thời dở khóc dở cười.

Náo loạn nửa ngày nguyên lai ở chỗ này.

Xoa xoa thái dương, Bùi Vận nhận mệnh hỏi: “Anh đến cùng muốn biết cái gì? Diệp Minh lúc trước cũng đã nói cho anh, lúc đó tai nạn xe cộ là bất ngờ, tôi...”

Quen thuộc qua loa lấy lệ khiến Tề Thịnh mỉm cười làm cái thủ thế dừng lại: “Không muốn nói thì đừng nói, tôi ngày mai trở lại.”

Bùi Vận không chịu nói hắn tự nhiên là không thể bức ép, tuy rằng không biết đối phương vì sao đối diện lại kiên kỳ như vậy, nhưng dù sao hắn cũng để người này một lần nữa tín nhiệm hắn, tiếp tục cam tâm tình nguyện nói cho hắn biết.

Hắn bản chất là người làm ăn, làm thế nào cùng đối phương đo sức, hắn có rất nhiều kinh nghiệm.

Bùi Vận đầu càng đau, thực sự không biết đối phương lần này từ đâu tới lòng hiếu kỳ mạnh mẽ như vậy: “Tôi ngày mai có việc.”

“Không quan trọng lắm, ” Tề Thịnh không để ý lắm, “Tôi chờ em.”

Bùi Vận cười khổ: “Tôi e rằng buổi tối không trở lại.”

“Không sao, chờ không được tôi tự nhiên sẽ đi.” Tề Thịnh không vội không buồn mà nói, “Tôi có thể mỗi ngày đến.”

Bùi Vận lần đầu tiên phát hiện anh thực sự đánh giá thấp người trước mặt này xưa nay cao cao tại thượng là thế vào lúc này lại dai dẳng như vậy, thất bại mà than thở: “Anh đến cùng muốn làm cái gì?”

Tề Thịnh lần thứ hai mở to mắt, dáng vẻ rất ủy khuất: “Ý đồ của tôi, mỗi lần tôi đều nói đến rất rõ ràng.”

Bùi Vận nhần tâm, kiên trì ra đòn sát thủ: “Tề tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta đã không có quan hệ gì.”

“Em vừa nói chúng ta là bạn học, ” Tề Thịnh mặt ngoài như trước bình tĩnh, phảng phất không hề chịu ảnh hưởng, trời mới biết nội tâm đã sớm nổi sóng chập trùng, “Nếu là bạn học, có thể nào nói không liên quan?”

Bùi Vận rốt cục ý thức được cái gì gọi là tự mình đào hầm tự mình nhảy xuống, kết quả luẩn quẩn một vòng, vẫn là không dứt ra được.

Tề Thịnh cũng không chờ đối phương đáp lời, giơ tay cản chiếc xe taxi, cúi người cố hết sức ngồi vào, cách cửa sổ xe cười với đối phương dịu dàng phất phất tay: “Ngày mai gặp.”

Xe taxi rất nhanh chóng rời đi, lưu lại Bùi Vận ngơ ngác đứng tại chỗ, phát ngốc hồi lâu, lại từ từ xoa lồng ngực nóng lên——

Nơi đó không bị khổng chế rung động, đập đến gấp gấp như vậy.

Hết chương 31.

Lời edit: Muốn theo đuổi được đối phương quan trọng là mặt phải thật dày.

33. Chương 33

Tề Thịnh quả nhiên nói được là làm được, mỗi ngày đều kiên trì không ngừng mà đến đây, một bộ dạng thề phải tử triền lạn đả* tuyệt đối không bỏ qua.

(Tử triền lan đỏ: quần mãi không bỏ; da mặt dày; đẹp trai không bằng chai mặt; quần chặt lấy)

Chân bọc thành cái bánh chưng còn càng chiến càng mạnh như vậy, ngược lại làm cho Bùi Vận thực sự không biết nên làm sao.

Với là trải qua mấy ngày như thế, Tề Thịnh cuối cùng cũng coi như đạt được nguyện vọng lên lầu ngồi một chút.

Kết quả là tại thời điểm hần xung phong nhận việc chịu khó mà chuẩn bị bữa tối, mặc dù ở trong mắt Bùi Vận xem ra đối phương đang chà đạp nguyên liệu nấu ăn, gặp được Tần Lê trở về.

Tần Lê ngược lại cũng rất nể tình không nói gì, chỉ là đối với Bùi Vận bày ra một biểu tình bi thương bất hạnh giận dữ không sao hiểu nổi, sau đó không nói một lời ngồi xuống bắt đầu xem ti vi.

Mãi đến tận khi Tề Thịnh làm xong cơm nước bưng lên bàn, Tần Lê bình tĩnh mà đối diện ánh mắt bất thiện của Tề Thịnh, phảng phất giống như căn bản không phát hiện địch ý của đối phương, không khách khí chút nào nâng đũa nếm thử một miếng.

Sau đó vẻ mặt của y động lại.

Liên tại thời điểm Tề Thịnh đen mặt, suy nghĩ không biết Tần Lê sẽ không khách khí mắng hần, nào nghĩ tới nửa ngày đối phương dĩ nhiên lộ ra thần sắc hoà niệm, sau đó lại ăn hai miếng, nghiêm túc nói: “Làm tốt vô cùng, rảnh rồi thường đến đây đi.”

Một bên Bùi Vận tay run một cái, suýt chút nữa làm rơi bát cơm trong tay, quả thực không biết nên đánh giá như thế nào, trù nghệ của anh xưa nay đều chưa được Tần Lê đặt vào trong mắt, thế nhưng trù nghệ của Tề Thịnh vẫn luôn ở mức trung bình lại được khen một câu như vậy.

Ngược lại là Tề Thịnh khá là đắc ý, liên quan tới thái độ chán ghét “tình địch”, thoáng một cái giảm bớt một hai phần.

Chỉ có điều ngày qua ngày, chân ngược lại là dưỡng tốt, thế nhưng Tề Thịnh vẫn là không có được đáp án mong muốn.

Điều này làm cho hần không khỏi có chút nôn nóng.

Thái độ của Bùi Vận đối với hần tuy rằng buông lỏng một chút, nhưng là sẽ giống như đối xử với bạn bè bình thường không khác nhiều, hần thậm chí luôn cảm giác địa vị của mình trong lòng đối phương không có phân lượng, tuy rằng mấy ngày nay đầy đủ nhìn ra hai người thân thiết, ngấm lại hần vẫn có cảm giác khó chịu.

Đồng thời ý nghĩ cũng kiên định hơn hẳn nhất định phải tìm hiểu rõ ràng tình huống năm đó.

Vốn là thuần túy xuất phát từ hiếu kỳ, nghĩ đến bản thân suy nghĩ quá nhiều, thế nhưng đến cùng là có chuyện gì, mới có thể nghiêm trọng đến vô luận hẳn làm sao nói bóng gió dụ dỗ từng bước, Bùi Vận đều lặng thinh không đề cập tới.

Lại là một ngày bình thường bất quá sau giờ Ngọ, Tề Thịnh đang suy nghĩ thực đơn buổi tối, điện thoại di động cá nhân lại đột ngột vang lên.

Người biết dãy số cá nhân của hắn vốn cũng không nhiều, vì vậy hắn xem cũng không xem mà ấn nút nghe, rất tự giác hỏi: “Buổi tối có phải là lại muốn tặng ca? Vậy muện một chút tôi sẽ tới.”

Đầu kia trầm mặc không lên tiếng.

Tề Thịnh đột nhiên cảm thấy không đúng, đem điện thoại di động giơ lên trước mặt nhìn tên phía trên một chút.

Sau đó hắn hô hấp hơi ngưng trệ.

Ninh Nhật.

“Xem ra không còn tôi, ” Một lát sau bên kia vang lên mang theo khẩu khí giễu cợt, “Anh và phé vật kia trải qua ngược lại là rất tốt.”

Tề Thịnh nhú nhú mày, lần đầu cảm thấy được Ninh Nhật nói chuyện đặc biệt chói tai.

Kiểm chế lại cảm giác khóc chịu trong lòng, hắn đơn giản hỏi: “Chuyện gì?”

“Làm sao? Không có chuyện thì không thể tìm anh?”

“... Vậy vừa vặn, ” Tề Thịnh thở dài, đơn giản thuận tiện hỏi, “Vốn là tôi cũng định tìm cậu.”

“...”

“Mười năm trước, Bùi Vận đến cùng xảy ra chuyện gì?”

“Thực sự là buồn cười, tôi còn tưởng rằng anh rốt cục nghĩ đến tôi.” Ninh Nhật

cười lạnh thành tiếng, “Náo loạn nửa ngày là vì người mới mà muốn khởi binh vắn tội.”

“... Không phải, ” Tề Thịnh mơ hồ bay lên dự cảm không hay, theo bản năng mà phủ nhận, “Tôi chỉ là muốn biết đến.”

“Tôi không sẽ cho anh biết.”

Ninh Nhật tàn bạo nói xong, liền cúp điện thoại.

Tề Thịnh đem điện thoại di động thả lại túi, mới đột nhiên ý thức được lý do vừa nãy có dự cảm xấu.

Hưng binh vắn tội.

Ninh Nhật làm sao lại dùng tới từ ngữ nghiêm trọng như thế?

Sắc mặt hần dần dần trầm xuống

Nói như vậy, liền nói rõ tất cả cũng không phải là không có lửa làm sao có khói.

Bùi Vận năm đó nhất định gặp được chuyện gì, rất có thể liên quan đến hần và Ninh Nhật.

Chỉ là hần không biết gì cả.

Lúc tan việc Tề Thịnh sửa sang lại đồ vật, vội vã rời khỏi văn phòng.

Thư ký nhìn ông chủ lúc trước cuồng công tác hiện tại mỗi ngày tan tầm đúng giờ nhưng lại đi làm muộn, mặt đầy kinh ngạc xen lẫn không rõ.

Hết chương 33.

34. Chương 34

Mới vừa ngồi vào trong xe khởi động, điện thoại di động lần thứ hai vang lên. Tề Thịnh cúi đầu vừa nhìn, là một chuỗi dãy số xa lạ.

Hần kỳ quái ẩn nút nghe, đầu kia rất âm ỉ, âm thanh cũng không xa lạ gì cũng không quá quen thuộc

vang lên: “Học trưởng? Có phải anh hay không?!”

Tề Thịnh run lên: “Cậu là?”

“Em là Tiểu Gia a! Anh không nhớ rõ em?”

Tề Thịnh trong đầu lúc này mới có chút ấn tượng, đó là người chơi thân nhất với Ninh Nhật lúc học đại học, vì vậy qua loa mà đáp lại hai tiếng.

“Ai nha em không nhiều lời với anh, ” Tiểu Gia lớn tiếng mà la hét, “Em ở Début de soir! Anh bây giờ có thể lại đây hay không? Thằng nhóc Ninh Nhật kia uống say, em lại không biết cậu ta sống ở đâu! Thằng nhóc kia chỉ ngồi nhìn dây số điện thoại di động của anh không buông.”

Tề Thịnh chần chờ một lúc, mới nói: “Tôi hiện tại sẽ tới.”

Gọi điện thoại cùng Bùi Vận thông báo một tiếng buổi tối không qua đó, đối phương khẩu khí bình thản đáp lại, không nghe ra chút nào thất lạc, khiến Tề Thịnh bực mình một hồi lâu, mới đập bàn đập rời đi.

Début de soir là quán bar nổi danh ở thành phố, về đêm đây là một nơi ăn chơi trác táng đặc biệt náo nhiệt.

Tề Thịnh cau mày xuyên qua đoàn người chen chúc, bóng người quen thuộc không nhúc nhích phục ở nơi đó, bên cạnh một người hướng hân hưng hăng vẫy tay: “Học trưởng! Nơi này!”

Tề Thịnh mới vừa đi tới, Tiểu Gia liền hướng ngực hân đập xuống, nhiều năm không gặp cũng không hiện ra mới lạ: “Anh à, anh và Ninh Nhật xảy ra chuyện gì? Em đây vừa trở về nghe nói là bạn học cũ tập hợp liền bị cậu ta gọi ra uống rượu, nhìn bộ dáng cậu ta khổ sở giống như thất tình vậy, sao, anh bắt cá hai tay? Em đã nói với anh a, có lời gì hai người cố gắng...”

“Chúng tôi chia tay rồi.” Tề Thịnh nhàn nhạt ngăn chặn lời của cậu ta.

“Cái gì?” Tiểu Gia ngạc nhiên, “Không phải hai người ở bên nhau rất lâu rồi sao!”

Tề Thịnh không hề có một tiếng động thở dài.

Cùng Ninh Nhật đi tới ngày hôm nay không phải một ngày có thể kể hết, chỉ có điều ngấm lại đã từng có thời gian, cũng không khỏi lòng sinh thần thờ.

Lái xe đưa Ninh Nhật về nơi ở, đỡ lên giường nằm xuống, Tiểu Gia đứng bên cạnh chần chờ một lúc, mới hỏi: “Hai người qua nhiều năm như vậy, sao có thể dễ dàng nói chia tay?”

Tề Thịnh ừm một tiếng, quay người rời khỏi.

“Ai, ” Tiểu Gia chưa từ bỏ ý định theo sát thượng, bất quá hỏi, “Anh bây giờ không phải có người mới đi?”

Tề Thịnh không biết nên làm sao định nghĩa quan hệ hiện tại cùng Bùi Vận, đành phải hàm hồ đáp lại.

“Ai, sao hai người lại thành ra như vậy.” Tiểu Gia một bên cùng hắn đi ra thang máy một bên ảo não mà nhéo tóc, “Thôi, anh à, anh cũng đừng buồn bực.”

Tề Thịnh không hứng lắm mà thuận miệng đáp một tiếng, đi về chỗ để xe: “Cậu sống ở đâu? Tôi đưa cậu trở lại.”

Tiểu Gia vốn là bạn học của Ninh Nhật. Hai người bọn họ vốn cũng không tính có nhiều giao tình, vào lúc này làm gì có tâm trạng cùng đối phương ôn chuyện.

“Đường Đông Duyệt số 200 ạ.” Tiểu Gia nhanh chóng đáp, lại hỏi, “Em nói, anh còn nhớ thằng nhóc họ Bùi, cả ngày đi theo phía sau Ninh Nhật không?”

Tề Thịnh bỗng nhiên ngừng bước chân, tim đập mạnh một cái: “Cậu đối với cậu ấy có ấn tượng?”

Bùi Vận lúc trước tuy rằng tại mọi thời khắc đều đi theo bên cạnh Ninh Nhật, nhưng ở trong đám người này cũng coi như là một người bình thường. Trước mắt Tiểu Gia cùng Bùi Vận cũng không phải là bạn học cùng phòng cùng lớp, thật giống như cũng không có quá nhiều giao tình, sao nhiều năm như vậy còn nhớ kỹ không quên?

“Đó là đương nhiên. Lúc trước Ninh Nhật uống rượu say mê sảng nói không ít, cũng không biết thể nào nhắc tới thằng nhóc kia, đột nhiên em đã bắt đầu nghĩ.” Tiểu Gia nói ha ha cười không ngừng, “Thằng nhóc gốc kia a, em không thể nào quên được.”

Tề Thịnh cảm thấy được cả người căng thẳng, lòng bàn tay chảy ra mồ hôi lạnh, mơ hồ cảm nhận được chân tướng sắp rõ ràng: “Tại sao?”

“Anh biết không?” Tiểu Gia nhìn hắn, vô cùng thần bí nói, “Thằng nhóc kia a, khi còn đi học đã thâm mến anh.”

Không biết có phải nguyên nhân buổi tối nhiệt độ lạnh hay không, Tề Thịnh cảm giác tay mình đều đang phát run, ngay cả âm thanh đều rất khó duy trì ổn định: “Cậu đang nói linh tinh gì thế?”

“Không lừa anh!” Tiểu gia son sắt nói, còn kém không thể chứng minh chính mình thành thực, “Anh nói xem thằng nhóc kia ý nghĩ kỳ lạ bao nhiêu, cũng không nhìn lại bản thân mình. Hơn nữa còn ngu xuẩn như vậy, chuyện này không nói cho ai, cố tình lại nói cho Ninh Nhật, đại khái là cảm thấy Ninh Nhật cùng

anh rất thân thiết đây mà. Ai đây không phải là muốn ăn đòn sao!”

Tề Thịnh rất muốn nói cái gì, lại cảm thấy được hô hấp có chút khó khăn.

Tiểu Gia không chú ý tình huống khác thường của hắn, còn đang tự mình tiếp tục nói: “Chuyện của anh và Ninh Nhật, thằng nhóc ngu xuẩn kia ngờ ngác không biết gì, em và mấy người khác đều thấy được a. Lão tam nói tìm người giáo huấn cậu ta một trận thôi, mà cuối cùng, bọn em lại nghĩ ra được biện pháp tốt hơn.

Tề Thịnh lui bước, dựa vào ở trên xe chống đỡ lại thân thể của chính mình.

Tiểu Gia ngược lại là càng nói càng hưng phấn, hiển nhiên đối với sự tình năm đó mấy người hợp mưu làm khá là đắc ý: “Chúng ta ở bên cạnh giật giây cậu ta hướng anh biểu lộ. Hắc! Anh đoán xem thế nào? Bình thường thằng nhóc kia nhìn rất vô dụng, cư nhiên sẽ đồng ý.”

“Nhưng tôi...” Tề Thịnh thật vất vả tìm về thanh âm của mình, “Tôi không biết chuyện này.”

“Bởi vì khi đó anh đã xuất ngoại a, nếu không làm sao bọn em có thể đùa giỡn cậu ta.” Tiểu Gia nói xong rất tiếc nuối, lại tiếp tục, “Chúng em không thể làm gì khác hơn là đem số điện thoại Ninh Nhật đưa cho cậu ta, nói là dãy số cá nhân của anh. Kết quả thằng nhóc kia tin là thật, gửi đi một chuỗi tin nhắn biểu lộ dài... Chà chà!!”

Nói xong cậu ta rung mình một cái: “Cụ thể em không nhớ rõ, đã nhiều năm như vậy. Đáng tiếc lúc đó anh không thấy a, thật là buồn nôn.”

Tề Thịnh không biết thế nào, đột nhiên nhớ tới thời điểm ban đầu chính mình giả vờ thần bí đưa cho Bùi Vận dãy số cá nhân, đối phương sắc mặt lập tức trắng bệch kinh hoàng.

Trước sau sự tình đột nhiên có kết nối, hắn nghẹn ngào hỏi: “Các người không chỉ lấy cậu ấy ra tìm niềm vui, còn đem tin nhắn kia công khai khắp nơi?”

“Đúng vậy, chuyện như vậy đương nhiên phải có nhiều người biết mới tốt.” Tiểu Gia nói như là chuyện đương nhiên, nói đến chuyện năm đó biểu tình tràn đầy tự tin giống như cây ngay không sợ chết đứng, “Thằng nhóc kia, uống công Ninh Nhật đối với cậu ta tốt như vậy, bình thường tới chỗ nào đều mang theo cậu ta, vừa vặn, còn dám có ý đồ với anh. Không biết trời cao đất rộng như vậy, thế nào cũng phải giáo huấn một chút.”

“Bất quá sau khi chuyện này truyền ra, thật giống nghe nói thằng nhóc kia xảy ra tai nạn xe cộ, huỷ dung hay là thế nào, cụ thể em không nhớ rõ. Ngược lại cơ bản trường học biết chuyện, bất quá nghe nói phòng giáo vụ vì việc này, còn đặc biệt tìm người nhà của cậu ta đến nói chuyện.”

Tề Thịnh thở dốc nhắm mắt lại, Diệp Minh nói qua rất nhiều hắn đã từng cảm thấy được có rất nhiều

chuyện không rõ ngọn ngành, vào thời khắc này đều có đáp án.

“Khi đó tôi tan học trên đường về nhà, thì nhìn thấy anh Bùi đang băng qua đường. Một bộ dạng thất hồn lạc phách...”

“Trong lúc nằm viện thật giống như... Không có bất kỳ người nào khác đến thăm anh ấy, thời điểm tôi đi học, anh ấy chỉ có một người nằm ở trong phòng bệnh, cuối cùng xuất viện là ba mẹ tôi đi đón anh ấy.”

“Khi đó anh Bùi không đủ học phí, cho nên bằng tốt nghiệp vẫn luôn để ở trường học anh ấy cũng không lấy được.”

“Sau khi anh Bùi xuất viện, liền chuyển ra ký túc xá ở bên ngoài thuê phòng, còn tự mình tìm kiếm việc làm. Ngoại trừ thời gian lên lớp cùng kỳ thi, anh ấy rất ít khi về trường học, cho nên đại khái phòng giáo vụ không liên lạc được với anh ấy.”

“Anh Bùi không đề cập với tôi bất kỳ chuyện gì trong nhà anh ấy...”

Hắn quả thực không thể nào tưởng tượng được, lúc đó Bùi Vận còn đang ngồi trên ghế nhà trường, làm thế nào bị chúng bạn xa lánh chịu đựng đủ loại ánh mắt, dựa vào bản thân tự mình duy trì việc học, tại thành phố này tìm kiếm một vị trí ——

Một người nhiều năm như vậy.

“Ai, sau đó mấy anh em muốn nói với anh để anh đồng thời vui mừng một chút, thế nhưng Ninh Nhật nói không cần nói cho anh. Không phải em có thể cũng đã sớm nói.”

Tiểu Gia cười nhạo: “Nói đến thẳng nhóc kia cũng thực sự là ngu ngốc, cậu ta...”

Tề Thịnh chỉ cảm thấy lỗ tai đang vang lên ong ong, đã nghe không rõ đối phương nói cái gì, cũng không muốn tiếp tục nghe, chỉ là đột nhiên ngồi dậy, một quyền vừa tàn nhẫn vừa nặng, nện ở trên mặt đoàn chính của Tiểu Gia.

Tiểu Gia bị đánh đến mức lui vài bước, vừa giận vừa sợ: “Họ Tề! Lão tử lòng tốt muốn cho anh vui vẻ một chút, con mẹ nó anh đang nổi điên cái gì!?”

Tề Thịnh không đáp, chỉ là lại dùng sức mà đánh tới.

Tiểu Gia lúc này trong lòng biết không ổn, mặc dù không biết tại sao nhưng cũng không chịu ăn thiệt thòi, rất nhanh liền không cam lòng yếu thế mà đánh trả.

Thời điểm cùng Tiểu Gia đánh nhau, Tề Thịnh trong đầu không biết thế nào, mơ hồ hiện lên dáng dấp vết sẹo kia.

Rõ ràng, lại xấu xí.

Giương nanh múa vuốt chiếm giữ ở trên mặt, đối mặt với hắn luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt cùng sự quan tâm rõ ràng.

Hắn hôn môi qua rất nhiều lần, thậm chí thỉnh thoảng còn cảm thán nuối tiếc, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới vết sẹo kia dĩ nhiên liên quan tới hắn.

Rốt cuộc là đối phương che giấu quá tốt hay là hắn quá mức sơ ý.

Hắn cảm giác mình đại khái là điên thật rồi.

Hết chương 34.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-nguoi-tam-dac>